r Unirii la Alba-Iulia

Corpul diplomatic în tribună, asistând la defilare.

Catedrala Neamului din Alba-Iulia

lucru

Coloniştii romani

Grup de luptători daci

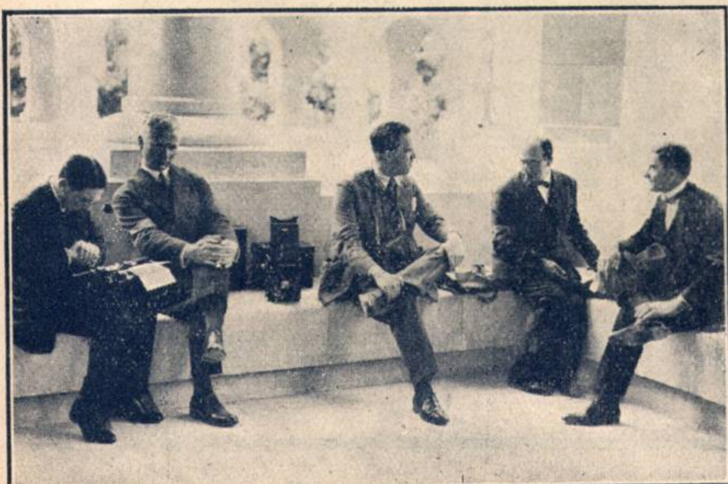

Defilarea românilor americani, cu dra pelele.

Cinematografiştii străini la lucru

In timpul slujbei religioase, ziariştii străini, îşi redactează corespondenţele.

Misiunile militare străine

Foto „REALITATEA ILUSTRATA" — J. Berman.

Poșta Laurei

Myrea Loco. — Pilocarpină 1 gr. T-ne Cantaride 2 gr. T-ne chine 5 gr. alcool de rosmarin 100 gr. Ulei de ricină 20 gr. La fel și pe sprâncene. Sarea e f. bună pentru dinți. La început e dezagreabilă, dar vă veți obișnui. Unghiile se întăresc cu o soluție de borax 1 gr. Ulei de vaselină 10 gr. Apă de roze 10 gr. Contra transpirației: Băi zilnice cu Bicromat de potasiu 5% și pudrare cu talc.

Frau Palmira. — 250 gr. migdale dulci sdrobite într'o piuliță peste care turnați câte puțină apă caldă și mestecați mereu. Apă 500 gr. Apoi încă 100 gr. migdale sdrobite, peste care turnați laptele de migdale preparat. Total 350 gr. migdale și 500 gr. apă caldă. Pentru a-l prezerva și de a se descompune vara, îi veți adăoga 1 gr. Ac. formic. sau 2 gr. ac salicilic.

Gioconda X. — Asemenea operații se fac numai în străinătate. In Capitală, niciodată. Sunt diferite aparate, dar cum este nasul dv.?

I. Stepanova. — Nu răspund decât la 2. Contra porilor dilatați: Na boracic 1 g. Acet aromat 100 gr. Camfor 2 gr. Glicerină 20 gr.

Dacă aveți tenul prea gras, nu utilizați cremă. Da, apa rece e bună, amestecată cu alcool de rosmarin. Pentru rest, altădată.

Ofilita. — Disgrațios pseudonim pentru cei 19 ani, ce îi ai! Receta laptelui de migdale se află în revista actuală.

Dar nu convine la toate tenurile. Crema mea convine la tenurile uscate. Zeamă de sfecle pentru roșit obrazul.

Brăila, 29. — Regim fără escitante. Drojdie de bere. Bulinele cu bicarbonat și rhevent ce le-am prescris mereu. Masagii electrice sau cu degetele, dar făcute de o expertă. Crema: Pp. alb 2 g. Resorcină 1 gr. Zn oxid 2 gr. Ung. emoliens 40 g. Ichtiol 2 gr.

Franz-Iosif. — Apa zilnic asprește părul. Săpunul face la fel cu fața. Nu cunosc volumul ce-mi pomeniți. Gimnastica ajută mult.

Gaby studentă. — Un sân mare și ridicat, e frumos. Nu cunosc eficacitatea pilulelor, ce pomeniți. Soutienul e bun. Se găsesc în omerț soutienuri de cauciuc, ca și centuri.

Compresele cu alcool sunt bune. Nu cercați să slăbiți, că pieptul se va moleși, nu se va micșora numai.

Caius Brediceanu. — Aveți o comformație defectuoasă a obrazului, ori sunteți prea slab. Masagiile se fac cu cremă nu uscate.

Pilocarpină 1 g. Ulei de ricină 50 g. Alcool de lavandula 10 g.

E. C. — Se găsesc, chiar în comerț nuanțe de rachel No. 1 și No. 2. Dar e preferabil No. 1 e mai deschisă. Pudra Marcia o găsiți numai la institute de frumusețe. Roșul Leicheur, cutii de porcelan.

Daunisa. — Gomină Argentine e bună pentru a-l menține ondulat. O vizită coifeurului, odată pe săptămână, regulat.

Robert C. Buzdugan. — Validol, 5 picături în apă. Comprese reci pe inimă și aer mult. Oprite dansurile și emoțiile. Luați Hemostil fiole sau Hemoglobină cristalizată 0,50, Phitină 0,25, Fer oxalic 0,25 p. un bubinas. No. 12 câte 2 pe zi. — Veți fi mulțumit.

Miss România. — „Coricid" e bun. Contra mătreței în revistă.

Banca 4. — Săpunul, utilizat mereu, înăsprește obrazul. Crema de la Papillon Rouge.

Georgeta Gorjiu. — Incercați crema mea din revistă. Da', cred că vre-o câteva ședințe v'ar face f. bine. Dar să știți că pistruii sunt f. rebeli.

Salomeea. — Da, rețeta spusă e contra coșurilor și zbârciturilor. Eliminați, însă, sulful, care, cu bismuthul din pudră, vă va da puncte negre. Pentru porii dilatați, găsiți în revistă.

Lenuța Ionescu Bălteni. — Intreabă din nou și îți răspund imediat. Scuze.

Carola. — Există masagii speciale, dar făcute de o expertă. Câteva ședințe electrice sunt bune. Dar ce vârstă aveți?

Lucreția Roman. — Ridurile, de care vă spovediți, dispar, masate cu unt de cacao. Compresele reci, cu ghiață, sunt minunate, după cataplasmele calde, cu flori de mușețel.

Lidia A. — Săpunul de borax usucă tenul. Utilizați crema mea din revistă. Luați Depurativ Richelet.

Da; pudra, ce pomeniți, e bună. Apa oxigenată, de unde o procurați? Trebue concentrată la 20 de volume și numai un farmacist prieten o poate procura.

Brumeliu. Iată un bărbat, care ține la frumusețea gâtului său! Utilizați crema mea în care ați pus 5 picături de Perhidrol. Și Lanolina e bună.

Ce fel de ten aveți?

Fănică C. Comloșanul. — Crema mea din revistă. Eucaliptol 2 pic. pe zahăr de 4 ori pe zi.

M. B. Maddy. — Utilizați regimul, drojdia de bere și bulinele mele cu rhevent. Luați Depurativ Richelet. Faceți crema cu Resorcină și Ichtiol și Soluția Sabouraud.

Puicuța din Călărași. Crema din revistă. Dacă obrazul e uscat, e dezastruos săpunul zilnic. Dece-l utilizați mereu?

Devotata. — Intrebarea e de domeniul acestei reviste. Intrucât mă pricep se poate face ce vi s'a făcut superficial și nedureros — și real, dar f. dureros la vârsta aceia. Exclus însă, fără sânge. Contra porilor dilatați, găsiți chiar în revista actuală. Aveți curaj.

Mimoza T. De ce natură sunt acele pete? In tot cazul, dacă nu ați avut, până acum, nici o criză de ficat, e posibil să aveți. Utilizați: Pp. alb. 2 gr. Camfor 5 gr. Ung emoliens 40 gr. unt de cacao 10 g. glicerină 5 gr. Perhidrol 5 gtts. Ol de cadini 5 gr. Contra porilor dilatați, găsiți în revista actuală.

Păpușica cu ochi mari. — Comprese fierbinți seara. Și crema Borax 2 g. Ung. emoliens 20 g. Mâinile le veți spăla cu făină de migdale și le veți unge cu iaurt sau smântână.

Antoanette Iași. — Utilizați crema mea din revistă. Pentru sân, procurați-vă, de la un magazin ortopedic, un duș sistematic și faceți dușuri f. reci. Fricțiuni cu alcool și gimnastică. Mâncați făinoase multe și mai ales castane.

Violeta de Parma. — Da, dimineața veți spăla obrazul cu săpun de ichtiol. Da, crema ține pudra.

H. A. R. Botoșani. — Purtați o centură de cauciuc, chiar și noaptea. Picioarele, de asemenea, cu ciorapi de cauciuc. Nu știu dacă asemenea ciorapi se găsesc la Botoșani. Faceți gimnastică f. multă. Și Miss România a făcut la fel si are o talie de invidiat.

Abțineți-vă dela lucruri dulci și feculente. Seara un simplu iaurt că e suficient.

Mulțumitoarea. — Ce fel de gropițe sunt și de ce natură? Sunt urme de coșuri vechi, sau urme reale de vărsat? Fiți explicită.

Costică A. Ecsemele sunt foarte rebele, dacă stați în București adresați-vă: Prof. dr. Nicolau.

B. P. F. T. — Tra de China 20 g. Alcool de Lavandula 100 g. Ulei de ricin 20 g. odată pe săptămână.

Brândușa. — Tamponări cu o soluție de Bicromat de Potasiu 5%. Nu beți lichide multe. Pentru mâini, glicerolat de amidon, în strat gros, seara și apoi, mănuși de piele, uzate, noaptea.

Lia de Puty. — Odată pe zi, dimineața, după biciuire, veți ciupi usor obrazul, 5 minute, cu degetele. Masajiile electrice ar fi eficace. Cura cu drojdia de bere, 3 săptămâni încheiate.

Nina Mi. — Am dat, într'unul din numerele trecute ale Realității, o cremă cu unt de cacao. E minunată, pentru ce vă interesează. Pilocarpină 0.50. Ulei de ricin 20 gr. unse genele în fiecare seară. Pentru sâni ca la Antoanette Iasi si veți fi multumită.

Rica Nutu. — Comprese f. ferbinti și ungeri cu iaurt. Gimnastică multă, si voință multă de a merge cu capul în sus. Există si centuri speciale, la magazine ortopedice. Sunt costisitoare, însă...

Jenica Abrud. Pentru cresterea lor. Tenul uscat se cojeste și are un aspect de hârtie de pergament. Tenul gras e unsuros.

Mia II. — Adăogati câteva picături de ac. formic sau de Formol. Dar într'alt lapte, proaspăt.

Duta. — Crema mea nu îmbătrâneste, fiți fără grije. Pentru pete, am dat în revista actuală.

O provincială. Esti adorabilă cu rețeta de ungat. Dar, consultatii în domeniul culinar nu dau. O cremă de obraz, cu plăcere.

Mimi Popa. — Da, băile de nomol sunt bune pentru corp, pentru ten nu. Utilizați crema de la Papillon rouge din revistă.

Descuța. — După spălarea cu săpun de Marsilia, ungeți cu un gălbenuș de ou crud și apoi clătire în apă călduță.

Lemnul de Panama e minunat. Pentru mâini roșii iaurt, smântână sau glicerolat de amidon.

Florica Brăila. — Crema de la Papillon rouge. Smântâna proaspătă de pe lapte. Glicerina cu lămâie, în nici un caz.

Sylvia Manaime. — Găsiti receta laptelui de migdale, chiar în revistă. E bun pentru tenul dv. Crema de la Papillon rouge e bună.

Elena B. — Pentru tenul uscat, nu e bună făina de migdale. Genele le veți unge cu ulei de ricin.

Noile modele de vara

PUTEM AFIRMA că anul acesta, în ciuda câtorva originale, moda rochiilor a luat o tendinţă spre lungire. Talia se poartă ceva mai sus, iar jupa e foarte largă în poale. Totuşi, în moda rochiilor de după amiază, se deosebesc două tendinţe precise.

Una e aceea a rochiilor strâmte până la talie apoi de la şold în jos încărcată cu plisseuri şi volănaşe, — care fac să semene femeia cu o floare care creşte cu coada în sus. A doua, este a rochiilor clasice, de obicei din crepe satin, care pornesc de sus până jos „princesse", transformând silueta femenină într'o statue vie.

Pentru dimineaţă rochia tailleur ocupă un loc important în colecţiunile marilor croitorese.

Aspectul ei tineresc seduce. E însoţită mai totdeauna de câte o bluză de pichet de mătase alb sau de crèpe de chine înflorit.

Această ultimă ţesătură, e fără de rival pentru toaletele de vară.

Rochiile imprimate, fie din crèpe de chine, fie din fular de mătase sau fulardină de aţă, se văd pretutindeni ca şi rochiţele de creton şi muselină de lână cu pastille sau flori.

Din acestea toate se fac rochiţe de toată nostimada care nu costă scump. Cu gulerașe şi manşete din crèpe de chine „unie", „ivoire", rose, galbene, beige — când e vorba de rochiile de crèpe de chine—, sau cu garnitură din batiste de aţă „unie" când rochia e de creton sau fulardină, ele îmbracă admirabil ori-ce femeie.

Cu aceste toalete uşoare dar elegante, pălăriile de pai bankok sunt foarte indicate. Anul acesta p a i u l, manilla, florentinul, bangkok, crin, a detronat feutrul, ce părea că va domni pe vecie iarna ca şi vara. Şi e lucru foarte îmbucurător că nu mai trebuie să transpirăm ca altă dată, sub presiunea feutrului impus de modă.

In domeniul noutăţilor, trebuie să înscriem şalurile „fantaisie" din trei culori.

Moda lor vine tot din Paris, unde eleganţa îşi înfăşoară umerii în fâşii de drapele din crèpe georgette. Drapel francez, italian, român, jugoslav, aceste şaluri croite în lungime, sunt ultima modă, împreună cu coliere şi brăţări din mărgean vechi, împletit în formă de coadă.

Mărgeanul cu crăcuţe, în trei, patru şiruri împletite, e podoaba cea mai modernă pentru un gât frumos.

Combinaţiile din două soiuri de ţesături, sunt de-asemeni foarte răspândite. Ele slujesc de-alt-fel, a face ca nouă o toaletă veche de-acum un an.

De pildă avem o rochie din stofă imprimată, a cărei parte de sus e cam uzată. Ei bine, putem s'o transformăm, fie cu soie écrue, fie cu crèpe unie de culoare. Din părţile rămase bune, se poate face garnitura mânecilor, fie câte un guleraş sau un şal mic. Bluzele în formă originală, cu foile în cute largi, se văd de-asemeni dimineaţa. Un model foarte drăguţ, încheiat cu două colţuri la o parte, dăm şi noi în numărul de faţă.

Cât despre rochiile habillées, odată cu venirea verei, toaletele de mare lux, din lamé, catifea, strassuri, au făcut loc rochiilor de dantelă de culoare.

Şi aci tendinţa e spre rochia cât mai lungă. Volane de dantelă în mai multe rânduri, şi mai cu seamă volane de pene, prelungesc o toaletă elegantă, până la glezne.

Ca pantofi nimic nu întrece pe cel de crèpe de Chine cu agrafă de strassuri la o parte. E un fel de crèpe de chine, special lansat de curând, de marii pantofari parizieni. El se asortează cu poşeta din aceiaş ţesătură.

Iar fiind că vorbim de poşete, nu trebue să trecem cu vederea ultimele inovaţii.

Din antilopă neagră, ele se poartă ca şi genţile studenţeşti, la subţioară. Singură închizătoarea din argint sau écaille, îi dă o notă de eleganţă sobră.

Ca încheere, voi nota ciorapul beige închis, aproape arămiu şi beige albăstrui, bătând în mauve.

LAURA

Aş vrea să ştiu...

19) **V. OPRIŞOIU, Loco.**

a) **Cum se obţine mătasea artificială?**

Procedeele pentru realizarea mătasei artificiale, urmărind să obţie un fabricat care să se apropie cât mai mult de firele mătăsii naturale, produse după cum se ştie de viermele de mătase — reconstituie în laborator şi industrie diferitele operaţiuni chimice şi mecanice efectuate printr'un instinct natural de aceste mici vieţuitoare.

Pentru a-şi „fabrica" firele cu care-şi înfăşoară gogoaşa sa, viermele de mătase, secretează o materie vâscoasă, pe care o scoate printr'o filieră, închegându-se apoi în aer, sub forma unui fir lucios. Pe de altă parte, chimia ne pune la îndemână o pastă de compoziţie foarte asemănătoare cu materia vâscoasă produsă de vierme, iar tehnica mecanică a inventat maşini cu tuburi capilare, după modelul filierei naturale. Aşa încât în principiu, fabricaţia mătasei artificiale se reduce la prepararea şi trecerea acestei paste în filierele mecanice, care o transformă în fire, ce se încheagă la ieşirea lor din aparat, devenind din vâscoase, uscate şi mătăsoase. Firele astfel obţinute, sunt apoi unite şi bobinate pentru diversele aplicaţiuni textile.

Pasta utilizată în fabricarea mătăsii artificiale, este celuloza, materia primă esenţială în constituţia membranei celulelor vegetale.

După modurile deosebite de a extrage celuloza din ţesuturile vegetale şi feluritele tratamente chimice ce i se aplică, pentru a fi transformată într'o pastă analoagă cu materia conţinută în mătasea naturală, se pot distinge mai multe procedee de fabricaţie a mătasei artificiale.

In practică celuloza se extrage pentru acest scop, fie din bumbac, fie din lemn, fie din amândouă împreună. Procedeul de fabricaţiune a pastei din lemn este astăzi cel mai uzual, el fiind cel mai economic.

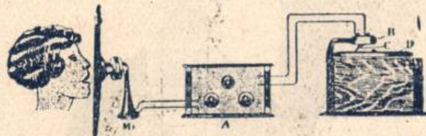
Mătasea artificială reuşeşte să imite foarte bine pe cea naturală, având un preţ incomparabil mai eftin, din care cauză producţia ei a luat în ultimii ani un avânt urias. Firele ei sunt în general tot atât de lucioase şi flexibile ca ale mătăsei naturale, prezintă însă adesea neajunsul de a fi mai puţin rezistente la acţiunea umezelii. Ţările, cari reprezintă principalele producătoare de mătase artificială, sunt în ordinea importanţei lor în această direcţie: Statele Unite, Italia, Germania şi Anglia.

b) **Ce se înţelege prin imprimarea şi reproducerea electrică a plăcilor de gramofon?**

In vechiul sistem de **înregistrare mecanică** a plăcilor de gramofon, vorba sau muzica ce trebuiesc înregistrate se produc în faţa unei simple pâlnii acustice, care culege aceste sunete şi le transmite unei diafragme prevăzută cu o membrană vibrantă. Membrana vibrantă la rândul ei acţionează un safir, care sub efectul vibraţiilor sonore imprimă pe placa în mişcare şanţuri mai mult sau mai puţin adânci, corespunzătoare diferitelor modulaţiuni ale vocei şi muzicei emise în faţa pâlniei.

Acest sistem de imprimare a plăcilor nu permite o înregistrare destul de fidelă din cauza intensităţii prea slabe a undelor sonore ce ajung în pavilionul acustic. Din această cauză, bucăţile realizate în special de o orchestră cu mai mulţi executanţi nu reuşiau să fie bine imprimate în plăci, dat fiind că este foarte greu de a aşeza pe toţi executanţii aproape de pavilionul receptor.

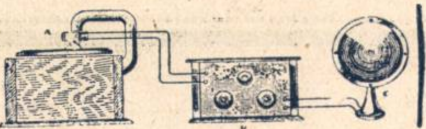
Graţie perfecţionării inaugurate de câtiva ani în Statele Unite prin procedeul de înregistrarea electrică a plăcilor, procedeu introdus acum aproape pretutindeni, acest neajuns este înlăturat. In procedeul electric de înregistrare, în loc de a transmite sunetele direct diafragmei, se utilizează după cum indică figura de mai jos, un microfon

foarte sensibil şi fidel **Mi**, care transformă vibraţiile sonore în curenţi electrici. Aceşti curenţi sunt apoi întăriţi într'un amplificator cu lămpi **A**, de felul celor întrebuinţaţi la radio ,iar în urma amplificării sunt aduşi la un aparat înregistrator electromagnetic **B**, constituit în principiu dintr'un electromagnet cu o armătură vibrantă prevăzută cu un safir **C** de înregistrare.

Procedeul descris, permiţând, graţie amplificatorului realizarea unei intensităţi acustice oricât de mare, executanţii pot rămâne aşezaţi la locurile lor, destul de departe de microfon întocmai ca la emisiunile de radio. Bucăţile de orchestră vor putea fi foarte bine înregistrate. Deasemenea în procedeul electric toată gama de sunete se poate imprima deopotrivă de fidel, în timp ce înregistrarea mecanică nu traduce destul de bine anumite note mai base şi în special muzica de orgă.

In ceace priveşte **reproducerea electrică** a plăcilor, se utilizează după cum ştim, o diaavânt considerabil, tinzând să introducă o

adevărată revoluţie în technica şi aşa destul de înaintată, a gramofonului, metoda e oarecum analoagă cu procedeul înregistrării electrice.

In procedeul obişnuit de reproducere a plăcilor, se utilizează după cum ştiu, o diafragmă reproducătoare prevăzută cu o membrană vibrantă în legătură cu un ac ascuţit de oţel sau un vârf de safir. In rotaţia plăcii, extremitatea diafragmei aşezată la marginea unui braţ oscilant urmează şanţurile imprimate în placă şi transmite aceste vibraţii diafragmei, care le traduce prin sunete difuzate printr'o pâlnie sau un pavilion de rezonanţă.

In **reproducerea electrică**, în locul diafragmei se întrebuinţează un mic **dispozitiv reproductor**, numit **doză electrică**, sau **pick-up** (după denumirea lui englezească) care se montează la extremitatea braţului oscilant. Figura de mai jos reprezintă grupul de aparate necesare pentru reproducerea electrică, în care **A** este reproductorul. Acest reproductor e prevăzut pe de o parte cu un ac care alunecă pe placă, întocmai ca şi diafragma, iar pe de altă parte, cu două borne la care se leagă două fire ce merg la un amplificator **B** cu lămpi de radio. Vibraţiile acului, urmând şanţurile imprimate în placă, sunt transformate prin doza electrică în curenţi electrici variabili, corespunzători diverselor sunete înregistrate.

Aceşti curenţi întăriţi în amplificator sunt conduşi apoi la un haut-parleur **C**, unde electricitatea este retransformată în sunete.

Principalele avantaje ale procedeului de reproducere electrică sunt următoarele: 1) realizarea unor audiţii, oricât de puternice am dori; 2) posibilitatea de a asculta cu un singur gramofon o placă în mai multe locuri deodată; 3) posibilitatea regulării după voe, a intensităţii audiţiei, chiar în cursul unei reproduceri; 4) înlăturarea complectă a sgomotelor mecanice datorite zgâriatului acului pe placă.

E lesne de înţeles că aceste avantaje însemnate ale reproducerii electrice o recomandă, cu deosebire, pentru înlocuirea orchestrelor la cinematografe, săli de bal şi spectacole, cafenele etc., şi permite totdeodată o utilizare comodă a plăcilor de gramofon în studiouri de emisiune radiofonică.

c) **Ce se înţelege prin telemecanică?**

Insuş cuvântul „telemecanică", adică mecanica la distanţă, indică sensul acestui termen, prin care se înţelege tehnica comandei la distanţă a unor efecte mecanice. Transmisiunile la depărtări mai mici pot fi realizate sub acţiunea unui fluid sub presiune, cum este de ex. poşta pneumatică, prin aer comprimat, sau sub acţiunea unei alte energii care se poate propaga printr'un mediu intermediar. Pentru distanţe mai mari transmisiunile de efecte mecanice au loc în general prin intermediul energiei electrice, condusă fie prin fir, fie prin unde hertziene. Acest din urmă caz, care e cel mai interesant, constituie obiectul radiotehnicei aplicat la acţiunile mecanice şi reprezintă un domeniu de cercetări tot mai întinse şi mai variate, cu aplicaţiuni aproape miraculoase, prin consecinţele lor extraordinare în viaţa practică. Astfel conducerea unui avion în zbor, fără pilot, dirijarea unui vas pe mare, fără comandant pe bord, a unui automobil fără şofer, toate mişcările şi direcţiile acestor vehicule fiindu-le impuse prin acţiunea unor emisiuni de unde comandate prin voinţa unui operator, aşezat în depărtare sunt numai câteva din problemele **radiomecanice**, care au primit de altfel şi începuturi de realizare foarte promiţătoare.

E lesne de înţeles că atât în eventualitatea unui viitor războI cât şi pentru relaţiile în viaţa socială, realizarea definitivă a unor asemenea mijloace de telemecanică sunt menite să revoluţioneze, cu desăvârşire, multe din raporturile normale stabilite.

Figurile Ecranului

Laura la Plante

DELICIOASA vedetă dela „Universal" s'a născut acum douăzeci şi patru de ani într'un orăşel din Statele Unite ale Americei.

Sburdalnică, însă fără dor de carte, mica Laura făcea zile amare părinţilor ei, cari totuş o iubiau, fiind singura lor odraslă.

Anii au trecut. Mica Laura devenise acum domnişoara Laura şi mulţi tineri din micul orăşel provincial şi-o doriau de soţie.

Dar Laura la Plante nu avea decât o singură pasiune: Cinematograful, spre marea disperare a bătrânilor săi părinţi.

Şi într'o zi, frumoasa fată luă drumul spre cetatea minune, — spre Hollywood.

In acest oraş toate fetele alergau la un singur om, la Mack Sennett, *din trupa căruia luaseră avânt marile vedete ale ecranului, ca* Gloria Swanson, Bébé Daniels, Marie Prevost *şi câte altele!*

Laura desigur că n'ar fi putut face excepţie şi iat-o după multe săptămâni, — în care timp a îndurat cea mai neagră mizerie, — angajată printre „fetele" lui Sennett.

Norocul i-a surâs dela început căci după puţin timp o vedem interpretând rolurile de vedetă în comediile de mic metraj ale acestui lansator de „stele".

Intr'una din acele mici comedii — lipsite de orice pretenţie artistică —o observă unul din directorii de producţie dela „Universal", astfel că după un an dela sosirea ei în oraşul filmului. Laura la Plante deveni artistă principală la una din cele mai însemnate case de producţie.

Aci, sburdalnica provincială de altădată, mulţumită talentului şi figurii sale extrem de fotogenice, ajutată şi de noroc, fu proclamată „stea" a ecranului mondial.

Unde mergem ?

„TRIANON" reprezintă **„Cântecul singurătăţei"** cu Glenn Tryon şi Barbara Kent şi **„Două lumi"**, cu Max Davidsohn.

CINEMA „CAPITOL", proectează în sală şi grădină **„Farmecul Dunării"** cu Paul Richter, Eve Grey şi Warwick Ward.

„SELECTUL", reprezintă **„Puterea Păcatelor"**, film de mare spectacol.

„BOULEVARD-PALACE"-ul reia un film de cel mai mare interes şi emotivitate.

CINEMA „SCALA", (cu plafonul mobil) reprezintă un grandios film de senzaţie.

CINEMA „REX", dovedeşte încă odată gustul ales pentru filme de mare succes.

Vineri 31 Mai: **Deschiderea stagiunei teatrului de vară** Parcul Oteteleşanu **cu piesa:** „Rămâi la nevastă-ta!" **de Arnold şi Bach. Interpretarea în frunte cu Maximilian, C. Toneanu, Nora Piacentini, Charlotte Brodier, etc.**

Poşta cinefililor

Ivan Petrovici. — **Simpatia dv e de origină sârbă, născut în 1893. Turnează regulat în următoarele oraşe: Berlin, Nisa şi Paris. Nu-i căsătorit şi nu stiu dacă mai are fraţi şi surori.**

Charle Paw. — **Bernhard Goetzke, c/o „Film Fuehrer", Friedrichstrasse, 217 Berlin SW 68 (La toţi în l. germană). Nils Asther vezi Realitatea Ilustrată, numerile trecute. Richard Dix, The Standard Casting, Directory, 616. Taft Building, Holliwood, Calif., U. S. A.**

Livia B. — In Franţa nu-i decât o singură regisoare: d-na Germaine Dulac, al cărei soţ mi-e necunoscut.

Sylvia Delanuse. — Lissi Arna, Berlin W. 30. Lindauerstrasse, 9. Ii puteţi scrie în l. germană. Loretta Young, c/o Metro-Goldwyn Studios, Culver City, Calif., U. S. A. Primeşte coresp. în l. franceză sau engleză. Ambele sunt necăsătorite.

Kraut der Ohanian. — La noi în ţară nu aveţi putinţa de a vă atinge ţinta. Dacă aveţi mijloace puteţi să luaţi drumul străinătăţii. De preferat în Germania sau în Franţa. In orice caz, când treceţi pe la Bucureşti vizitaţi-mă.

Ucsetof. — 1) Bilie Dove născută în Washington în anul 1900. 2) c/o First National, Buhbank City, Calif. U. S. A. 3) Căsătorită cu Irwin Willat. 4) Figurantă. 5) Nu cred să găsiţi vreun tablou al artistei. 6) „Crinul Galben" şi Târgul de Sclave".

Tamp. — 1) Famous Lasky Corporation Hollywood, Calif., U. S. A. 2) Nu avem birou de traduceri.

Iuliu Delba. — Vezi R. I. nr. 4 din acest an, la „Poştă". In orice caz, te sfătuesc să părăseşti gândul de a te face artist de cinema.

Jacques Brünes. — Norma Schearer, Renée Adorée, Mary Brian, Evelyne Brent şi Noah Berry: c/o The Standard Casting Directory, 616 Taft Building, Hollywood, Calif U. S. A. Eric Barclay, 15 rue du Cirque (VIII-e); Camill Bert, 5, rue de Boccador (VIII-e); Henry Krauss, 12, rue Pierre-Curie (XIV-e); Germaine Rouer, 12, rue de la Jonquière (XVII-e); Francoise Rozay, 195, rue et l'Université (VII-e). Toate Paris. Malcom Tod. c/o Royal Air Force Clubl, 128 Piccadilly, London W. 1. Adresele Lesuja Hayakawa şi Regina Thomas îmi sunt momentan necunoscute. TITUS

Economia e mama bogăţiei

Banii au fost totdeauna la îndemâna tuturor, atunci când omul a ştiut să muncească pentru ei.

Dar banul câştigat cu sudoarea frunţii, se duce repede, cheltuit pe fel de fel de fleacuri nefolositoare.

Deaceea este bine ca orice om, înainte de a face cea mai mică cheltuială, să se uite bine la banul pe care vrea să-l plătească, şi astfel îşi va da seama foarte adesea, că face o cheltuială inutilă.

Ideea noastră de a acorda premii săptămânale de câte lei 10.000. **plătind câte lei** 500, **— pentru bancnotele de** lei 20, **— prenotate de noi, a dat cele mai frumoase rezultate şi pe lângă faptul că s'au plătit până acum** 22 bancnote (lei 11.00), **primim scrisori de mulţumire din toate părţile ţării, dela oameni cari până acum nu ştiau ce se numeşte economia.**

Iată noua serie de bancnote a câte 20 lei, pentru cari plătim câte lei 500 de fiecare:

F 8225, 0801; 0802; 0803; 0804; 0805. **B 8219,** 0431; 0432; 0433; 0434; 0435. **N 8034** — 0882, **U 8205** — 0632, **N 8189** — 0296, **K 8215** — 0733, **S 8208** — 0330, **V 8207** — 0939, **V 8176** — 0033, **D 8012** — 0497, **O 8110** — 0708, **X 7949** — 0417.

A venit Mariana!

de Otilia Ghibu

PE CÂND gândia ce să răspundă, duse fără voie mâna la gât, unde întâlni răcoarea boabelor mari de cristal ale colierului.

Şi plăcerea de-o clipă o făcu să uite. Să uite pe cei doi din faţă.

— „Ei, Dora", se pomeni întrebată din nou de Jerry.

— Aşa-i, da trebuiam să spun ceva. Eu cred că tot trebue să pleci. Mariana ar fi mai liniştită, văzându-te, având-te lângă ea. Singură ea cu soacră-sa... Cine ştie cum se înţeleg....

— Prost! ca totdeauna, se auzi vocea timidă a lui Costin. Apoi roşi de îndrăzneala şi ca să-şi dea o contenenţă, duse paharul cu porto la gură.

Privirea înceată a Dorei îl cercetă o secundă. Costin se uită cu încăpăţânare în fundul paharului....

Şi astfel se întâmplă că peste câteva zile, Mariana, verişoara lui Jerry, veni la Bucureşti, adusă, aproape fără voie, din oraşul ei trist de provincie, gonită de singurătatea şi de văduvia ei timpurie.

Jerry fusese văr bun cu Mihai Racotă, bărbatul Marianei.

Dară n'o cunoştea şi fu un pic uimită când o auzi numindu-i prietenul: Ieronim! Un nume ridicol care ea îl „americanizase" încă din prima zi a cunoştinţei.

Dară ridicase din umeri şi pornise înciudată la laborator. Costin hotărâse că îl doare capul şi se întoarse mai de vreme la gazetă.

Mariana şi Jerry au rămas singuri. Restaurantul foarte mic, care-i adăpostise împotriva ploii şi a foamei de la amiază, lâncezea acum în atmosfera de fum şi miros de mâncare, văduvit de clienţi.

Jerry se uită la ceas. — Unde vrei să te duc Mariana? La hotel?

Femeia îşi înălţă faţa spre el. — Dacă vrei... apoi mai încet, ezitând:

— Ieronim, cine ţi-a dat ideea să vii să mă ei dela Bârlad?

Surprins Jerry o contemplă câteva clipe în tăcere.

— Ideea? De ce?

— Fiindcă... iartă-mă... îmi pare că nu a fost numai a ta, iar acum...

— Acum? Stărui el, văzând că femeia se codeşte să mai urmeze.

— Acum... să nu te superi, te rog, d-na Dora pare că regretă?

— Ce să regrete?

— Că ai ascultat-o şi m'ai înduplecat să viu în Bucureşti.

Ultima întrebare şi ultimul răspuns fuseseră spuse foarte repede şi de unul şi de celălalt. Par'că pe nerăsuflate.

Din ziua aceea Mariana mâncase mereu la pensiunea unde se mutase. In nici o seară nu vroi să iasă cu cei trei prieteni, nici măcar la o plimbare la şosea.

Dora primise vestea, fără să o comenteze. Privirea ei înceată, murind de lene sau de somn par'că, se oprise doar atât cât trebue asupra Marianei, asupra lui Jerry.

Costin nu inzistase, fiindcă vorbia de obiceiu foarte puţin.

Iar Jerry păru indispus.

Vara trecea leneşă, întârziindu-şi mereu plecarea. Dora era la Berlin, la un congres al chimiştilor, Costin undeva pe coasta Adriaticei.

Jerry o condusese pe Mariana la moşie, apoi se înapoie plictisit şi surmenat la Bucureşti.

Dora îi scria puţin din locuri şi oraşe pe care nu le cunoştea. Işi amâna înapoierea, spunând că va face un stagiu de două luni la un laboratoriu din capitala Germaniei.

Lipsit de prezenţa cotidiană a prietenei, Jerry se pomeni gândindu-se tot atât de des la ea ca şi la Mariana, pe care o vedea din răstimp în răstimp.

Costin se înapoie ars de soare şi foarte slăbit, mai tăcut şi mai sfios ca oricând. Jerry dezamăgit, nu cuteză să-i vorbiască de cele două imagini de femei, suprapuse în mintea şi inima lui.

Numai într'o seară, Jerry vorbi ca un medic:

— Costine, pe tine o să te mănânce gazeta. Ce dracu ai făcut şase săptămâni? O să te supun unui tratament.

Costin râse.

— Dar pe tine te vezi?

— Desigur! Apoi eu nu mi-am dat concediu. Nu puteam lipsi dela spital, ştii bine.

Costin ridică din umeri. Nedumerit, Jerry îşi aprinse o ţigară. Tăcură o vreme. Apoi:

— Ascultă-mă Costine...

— Da... răspunse acesta foarte repede, febril par'că.

Jerry urmă:

— Costine, Dora se înapoiază peste câteva zile.

— Ştiu...

— ...Mariana, mâine seară...

— D-na Racotă nu vrea să mai rămână la Bucureşti.

— ...

— Vine doar să-şi ia lucrurile.

Jerry îşi aprinse a doua ţigare.

Costin se folosi de pauză pentru a-şi contempla îndelung prietenul. Chipul doctorului era aspru, chinuit de o cută jucăuşe între sprâncene.

Neaşteptat, gazetarul îşi reaminti de un reportagiu scăpat din vedere. Surprins că nu mai vorbeşte, Costin se scutură de amintirea secretarului de redacţie.

— Jerry?

— Da?

— Ce-ai de gând tu acum? (Şi apoi pe nerăsuflate). N'o mai iubeşti pe Dora?

— ...

— Mariana a ghicit, te-a ghicit?

— ...

— Dar Dora? Ce va zice ea?

— A stat atâta vreme departe!

— De amândoi! rosti Costin apăsat, poate mai apăsat ca nicioďată în viaţa lui. Jerry nu se uită la el, cu toate că îl mirase inflexiunea vocii. Poate o aştepta se însă. De aceea, hotărît, deodată, îşi puse o mână pe mâinile celuilalt.

— Costine...

— Da...

— Costine rămâi s'o revezi **tu singur** pe Dora.

— Tu nu poţi?

— Nu!

— Dece?

— Fiindcă n'o mai iubesc.

Costin respiră adânc, săgetat între coaste de ceva rece.

Avu totuş, puterea să-l mai întrebe:

— Cum s'a petrecut asta?

Jerry începu atunci simplu spovedania:

— Fiindcă dintru'ntâi a văzut în Mariana o rivală. Fiindcă ea mi-a sugerat ideia, că Mariana e mai bună şi mai femee.

A plecat înciudată pe mine. Vroia să mă pedepsiască. Mariana nu a făcut decât să mă mângâie apoi. Indurerat, aveam nevoie de o femee. Femeia s'a întâmplat să fie toc mai aceea, pe care n'aş fi bănuit-o vreodată. Chiar dacă aş mai iubi-o pe Dora, revăzând-o, mi-ar rămânea mereu în suflet icoana celeilalte. Fiindcă la momentul potrivit a ştiut să fie lângă mine. Sufleteşte, aş înşela-o pe Dora...

Apoi, după un răstimp, în care îşi aprinse o nouă ţigare:

— Cine ştie! Poate e adevărat, că sensibilitatea femeilor presimte nenorocirea.... lor şi a altora....

Cum se descoperă o stea de cinematograf?

Acum trei ani, la o cafenea din Berlin steteau de vorbă asupra artei filmului, câţiva regisori. Pe masă, în faţa lor, se afla într'o revistă capul unei fete blonde, a cărei frumuseţe şi tinereţe fusesera întrebuinţate ca reclamă de o casă mare de parfum. Toţi cei de faţă au fost izbiţi de tipul acelei fete. Regisorul Sorghin, care se dovedise unul din cei mai inventivi în arta lui, a fost însărcinat să caute originalul.

După o vastă corespondenţă cu toate oraşele din Germania, a aflat că fata cea frumoasă, al cărei cap fusese dat ca reclamă de parfum, locueşte în apropierea Berlinului la Potsdam. Era o contesă, numită Daisy von Freiberg. Chipul ei se preta de minune pentru a juca rolul Margaretei din Faust. Contesa a fost rugată să vie la Berlin, spre a i se comunica lucruri favorabile.

Cinematografiştii cari între timp aflaseră că şi celebrul Jannings remarcase chipul extraordinar al acestei „Margarete", crezură că vor primi vizita unei dudui de vre-o douăzeci de ani. Mare le fu uimirea când văzură intrând în biurou o fetiţă de 13 ani, cu ghiozdanul de şcolăriţă pe umeri cu două coade lungi, blonde, întovărăşită şi păzită de doamna, mama ei.

Aşa a fost întâia întâlnire cu mica Daisy.

Tânăra contesă a debutat în filmul „Iubirea doamnei Ney", fără să i se spue numele. Tremura în faţa aparatului cinematografic, ca şi cum ar fi fost cuprinsă deodată de friguri palustre. Se mişca foarte stângace. Acum însă e mult mai obişnuită cu atmosfera din studio şi cu protagoniştii filmului. Posedă un puternic instinct cinematografic, e foarte harnică şi se lasă condusă de regisor.

I s'a creiat un pseudonim: *Daisy D'Ora* şi i s'a acordat un rol mai însemnat, logodnica doctorului Schön în „Cutia Pandorei" de Frank Wedekind.

Partitura lui Kortner: iată un mare pas înainte!

Fiind copilă, n'a avut voe, totuş, să ia parte la premiera filmului în care avea un rol.

Noua stea de cinematograf a avut de luptat cu nenumărate greutăţi. Liceul de fete din Postdam nu este locul cel mai nimerit ca o fată să se dedea artei cinematografice şi mai cu seamă să-şi arate această preferinţă pasionată.

„De nu m'ar vedea domnişoara X, profesoara mea, pe pânză, la cinematograf!... se tânguia biata Daisy, în timpul preparării filmului „Cutia Pandorei".

Tânăra stea de cinematograf a avut de luptat şi cu împotrivirea rudelor ei apropiate, de veche nobleţe germană cu tradiţii familiare, puternice şi severe. Şeful familiei, un ofiţer superior de marină, s'a opus cu îndârjire la cariera aleasă de frumoasa Daisy. Dar mama fetei, originară dintr'o nobilă familie baltică, iubitoare de artă, a ştiut să înlăture şi această piedică.

In tot cazul, Daisy a trebuit să părăsiască şcoala; totuş chiar de pe-acum Daisy face parte din artistele despre care se şi vorbeşte în lumea filmului. Căci e greu de găsit pe toate drumurile acel firesc, acea rezervă, acea seninătate blondă, care constitue caracteristica frumuseţei nouei stele a ecranului.

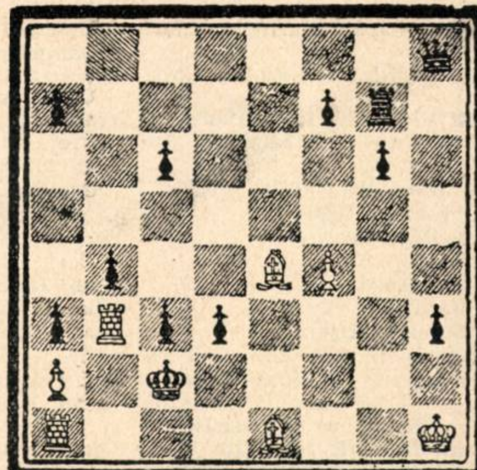
Şi nu va trece multă vreme, şi steaua va străluci, ca luceafărul, pe firmamentul artei cinematografice.

A.

Rubrica şahului

PROBLEMA No. 3

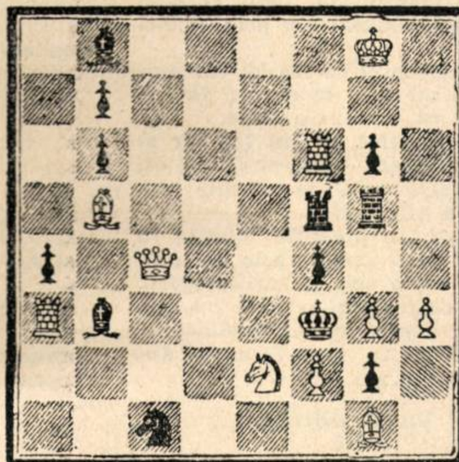
de **Dr. M. Niemeyer**

Mat în 3 mişcări

PROBLEMA No. 4

de **G. I. Nietvelt**

Mat în 2 mişcări

PARTIDA No. 1

Premiul de frumuseţe la concursul de maeştri din Teplitz în 1928.

Alb: R. RETI **Negru: SPIELMANN**

1. d2—d4, Cg8—f6; 2. c2—c4, e7—e6; 3. Cb1—c3, d7—d5; 4. Nc1—g5, Cb8—d7; 5. e2—e3, c7—c6; 6. a2—a3, Nf8—e7; 7. Cg1—f3, 0—0; 8. Dd1—c2, a7—a6; 9. Ta1—d1, Tf8—e8; 10. Nf1—d3, h7—h6; 11. Ng5—h4, d5×c4; 12. Nd3×c4, Cf6—d5; 13. Nh4—g3!, Dd8—a5; 14. 0—0, Cd5×c3; 15. b2×c3, b7—b5; 16. Nc4—a2!, Cd7—f8; 17. Cf3—e5, Nc8—b7; 18. f2—f4, Ne7—f6; 19. f4—f5, Nf6×e5; 20. Dg3×e5, Da5—d8; 21. f5×e6, f7×e6; 22. Tf1×f8+, Te8×f8; 23. Na2×e6+, Rg8—h8; 24. Ne6—a2!!, Dd8—g5; 25. Na2—b1, Rh8—g8; 26. Dc2—h7+, Rg8—f7; 27. Ne5×g7, Dg5×e3+; 28. Rg1—h1, De3—e2; 29. Ng7—e5+, Rf7—e6; 30. Dh7—g6+ Re6—e7; 31. Dg6—d6+, Negru abandonează căci după 31... Re8 urmează 32. Ng6+, Tf7; 33. N×f7+, R×f7; 34. Df6+, Re8; 35. De6+, Rf8 sau d8; 36. Nd6 sau f6+ cu câştigul damei.

MARCEL ROSENZWEIG

Deslegătorii jocurilor pe luna Aprilie 1929

Prin tragere la sorţi, au câştigat premii:

Lei 1000. — Jean Marinescu-Constanţa.

Lei 500. — Platon Corneliu-Chişinău.

Lei 300. — Vasile Libiu-Ploeşti.

Volumele au fost câştigate de d-nii:

Isidor Marcovici-Galaţi.
Mircea Ionescu-Vaslui.
Romica Pop, Braşov.
Puiu Bolcaş, Sibiu.
G. Mineiunescu, Giurgiu.
Alex. Morariu, Oradea.
Emil Beşchea, Brăila.

Câştigătorii de mai sus sunt rugaţi a-şi trimite de urgenţă adresele, spre a li se expedia premiile.

N. R. — **Pentru ca toţi deslegătorii cari au întrunit cel puţin 50 de puncte, să poată beneficia proporţional cu numărul punctelor, de premiile oferite de noi, stabilim ca, începând cu seria aceasta, să formăm 4 categorii de deslegători.**

Pentru premiul de 1000 lei vom trage la sorţ numai din prima categorie.

Pentru premiul de 500 lei vor participa şi cei din categoria întâia, împreună cu cei din a doua.

Pentru premiul de 300 lei vor avea şanse egale, împreună cu cei din categoria treia şi cei din primele două categorii.

In sfârşit, la premiile oferite în cărţi, vor avea şanse egale deslegătorii din toate cele patru categorii.

Restul deslegătorilor cari au sub 50 puncte vor fi numai publicaţi.

Categoriile au fost formate după cum urmează:

CATEGORIA I
125

Accadanlar (Durostor): — Anette I. Vartolomei.
Alba-Iulia: Emil Bosdog.
Arad: Ionescu F. I. Cimpoieşi Nic., N. Delamarian, Sever Horia.
Bacău: George Caiserliu, Bercu şi Nathan Engelberg.
Bania: I. Novacovici.
Bălţi: Herman Grossman, Abram Zabaznic, Gr. Zinkowsky, Abraham Sihman, Iacob Braunştein, Nic. Botnariuc, I. Dumitrescu, I. Neustadt, Silviu Theos, Abram Viner, Alfred Kreitschmar, G. Hâncu.
Bârlad: L. Rosenthal, M. Chirenuţă, Chichoş Const. Ovidius Idriceanu, Nic. Benea, Gh. Munteanu (plot).
Brăila: Isac I. Iosefsohn, Vasile Dumitru, I. Ştefan, Mircea Ciurea, Yolanda N. Christescu, T. Stamate.
Brăneşti (Ilfov): Aurel Michăilescu.
Braşov: Alexandru Ivan.
Bucureşti: Marcus Karli, Th. Dron Popescu Petre, Mircea I. Vasilescu, Georgescu N. G., Eugen Constantin, Lucia Dumitrescu, Ştefan I. Const., Mariette Misailescu, Cămărăşoiu G., I. Lascarow Mold., Aspasia Christea, Const. Massu, Alex. Schnirer, Nicu B. Popescu, Irene D'y, Alex. Florescu, Etienne Vodă, Mizu Codreanu, I. Dulberger, Puiu Sandu, Alexandrina N., Edu S. Dimitriu, Nic. Bărbătescu, C. Pantasy, Natan şi Brener Mundi, Papadisia I. Eleft., Henriette Waissmann, Armand M. Vrânceanu, Georgescu G. Petre, N. Frăţilescu, Virgil I. Vişoianu, Ionescu I., Niculescu I., Andronie I., Georgescu I., Alex. Moga, M. Critz, C. D. Marinescu, Jean Avramescu, locot. Emanuel Popescu (Poe.) Vasilescu N. Alex.
Buzău: Costel F.eeupescu, Şerban Papadopol, Aurel Vasilescu, G. Dinescu, G. Trăinel.
Calceşti (Gorj): Petre Cosmulescu.
Câmpulung (Muscel): Elena Teodorescu, Lelia căp. Popovici.
Chişinău: Filipescu Arcadie, Nic. Ivanof.
Cluj: Juria Virgil, Puiu Bolcaş, Gică Măcruşanu.
Craiova: G. I. Mihai, I. Radovici. G. G. Suştak, Nic. Scutelnicu, Marin T. Budecă, Mircea Rădulescu, Mircea Bârsan, Gică Niculescu, Jean Dumitrescu, Fischer Andrei, Micu Eliezer, Costel Boboc, Milcoveanu Dumitru, Nicolăescu I., Cawely M. Ion şi Maria Popescu, Costică Dragu, Ştefan Dragotă, Paul şi Aurel Enescu, C. I. Boboc, Olguţa şi Costel Andreescu, G. Petrescu, Const. Diaconescu, I. G. Velsan, Nicolae Iliescu şi Lucia Vremescu, Ştefan Socianu, Gh. Casneti, Bică Pisosky, Nicu M. Gronea, Anghel Vasilescu, Ştefan Popescu, Simion Goldenberg, Ştefan Sârbu, Costel Popilian, Tytta Stoiculescu, Nicu Jean Jianu, Tudorică Nicolau.
Constanţa: Eduard Sahabian, Antoniadis E. Alkys, Nic. Romanescu, N. N. Tomescu, Jarry D. Constantin, Nic. G. Stănescu, Vătavu Const. Const. Şerbănescu, Dode G. Petru Zainea, Ştefan Datcu, Jean Marinescu, Alecu Andrei, Nicu Popa, G. P. Athanasiu, M. Alexandrescu, Actis Renaldo, Julisca V. Chiru, Stere M. Anastase, George Besnea, Teodorescu N.
Curtea de Argeş: Ştefan G. Ştefănescu.
Dorohoi: Purice P. Ion.
Focşani: Emilia Cazaciuca, Marioara şi Ionel Rădulescu, Georgeta şi Nicolae T. Nicula, Roman Neculai, Nicolae Iliescu, Ionescu C. I., Mimi şi Ionel Misailescu, Herman Aurel, I. P. Tutoveanu.
Galaţi: Ştefan Ionescu, Nestor Teich, Victor Casachevici, Eugeniu Bălănescu, Isidor Marcovici, G. D. Vasiliu, S. Grunberg, Harry Hirsch, Harry Braunştein, Theodor C. Jani, Nic. Dumitriu, Emilia Palade, Macavei Grigoriu, Oancea Chiriloaia, G. Vlădeşti, S. Schwarzenberg, Walter Nigallo, Costel Chiru, Vasile Andreescu, Bela Goldştein, G. Oprea, I. Sendrea, Emanuil Marcovici, Nicu D. Auflösungen, I. Aronovici, I. M. Efstate, Petrescu T. şi Hârsu N. Solomon Ungar, Victor Blebea.
Ghimpaţi: Vasile Popescu.
Giurgiu: Virgil Grigoriu, G. Minciunescu.
Gura Humorului: Cosmiuc Erast
Iaşi: Mitru Vlaicu, Andrieş Mihai, Aurel G. Teodorescu, Francisc Vecsel, Aurel G. Teodorescu, Ghering Vladimir, Carp Gheorghe, Ionescu Aurel, Ştefan Untu şi Const. Niţu, Pepin Corneliu, Honoré Sens, Neculai Postică, Margareta Vogt.
Lipova (Banat): Emiliu şi Nic. Popovici, Dimitrie Ardelianu, Romulus Tib., Olariu, Remus Gropeanu.
Lugoj: Sextil Nistor.
Moreni (Prahova): Nic. Tutoveanu.
Oradia: Venera Bradea.
Padina (Buzău): Titeica Gheorghe.
Ploeşti: Mitisor şi Ionel Stâncescu, Vasile Libiu.
Rădăuţi: Ştefan Vasiliu.
R. Vâlcea: Marin Diaconescu, Jean şi Mişu Constantinescu, Gore Bordea, Sandi Cătănoiu, Ungureanu Gh., Stelică Nicolăescu, Margarette şi Titi Rădulescu.
Reviga (Ialomiţa): Ion Enescu.
Sighişoara: Rohan Nic., Gh. Vendel.
Silistra: Mizu Popescu, Cuzmanoff Zdraven.
Slănic (Prahova): Ştefania Jiuga.
Slatina: Mugurel Aragon.
Strehaia (Mehedinţi): Geo Romanescu.
Suceava: Facas Sextil.
Târgovişte: Balaban Dumitru.
Tg. Jiu: G. Nicolăescu, Marcel A. Chiliman, Dobrescu Const.
Tg. Mureş: Mircea Berindei.
Tătăreşti: Melenciuc Alexe., V Bondari, Alex. Endrjewschii, Leo nid Reifmann, Pavel Feodorov.
Timişoara: Ionescu Stelian, Gaşpar Cornel.
Tulcea: Ilie Minciu.
T. Măgurele: Gogu Vârban, Michail Popescu, Codru V. Cutava.
T. Severin: Grigore Timoftescu.

CATEGORIA II
110—125

Arad: Popescu Ştefan, D. Iordănoiu şi C. Codreş.
Bălţi (Basarabia): Alex. Botnariuc, Wainberg Alex.
Bârlad: Cesar Blănaru.
Brăila: D. Constantin, Ionel P. Bariu, Emil Beşchea.
Braşov: Ion Olteanu.
Bucureşti: Seb. Wechsler, Marius Const., Costel Ionescu, Michail Roşculeţ, Alex. Clonaru, Godeanu Const. Vrânceanu Mircea, Victoria Genoveanu ,Ionel şi Vasile Popescu, Dan C. Elisievici, Eduard Kinbaum, Gruia Mircea, Spiru Drugescu, G. C. Stan, Ioăn Iufu, Pilu Bucşan, Nicu Ionescu, Ionel Staicu, P. Christodor, Nelu Popescu, Florica Ettinger, Rodica Dumitrescu, Ortansa Lizica, Blauer Nathan, Geta Tocilescu, M. Constantinescu, Iulius Weiner, Egon Costel Lindenberg, Puiu Popescu, G. C. Antonescu, Vergulescu Aurel, Stelian Gh. Contantinescu, Lucia Butnariu, Uscher Otto, Isidor Moscovitz.
Buzău: Constantin Teculeasă.
Câmpina: Nicu C. Slavu, Popovici Valentin.
Poiana: G. D. Ionescu.
Câmpulung: Virgil Văcăreanu, Holea Dragoş, D. Tomescu.
Cernăuţi: Meisner A. Vlad.
Chişinău: Platon Corneliu, I. Popescu (locot.), Antohie Alexei.
Cluj: Augustin Vidican.
Constanţa: Nelson Melitus, Nicu Frangopol, Sofia Vasilescu.
Craiova: Miţi şi Mişu Ştefănescu, Const. I. Guran, Ştefan D. Preoţescu, Minel Văduvescu, Giculina Rădulescu, Olguţa Doneţeanu, Didina şi Puiu Belu, Mady şi Jeana Rocoş.
Curtea de Argeş: Branişte M. Ene.
Dorohoiu: Gallo Aurel.
Făgăraş: Mesaroş Traian.
Fălticeni: Alexandru Bordeian Adam Gavriliu.
Feteşti: Ionel Andreescu.
Focşani: Avram Dumitru.
Galaţi: Rachstein Moise, Elena şi Mircea Petrescu, Cazil Vasile, Cezar Gheorghiu, Alex. A. Sylvestru, G Michail, Renţea Emilian.
Gheroc (Arad): Iov Simion.
Iaşi: Ion Enescu, Romeo Mustaţă.
Ismail: Burt Michail.
Lugoj (Banat): Albertina Muscalo, Elena Brudiu.
Lupeni: Ştefania Babiciu.
Oradia: Lizetta Cothişel, Alex. Morariu ,Nistor I. şi Abrudan G., I. Mureşanu, Ghiuna Coriolan.
Ploeşti: Ioseph Suliţeanu, Jean Davidsohn, Emilian Manolescu, Const. D. Botez, I. Ghiţeanu.
R. Vâlcea: G. Drossu.
Raşnov (Braşov): Sanda Romniceanu.
Suceava (Bucov): Getu Grigorie.
Seheia (Suceava Bucovina): Vladimir Spânul.
Târgovişte: Etex Mitică Vasilescu.
T. Măgurele: Marinescu P. Const.
Tg. Ocna M. Herscovici.
Tecuci: Barozı Alex., Robert Igner.
Timişoara: Folea Aurel, Dumitrescu R. Tiberiu, Ruje Mihai.
Tulcea: Andrei N. Sandu.

CATEGORIA III
100—110

Bacău: N. Simionescu.
Braşov: Mircea Ballan, Romica Pop.
Bucureşti: Ida Orban, Pintilie Vasile şi Ştefănescu I. Ioan, H. Stefanidis, Sonia Camerman, Ionel Iacobescu, N. Constantinescu, Ionescu Georgetta.
Cernăuţi: Radu P. Bulandra, Făn. Georgescu.
Făleşti: Iosif Fihman.
Galaţi: Silberstein I. Marcel, I. Popescu.
Mărcuş-Drăceşti: I. Moise-Păunescu.
Patru-Fraţi: Cazan Theodor.
Piteşti: C. Gh. Mihăiescu.
Târgovişte: Tomescu I. Leonida, Marius N. Sulică.
Timiş-Torontal: Lucia Burcky.
Vulcana: Gogu Popescu.

CATEGORIA IV
50—100

Blaj: Victor Mares.
Bucureşti: I. Valcescu, Netti Constantin, Vasile Petrovici, N. Orghidan.
Caracal: Victoria Popescu.
Caransebeş: Nic. Fişteag.
Cernăuţi: Medvighi Aurel.
Iaşi: Hurmuzachi Lică.
Lugoj: Ştefan Doşlea.
Orhei: Valerica Neştianu.
Roman: I. S. Hălăucescu.
Tecuci: Nic. Antonescu.
Vaslui: Ionescu Mircea.

CATEGORIA V
1—50

Arad: Mitel Petrescu, G. Ciuhandu.
Bacău: Valentina Gogorelskaia.
Bistriţa: Aurel Moldovanu.
Bucureşti: Costică I. Raţă, Aurel Boteanu, Lin. Marieta, N. Orghidan, Beatrice Roman, Ionel C. Mitru, Nic. Moldovanu, Ticu Nădejde, Elena Căzănoiu.
Buzău: Soare Gh. Ioan, Clairete Davilla.
Caragaciu-Vechi (Ismail): Benea Şoimu.
Caransebeş: Aurel Durain.
Cernăuţi: Bernstein Leova, I. Hiliuţă.
Chişinău: Ioan Nagâţ.
Cluj: Petre Dan.
Constanţa: Iatan Octavian şi Popescu Gh.
Fălticeni: Adam Emiliu, Al. I. Bordeianu.
Galaţi: L. Fischer.
Herţa (Dorohoi): Mina Abramovici.
Huşi: Mihai M. Yocu.
Ismail: Petrea I. şi Avramescu St.
Periam (Timiş-Torontal): Raica Vasile.
P.-Neamţ: P. Veinberg.
Siret: Moloce F. Vasile.
Stoeneşti-Muscel: Gh. N. Tican.
Tg.-Mureş: Drăghici A.
Tăşnad: Aurelia V. Filip.

N. B. — Determinarea limitelor în categorii va rămânea întotdeauna la libera noastră alegere.

RUDYARD MULLTON

Procesul omului decapitat

O nouă aventură senzațională a celebrului detectiv GEX TREVOR

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Intr'un hotel din Viena se descoperă decapitat în camera 117, contele Alfred d'Arlon. *Autoritățile și detectivul* Trevor Gex, *încep cercetările. Se găsesc niște urme ce sunt ale Ritei von Torgau, domnișoara de onoare a principesei* Amelia de Halstadt, *care ocupă apartamentul vecin.*

Rita von Torgau *e arestată. Atunci logodnicul ei, locotenentul* Waldemar *declară că* Rita *e nevinovată și că el a ucis pe contele d'Arlon.*

Dar ziarele fac comentarii și afacerea începe să ia proporții.

II

Inspectorul general de poliție Mayer, intră în cabinetul judelui instructor:

— D-le judecător, o descoperire senzațională!... Iată o chee, care s'a găsit în camera d-rei von Torgau, la o nouă percheziție.

— O chee?...

— Da, e cheea dela ușa contelui d'Arlon, dela camera 177...

Judecătorul cercetă cheia, care purta pe o tăbliță de alamă, imprimat numărul 177.

— Dar briciul cu care spune că a ucis pe conte, s'a găsit?

— Nu... Am răscolit toată curtea... De altfel, e o curte mică, cu asfalt pe jos...

— S'au confruntat amprentele?

— Da. Amprenta d-rei Rita coincide vag, cu unele care sunt destul de lămurite, din cele ridicate în camera contelui, cum ar fi cea de pe comutatorul electric, dar nu cu toate. Se pare că a fost și un bărbat.

— Dar a locotenentului?

— A locotenentului nu coincide cu nici una din camera 177. Priviți, nici o asemănare... a fost un alt complice.

— Ciudat... Probabilitatea cea mai mare ar fi că Waldemar și Rita au fost complici.

III

Automobilul în care se afla prințul Iohan de Hallstad și fiica sa Amelia, urmărit de mașina lui Trevor Gex, traversă Ringul, pătrunse în centrul de piatră sumbră al orașului și, în clipa când detectivul voia să părăsească urmărirea, stopă în Stephan Platz.

Monumentala catedrală Sfântul Ștefan, cu dantelă de marmoră în jurul turnurilor ascuțite, tăia văzduhul cu muchia acoperișului, colorat în zigzaguri negre și roze.

In fața porții masive și gotice, prințul Iohan și principesa Amelia coborîră din automobil. Bătrânul prinț sprijinia de braț pe principesa, care părea că se clatină, gata să cadă. Intrară astfel în catedrală, covârșiți de nenorociri neștiute, gheboșați aproape, ca doi bătrâni invalizi.

Detectivul Trevor Gex sări din mașină și intră în catedrală, după cele două Altețe.

Sub vastul baldachin al plafonului, în umbra rece, cu ecouri prelungi, dimensiunile sălii păreau și mai vaste. Trevor Gex privi cu un fior ciudat amvonul, de unde Jean de Campistran predică o cruciadă, acum o jumătate de mileniu...

Din umbră, se desprinse fabulos, sarcofagul de marmură roșie al împăratului Frederic III.

In această atmosferă tainică, prințul Iohan de Hallstadt conduse pe prințesa Amelia-Francisca, în fața unei icoane a Sfintei Fecioare. Principesa îngenunchiă și rămase nemișcată în rugăciune, cu capul plecat, peste mâinile împreunate pe piept...

— Ce vrea să ispășiască, prințesa? se întrebă Trevor Gex...

Gândul lui nu se putea însă fixa asupra oamenilor, în splendoarea de artă religioasă, în mijlocul căreia se afla. Privirile lui rătăciră pe basoreliefuri și vitralii și figura lui Christ iluminată de dimineața de toamnă de afară, păru însuflețită de o blândețe divină...

Prințul Iohan rămăsese în picioare, lângă fiica sa, cu capul plecat pe piept. Principesa de Hallstad se ruga, într'o atitudine de covârșitoare reculegere.

Trevor Gex, apropiindu-se, zări șiraguri de lacrimi mari, curgând din ochii principesei, pe mâinile palide ca de ceară, împreunate pe piept pentru rugă...

Gex avu o mișcare stăpânită, de milă, în fața durerei acestei fecioare chinuite. Ar fi vrut să-i vină în ajutor, și se întrebă uimit, care ar putea fi cauza acestei dureri.

Deodată, făcând un gest brusc, se smulse din fața acestei mistice viziuni, spunându-și:

— Trebue să mă reculeg și eu. Am strâns o mulțime de date, și nu le-am coordonat. Trebue să mă gândesc în liniște, câteva momente, cum ași putea veni în ajutorul acestei prințese chinuite...

Se uită în jurul lui, căutând un colț, în care s'ar putea concentra. Se strecură prin uși tainice, ascunse în umbră, și începu să urce o scară înaltă, cu o agilitate de maimuță, agilitate pe care forma, oarecum dolofană a trupului său, nu te-ar fi lăsat să i-o bănuești.

Și se sui astfel în marele turn al catedralei Sf. Ștefan. De sus, zgomotul orașului se auzia stins, ca murmurul unei mări depărtate.

Periferia Vienei se pierdea, abia punctată de coșurile fabricilor, între dealuri cu ondulații calme, ce mângâiau privirile. Departe, câmpia ungară se întindea spre Galiția... Dunărea curgea liniștită prin pusta de aur, ce se întunecă în zare și devine cenușie, cu cât se depărtează de fluviul ce aduce viață și civilizație, făcând loc stepelor.

Spre Sud, se zăresc colții Styriei roșiatice și se bănuește Tirolul, ca o ceață verde-albăstrie...

In liniștea altitudinei la care se refugiase Gex scoase un carnet și desenă cu creionul, timp de aproape o oră, tot felul de arabescuri, deschise acolade și scrise cuvinte fără sens, pe care le ștergea, ca să scrie apoi altele: detectivul Trevor Gex se gândia. Era felul său de a se gândi profund: părea că trasează pe hârtie, planul evenimentelor ce au fost posibile, pentru a ajunge la concluzia: cine e adevăratul asasin și care a fost mobilul?...

II

Judecătorul de instrucție Spessart, continuă să ia declarațiile informatorilor.

Fu introdus portarul hotelului, care povesti cum s'a desfășurat crima.

— Cine a eșit din hotel după miezul nopții?

— Mulți... Dar mai ales s'au întors mulți din oraș.

— Dar spre ziuă, nu-ți amintești vre-un pasager, care a eșit, nu ți s'a părut nici unul suspect?

— Pela ora 2 noaptea, a eșit un domn înalt, voinic, cu umeri largi...

— Era grăbit? A eșit repede?

— Nu... Foarte liniștit.

— Ți-aduci aminte figura lui, știi cine era?

— Nu. Avea pălăria cafenie, trasă pe ochi și gulerul ridicat. Dar după trup, cred că era domnul dela etajul V, un domn care am crezut la început când a venit la hotel, că e atlet sau boxeur.

— Cum îl chiamă?

— Nu știu...

Un agent fu trimis cu portarul la hotel, ca să identifice pasagerul masiv.

III

— O scrisoare pentru dl. judecător.

Și grefierul întinse judecătorului un plic micuț, parfumat, cu o coroană nobiliară în colț.

— Cine a adus-o?

— Un băiat dela hotel.

Judecătorul Spessart desfăcu plicul și citi:

„Domnule Judecător,

„Eu sunt singura vinovată de tot ceeace s'a întâmplat. Azi după amiază, la ora 2, când tatăl meu se va culca, voi veni la cabinetul dv. pentru a vă lămuri totul. Vă rog a lăsa libertatea bunei mele Rita și locotenentului Waldemar, cari sunt nevinovați".

AMELIA
Principesă de Hallstadt.

Judecătorul întinse lui Mayer scrisoarea și-i zise enervat:

— Ce i-a apucat pe toți acești zăpăciți? Nu poți să te apropii de unul din ei, căci imediat îți spune că el a ucis pe contele d'Arlon! Rita spune că ea l-a omorît, locotenentul Waldemar susține că el e asasinul, baronul de Rathenow îmi deschide ochii că s'ar putea să fie el ucigașul și — colac peste pupăză — însăș principesa îmi scrie că ea e vinovata!... Mayer, nu mai înțeleg nimic!... Ce înseamnă întrecerea asta?... Fiecare vrea neapărat să fie el asasinul!... Așa ceva, nu mi s'a mai întâmplat, de când sunt în magistratură. In loc ca toți să se disculpe și să se ascundă, toți mărturisesc că ei au comis crima!...

— Poate că sunt toți complici!...

— Tu întotdeauna vezi lucrurile în mare, zise judecătorul Spessart, nu fără ironie... Dar oamenii aceștia nu sunt bandiți de rând, ca să se unească și să pună la cale o crimă atât de grozavă.

COLIERUL CONTESEI DE LAMBERT

I.

Procurorul Kolberg intră val-vârtej în cabinetul judecătorului de instrucție.

— Spessart, închipuie-ți că s'a găsit colierul contesei Diana de Lambert.

— Unde era?... L-a rătăcit probabil contesa...

— Nu, l-a primit înapoi.

— Cum așa? se miră judecătorul.

— Azi dimineață, pe când îi luam declarația, bona ei a venit cu un pachet, pe care spunea că l-a adus un comisionar. Când contesa desfăcu pachetul, găsi în el colierul!

— Fără nici o scrisoare?

— Nimic. Nici un indiciu.

— Vre-o amprentă digitală pe perle?

— N'am putut ridica nici un indiciu, zise procurorul. Am lansat agenți după toți comisionarii. Unul din ei mi-a trimis vorbă că a dat peste un comisionar, care spune că a fost trimis cu un pachet la contesa de Lambert, de către un om înalt, un uriaș, cu pălărie cafenie, cu borurile lăsate. Individul se afla azi dimineață pe Kärtnerstrasse, în centrul orașului.

— Nu l-ai identificat?

— Nu încă, zise procurorul. Dar am dat agenților semnalmentele cunoscute și i-am lansat pe urmele acestui individ.

II.

Detectivul Trevor Gex coborî din turnul catedralei Sfântul Ștefan, cu gândurile limpezite, în ordine, știind precis ce avea de făcut. Se întoarse la hotel, sui direct la etajul V, coborî iară, luă pe Herr Direcktor cu un teanc de chei, se suiră din nou la al V-lea, intrară într'o cameră, apoi în alta și după ce termină această anchetă, detectivul se sui într'un taxi, și porunci șofeurului:

— La palatul de justiție....! Repede!...

Trecu pe lângă masivul palat imperial și, lângă parlament, evocare antică prin coloanele lui monolitice de marmoră, mașina stopă în fața palatului de justiție, a cărui clădire e mai puțin rece și aspră, decât a Conciergeriei-ei din Paris.

Detectivul Trevor Gex sosi astfel la ușa cabinetului judecătorului de instrucție, căruia îi trimise vorbă, că are ceva important să-i comunice, în chestiunea contelui d'Arlon.

Fu primit îndată.

— Domnule judecător, începu detectivul, nici Rita von Torgau, nici locotenentul Waldemar, nu au ucis pe contele d'Arlon.

— Dar cine? Principesa? Nu-mi spuneţi noutăţi, şi pierdem timpul zadarnic...

— Principesa? Aţi putut bănui o clipă că principesa de Hallstadt a ucis pe d'Arlon?

— Citeşte şi d-ta.

Şi-i dădu scrisoarea, prin care principesa de Hallstadt lua asupra sa toată vina celor întâmplate.

— Şi puteţi crede că plăpânda principesă de Hallstadt a putut decapita un om?... întrebă cu o ironie rece detectivul Trevor Gex.

— Dar cine atunci? Baronul de Rathenow, Prinţul de Hallstadt, papa dela Roma, eu?... cine?...

— D-le judecător, ţineţi-vă firea. Asasinul contelui d'Arlon este profesorul Peter Bruys.

— Cine mai e şi ăsta? întrebă procurorul.

— Un om faimos!... Un fel de uriaş, lat în spate, solid, cu o pălărie cafenie trasă pe faţă....

— Omul meu!... strigă procurorul... E omul cu colierul. El a înapoiat azi dimineaţă colierul contesei de Lambert!

— Şi trebue să fie acelaş individ, zise judecătorul de instrucţie, pe care portarul hotelului l-a văzut azi noapte pela ora 2, eşind din hotel.

— Chiar el era, lămuri Trevor Gex. Şi vă pot da amănuntul, că de atunci nu s'a mai întors la hotel. Aşa dar, a furat colierul contesei, a ucis pe contele d'Arlon...

— ... şi...

Soneria telefonului sună. Judecătorul de instrucţie luă receptorul, vorbi, şi-l transmise inspectorului de poliţie:

— Mayer, un agent al d-tale întreabă de d-ta.

Mayer luă telefonul şi schimbă câteva fraze cu agentul său, apoi zise:

— Mi se comunică de către agentul meu, că omul uriaş, cu pălărie cafenie, a petrecut dela 2 noaptea până la ziuă în varieteul *Moulin Rouge* de pe Kärtnerstrasse, împreună cu artista spaniolă Dolores Corgo.

— Aşa dar, urmă Trevor Gex, după ce Peter Bruys asasină pe contele d'Arlon, se duse să petreacă la varieteu. Este posibil ca urmele de paşi de pe coridorul hotelului, să fie nu ale Ritei, ci ale spaniolei!...

— Azi dimineaţă, adăogă judecătorul, asasinul a trimis înapoi colierul contesei, printr'un comisionar. Ce l-a putut determina la aceasta?...

— Ciudat!...zise procurorul. Ce crezi, d-le Gex?

— Nu pot să-mi explic gestul asasinului. Nici ce a căutat Dolores Corgo în camera Ritei von Torgau.

— Sunteţi sigur că Peter Bruys, care pare dovedit că a furat colierul, a comis crima din camera 177? îl întrebă judecătorul Spessart.

— Absolut sigur! răspunse detectivul.

— Aveţi vre-o dovadă?

— Fireşte.

— Care anume? Numai faptul că a eşit din hotel la ora 2 noaptea, nu e de ajuns.

— Ştiu, răspunse Trevor Gex. Am o probă precisă. Am găsit arma, cu care Peter Bruys a comis crima!

— A!... Serios?...

— Iat-o, d-lor!

Şi detectivul Trevor Gex scoase din buzunar un pachet, îl desfăcu şi aruncă pe biroul judecătorului un cuţit lung, ondulat, cu vârful şi mânerul ascuţite, ca un ţipar de oţel... Cuţitul era plin de sânge.

— Ce e asta? întrebă judecătorul.

— *O navaja!*

— O navaja?

— Aşa se numeşte cuţitul acesta spaniol.

— Şi unde l-ai găsit?

— In odaia profesorului Peter Bruys, dela etajul V.

III.

După o clipă de tăcere, judecătorul de instrucţie Spessart, se ridică şi strânse viguros mâna detectivului:

— Herr Gex, eşti foarte tare. Justiţia Republicei vă mulţumeşte.

Inspectorul de poliţie Mayer se încruntase uşor:

— Dar cum rămâne cu cei cari au mărturisit că ei au comis crima? Eu rămân la credinţa mea, că sunt mai mulţi complici.

— Se poate, zise detectivul Trevor Gex. Pe mine însă m'a intrigat felul ranei. O rană cum nu mai văzusem în viaţa mea. Cu un cuţit ordinar, ar fi fost imposibil ucigaşului să decapiteze astfel, să *ghilotineze* pe victimă.

— Locotenentul Waldemar a mărturisit că i-a tăiat capul cu sabia. Cu sabia, se poate face o astfel de rană, replică Mayer.

— Da, dar cu o sabie ascuţită. Or, a locotenentului Waldemar e o sabie nouă, pentru timp de pace, *neascuţită încă.* N'are tăiş. Agenţii dv., cari fireşte, ne sunt de mare folos, şi fără ei nu am putea face nimic, au privit sabia locotenentului dacă e murdară sau nu de sânge, şi nici de cum dacă e ascuţită sau nu. Eu i-am încercat tăişul, şi nu tae; e neascuţit. Iată, puteţi singuri să vă convingeţi.

Şi luând sabia găsită în camera locotenentului Waldemar, din mormanul de corpuri delicte, o trase din teacă şi o arătă magistraţilor.

— Aşa e, nu e ascuţită! zise procurorul. Aşa dar, locotenentul n'a putut să tae, cu ea, capul victimei.

— E imposibil cuiva să reteze gâtul unui om, cu această frigare! zise Trevor Gex. Iar altă sabie n'a avut.

— Dar atunci dece susţine, că el a ucis pe conte? strigă judecătorul de instrucţie. Dece induce justiţia în eroare?

— Poate că vom lămuri aceasta, dupăce vom prinde pe Peter Bruys, zise procurorul. Dar, dragă d-le Gex, spune-ne şi nouă, cum ai putut să dai peste bisturiul acesta spaniol? şi arătă navaja de pe masa judecătorului.

— Foarte simplu, d-le procuror, zise Trevor Gex... Când am înţeles că d-ra Rita von Torgau nu putea să fi ucis pe conte, căci o femee nu e în stare să facă o astfel de rană unui om, care s'a apărat cu revolverul, şi că nici locotenentul Waldemar nu i-a putut tăia capul cu sabia lui boantă, m'am întrebat: cu ce instrument s'a făcut crima? Mi s'a spus atunci de către un bătrân spaniol, care a văzut cadavrul, că numai o navaja spaniolă ar putea să cauzeze o astfel de rană. Am căutat în registrul hotelului, ce pasageri spanioli sunt. Nu exista decât o artistă spaniolă. Am eliminat-o, deoarece exclusesem posibilitatea, ca o femee să fi putut comite crima. Am găsit însă în registrul hotelului un pasager care îşi dăduse domiciliul ca fiind în Argentina. In America de Sud sunt mulţi spanioli. Deşi acel pasager, Peter Bruys, e de origină belgiană, dacă a locuit în Argentina mult timp, — mi-am zis, — a putut lua obiceiurile şi instrumentele de ucis ale spaniolilor de acolo. M'am suit la al V-lea etaj, unde era camera d-lui Peter Bruys, ca să-i fac o vizită. Uşa era încuiată. Domnul profesor plecase din hotel la 2 noaptea — după ora când se comisese crima, — şi nu s'a mai întors. Am luat pe directorul hotelului cu cheea, şi am deschis uşa. In camera d-lui Peter Bruys am găsit această navaja plină de sânge.

— Dar, dacă altcineva a aruncat acolo cuţitul, întrebă Mayer.

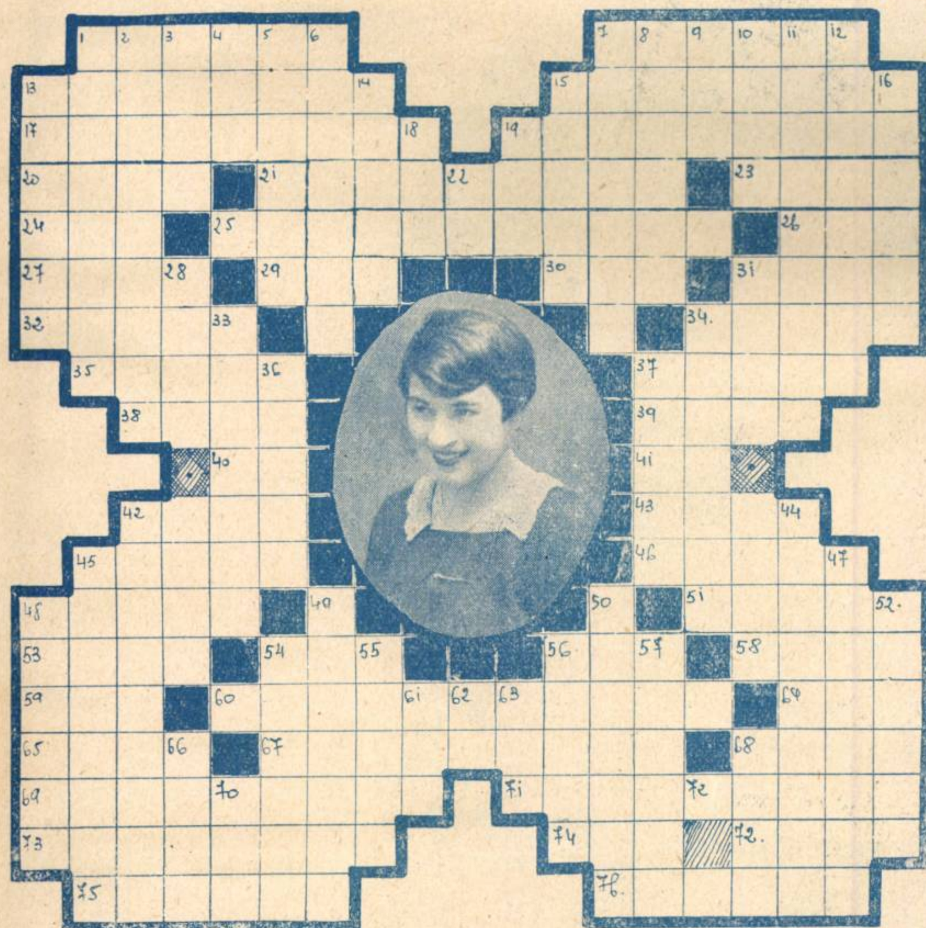
(Urmare în No. viitor)

Jocurile „Realităţii Ilustrate"

Joc No 1 (cuvinte încrucişate)

(15 puncte)

de **Didy Grăjdeanu**-Constanţa

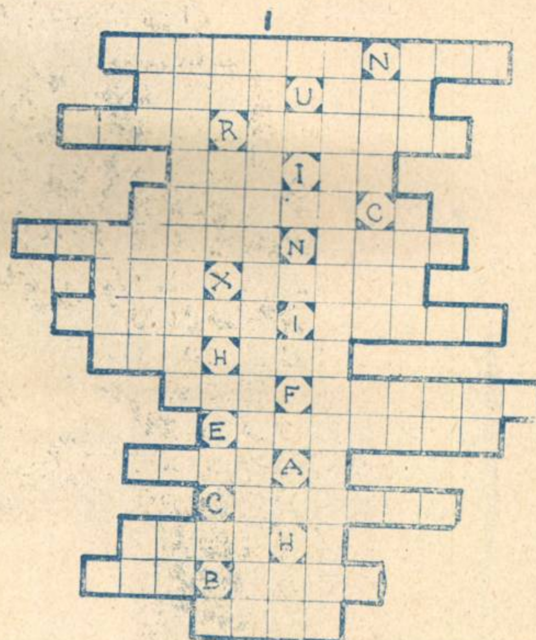

ORIZONTAL: 1) Vălul femeilor orientale. 7) Lucru banal şi fără valoare (fig.). 13) Cuprins în cele precedente. 15) Scurtat la sfârşitul vorbelor. 17) Om posac din fire. 19) Neprihănită. 20) Pronume (pl.). 21) Nepretuiţi. 23) Arbore. 24) Trei litere din „muldă". 25) Lăcrămioare. 26) Balaur. 27) Locuitor din peninsula balcanică. 29) Suprim. 30) Posedă. 31) Pândesc (Mold.). 32) General roman. 34) A reduce o mulţime la unul. 35) A surâde. 37) Mod de a se prezenta. 38) Pasăre venerată de vechii Egipteni. 39) Descoperi. 40) Pronume. 41) Conjuncţie (fr.). 42) Vasal regesc (în Occident). 43) Graţii. 45) Fructe din care se fabrică o băutură alcoolică. 46) Melancolie. 48) Plante de ornament. 51) Doresc foarte (fig). 53) Pervaz. 54) Două-zeci de testele de hârtie. 56) Pronume (fem.) 58) Masă de seară. 59) Ursite (fig.). 60 Instrument cu care se măsoară căldura. 64) Faţă. 65) A alunga. 67) Inexplicabil. 68) Tineri logodiţi. 69) Cari analizează. 71) Nechibzuit. 73) Inălţată. 74) Câmpie. 72) A preveni. 75) Oraş în Italia. 76) Soartă predestinată.

VERTICAL: 1) Introduc o idee în spiritul cuiva (fig.). 2) Autorizai (fig.). 3) Ghiaţă. 4) La lumânarea care a fost aprinsă. 5) Reabilitat (cuvânt întrebuinţat în morală). 6) Vas în care se pune cenuşa celor arşi în crematoriu. 7) Demnitari domneşti (od.). 8) Acţiunea de a se schimonosi. 9) Adverb. 10) Oraş în Italia. 11) Păduri tăiate neumblate de oameni. 12) Senator roman. 13) La ciubuc. 14) Munţi în Franţa. 15) Iubită. 16) Horă ţigănească. 18) Există. 19) Pronume (pers. I sing.). 22) Unguent. 28) Aureolă (fig.). 31) Fasonat. 33) Publicist farncez (1818—1884). 34) Apropia. 36) Departament în Franţa. 37) Principiu de acţiune. 42) Plimbare. 44) Tentator. 45) Ideal (fig.). 47) Toţi tinerii. 48) Dud (Ard.). 49) Daurite. 50) Ghicisem (fig.). 52) Indurerată (fig.). 54) Personagiu mitologic. 55) Danţ de origină polonă. 56) Zeită. 57) Pâine binecuvântată (pl.). 61) Paradis. 62) Noroiu (Tr.). 63) Om politic francez (1841—1914). 66) Dare extraordinară od.). 68) Mare bâlciu anual (Buc.). 70) Oraş în Peru.

N. R. **Incrucişarea aparţine d-lui N. Gh. Popescu, R.-Vâlcea.**

Joc. No. 2 (Galeria scriitorilor români)

(10 puncte)

— Se va pune în fiecare rând orizontal, câte un nume de scriitor român, în aşa fel încât, împreună cu literile reţinute, să dea dela I la II, numele autorului.

* * *

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 Iulie corent. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 23, 24, 25, 26 şi 27, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători primesc câte un volum din operile autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Iulie 1929.

* * *

Tuturor deslegătorilor din **Capitală** le vom elibera gratuit câte un carnet de bonuri „Suchard" în valoare de 50 lei.

La cumpărăturile, care se vor face la magazinele din Bucureşti ale fabricei de ciocolată „Suchard", se vor putea da drept bani, bonuri din carnetul pe care-l oferim.

Carnetele se vor elibera deslegătorilor de îndată ce le vor apare numele în revistă.

* * *

REDACŢIA SI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, str. Sărindar 7 Etg. II
Telefon 306/67

PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an	Lei 350
Pe o jumătate de an	„ 180
Pe trei luni	„ 95
PENTRU STRAINATATE	
Pentru America	„ 600
Pentru Cehoslovacia şi Jugoslavia	„ 500

REALITATEA
ilustrată

Cea mai frumoasă fată din Anglia, Miss Bessie Dicks.

(Cu un autograf special pentru „REALITATEA ILUSTRATĂ").

Atelierele „Adeverul", S. A.

ANUL III. — No. 24 — 8 IUNIE 1929 24 PAGINI APARE SÂMBĂTA

REALITATEA ilustrată

M. S. Regina MARIA, M. S. Regele MIHAI, A. S. R. Principesa-Mamă Elena, însoţiţi de membrii familiei regale la Alba Iulia.

PRETUL 8 LEI

Logodnici și logodnice

O modestă funcționară a delapidat câteva zeci de mii de lei, și a fost condamnată. Până aci nimic deosebit.

Interesant e, însă, motivul care a determinat-o pe funcționară să calce strâmb și să cadă cu mâna în ceeace constituia avutul instituției. Domnișoara era logodită. Sânt multe domnișoare, care au câte un logodnic și sânt unele care au avut mai mulți logodnici.

Dar ea, fata în chestiune, a avut ghinionul să nu fie înzestrată decât cu o pereche de ochi pe cari îi presupunem frumoși și cu un zâmbet pe care-l bănuim adorabil.

Cu zestrea aceasta, logodnicul nu s'a declarat mulțumit. El pretindea și bani. Bani, fata nu avea. Nu avea, însă, nici tăria de a renunța la mâna individului, mână care, în loc să strângă mijlocul fetei, prefera să strângă un pachet de bancnote.

Ce a urmat, — e lesne de ghicit. Funcționara a furat. Ce a urmat apoi, este iarăș lesne de ghicit: a căzut în capcană.

Până acum se compromiteau, pentru femei, bărbații. De dragul unei perechi de ochi frumoși și al unui zâmbet adorabil, au nimerit la pușcărie numeroși cetățeni cari, altminteri, n'ar fi fost capabili să-și insușească un simplu ac.

Astăzi, pentru un bărbat, se dezonorează o nenorocită de funcționară.

Dacă pricepem, însă, trista necesitate în care judecătorii au fost puși când au condamnat fapta funcționarei, ni se pare totuș bizar că, dimpreună cu ea, a fost condamnat și cel pentru care inculpata furase.

In cazul acesta ar fi trebuit trimise la închisoare, — și ar trebui trimise negreșit, de acum încolo — toate femeile pentru care atâți nenorociți au săvârșit sau vor mai săvârși fapte, pe care le pedepsește codul penal.

Ori cum, cu justiția nu-i de glumă.

Nu-i de glumă: în special, cu justiția din imperiul britanic. Sunt judecători în Varsovia, dar sunt, din nefericire pentru delicvenți, și la Londra.

Ziarele au relatat, de exemplu, acum câtva timp, dezbaterile unui proces din capitala Angliei, proces care nu s'a ilustrat nici prin raritatea speței, nici prin amploare și nici prin incidente deosebite. Dar el s'a terminat în trei minute și jumătate, — record surprinzător, pentru noi mai cu seamă, căci la noi procesele se întind ca alvița.

Acuzatul a fost întrebat dacă își recunoaște vina. El a declarat: Da. Președintele a răspuns: Mulțumesc. Pe urmă a rostit condamnarea la moarte a acuzatului.

De ce fusese acesta condamnat la moarte, este iarăș interesant să știți. Strânsese o femee de gât. S'ar putea obiecta, însă, că sentința a fost prea grea și că, poate, culpabilul va fi avut în sprijinul său unele circumstanțe atenuante.

Existau circumsatnțe dar tribunalul le-a socotit, nu ușurătoare, ci agravante.

Criminalul era un tânăr simpatic, manierat, relativ instruit. Dar, în loc să muncească onorabil, trăia din exploatarea femeilor. Avusese o sută de logodnice, tinere și bătrâne, — bătrâne mai ales, — și tuturora le mâncase averea. Una dintre acestea a făcut într'o zi două constatări înmărmuritoare: intâi, că logodnicul i-a tocat averea, și apoi că el i-a zăpăcit și fata. A urmat o scenă, în timpul căreea Don Juanul a strâns-o pe bătrână de gât.

Nu însă pentru crima aceasta l-a condamnat tribunalul, pe vinovat la moarte, ci pentru infamia cealaltă: profesiunea de trântor și de exploatator al credulității sau al slăbiciunilor femeești.

Așa dar, cu justiția nu-i de glumă, în special cu justiția din imperiul britanic.

ION PAS

Geniu și nebunie

Legătura dintre geniu și nebunie e numai o pură coincidență, sau există cu adevărat o influență a morbidității psihice asupra puterii creatoare, asupra calității și măreției acesteia? Fără îndoială, că în ceeace privește o serie întreagă de personalități creatoare, corelația aceasta e numai pur exterioară, atât întrucât ea apare ca un eveniment accidental, nenorocit, produs o singură dată și anume tocmai atunci când acei creatori de artă se aflau în mijlocul activității lor sau în culmea gloriei, sdrobindu-i aproape numai decât, foarte rar în mod lent.

Pe de altă parte nu se poate însă nega, că mulți oameni de seamă au scos tocmai din boala lor latentă grăuntele de geniu, puterea demonică a nebuniei prilejuindu-le găsirea de motive, de teme, pentru creațiile lor.

La unii dintre artiști tocmai izbucnirea psihozei e aceia care aduce un nou și genial principiu în opera lor, sau face să se ridice spre culmi nebănuite un motiv, abia existent în timpurile de echilibru psihic și fizic.

Un exemplu în acest sens e marele pictor **van Gogh.** Omul acesta, însuflețit de o nemaipomenită dorință pentru societatea semenilor săi, caută mereu îndeplinirea unui **ceva**, nălucă, ce se eschivează necontenit, din calea sa. Deodată criza îl surprinde brusc, începe o epocă de morbidă creare. Dela 1889 până la 1890 e internat într'un ospiciu. In Mai 1890 i se dă voie să-l părăsească, se află însă în permanență sub supravegherea unui medic. In ziua de 27 Iulie 1890, Van Gogh se împușcă, lăsând lumii o operă imensă, care prin puterea nemaivăzută a culorii, prin dinamismul sguduitor al reprezentării, cuprinde adânc pe spectator.

Soarta aceasta, în care izbucnirea geniului are asemănare cu tragicul unei catastrofe elementare, o împarte cu van Gogh, poetul german Hölderlin.

Singura deosebire e însă, că acesta din urmă a mai trăit încă zeci de ani, după ce i s'a întunecat mintea.

Geniul nordului, Strindberg e un exemplu tipic al psihozei ce există poate congenital, furișă, neștiută, fără crize, cari să prevadă sfârșitul trist de dement. Abia după foarte multă vreme, după ce creatorul și-a dat întreaga măsură a imensului său talent nebunia paralizează mintea genială.

Sunt savanți și biografi cari susțin că magistralele romane: „Infernul“ „Spovedania unui neînțelept“ etc., ar fi fost scrise sub dictatul imperios al grozavei boli, care prin lumina dumnezeiască, ce aprindea în mintea poetului, avea apoi să i-o orbească definitiv.

Rousseau, părintele teoretic al marei revoluții franceze a suferit și el de un fel de nebunie. In primul rând se pare că ar fi avut mania persecuției, fapt ce ar explica pe de o parte repulsia sa față de sentimentul prieteniei, cum și față de societate iar pe de altă parte și concepția sa despre lume.

Principiul, lozinca, strigătul său de: „Inapoi, în natură!“ nu e decât dovada adâncului resentiment, ce îl purta Societății omenești, dela care — savantul era sigur — nu-i pot veni decât suferințe și conflicte.

Isvorul axiomei sale: „totul se denaturează în mâinile oamenilor“, nu poate fi căutat decât în faptul, că din cauza grăuntelui său de nebunie, el nu putea vedea lumea cu ochii omului normal.

Mai stranie e psihoza lui Maupassant. Ca scriitor era foarte iubit. Cărțile, nuvelele și articolele sale de ziar erau citite cu entuziasm, prilejuindu-i frumoase venituri materiale, astfel încât putea să-și îngăduie o viață largă, cât mai plină de vicii. In 1880, începe să sufere de ochi, fapt ce nu e decât un simptom fizic al zăpăcirii mintale. Operele sale din ultimii ani oglindesc starea de depresiune a autorului, din rândurile fostului om de lume reese teama și neliniștea, ciudate și morbide întâmplări interioare. Incă mai încearcă să amețească demonul cu narcotice, ca morfină, cocaină, eter, mijloace, ce sunt toate bune, aliate ale acestuia însă și cari nu fac decât să ajute la grăbirea sfârșitului.

Paralizia, care a pus capăt prodigioasei activități beletristice a celui de mai sus, a zdrobit și pe cea mai genială minte a secolului trecut: pe Friedrich Nietsche.

Lenau și Eminescu al nostru, au căzut și ei jertfa germenului nebuniei, cuibărit în creerul lor.

Poate că noi, cei cari ne bucurăm și ne înfiorăm în fața măiestriei lor opere, ar trebui să fim adânc recunoscători tocmai acestui germen...

Cine știe!

Gospodăria de mâine

SE VORBIA despre chestiunea servitoarelor. Se vorbeşte foarte des despre servitoare, când doamnele au majoritatea în societate; şi deoarece doamnele au în totdeauna majoritatea, se vorbeşte regulat despre servitoare. Tema nu este modernă, dar e de permanentă actualitate.

Domnul *Şeptelici*, a şezut tot timpul liniştit, şi cu surâsul pe buze a ascultat tânguielile, care probabil că dela facerea lumii, au rămas mereu aceleaşi. Pe urmă, foarte mulţumit de sine spuse:

— „Noi nu cunoaştem chestiunea servitoarelor, pentrucă nu avem servitoare".

— „Cum! Nu ţineţi servitoare?" întrebai curios.

— „Nu. Am suprimat complet servitoarele. Crede-mă, oameni străini în gospodărie, e ceva eşit din modă. Gospodăria noastră este *dernier cri*. Ceeace ar trebui să facă o femee la toate, adică la nimic, se face la noi pe cale mecanică.

Maşina nu e obraznică, nu cere o zi liberă pe săptămână, nu are bărbat şi face totdeauna treabă.. Dar, dacă nu-ţi vine să crezi, fă-mi plăcerea să vii Joi la 5 să iei ceaiul la noi. Vei vedea ce *bomboană* este maşina **mea**".

* * *

Joi la 5 după amiază sun la uşa domnului Şeptelici.

In gând mă întrebam: Cine va deschide uşa, domnul Şeptelici, doamna Şeptelici? sau....

Deodată un capac negru se mişcă pe uşă, şi pe placa descoperită putui citi:

Pe cine să anunţ? Puneţi vă rog carta D-vs de vizită în tubul de alături.

Un moment rămăsei încremenit. Am priceput însă imediat.

Aha! Foarte practic! probabil o conductă pneumatică pentru a transporta carta de vizită în interiorul locuinţei! Extraordinar!

Şi pusei carta de vizită în locul indicat. Câteva secunde mai târziu, o nouă inscripţie apăru pe placă:

— „Fiţi bine venit " şi uşa se deschise — par'că de o mână nevăzută.

Urcai scările. La fiecare doi paşi, erau fixate indicatoare: „Dreapta-stânga-înainte pe coridor-ultima uşă pe dreapta-stop-aţi ajuns".

Uşa locuinţei se deschide automat. Intrai şi mă uitai puţin cam mirat împrejur. Nici un om....

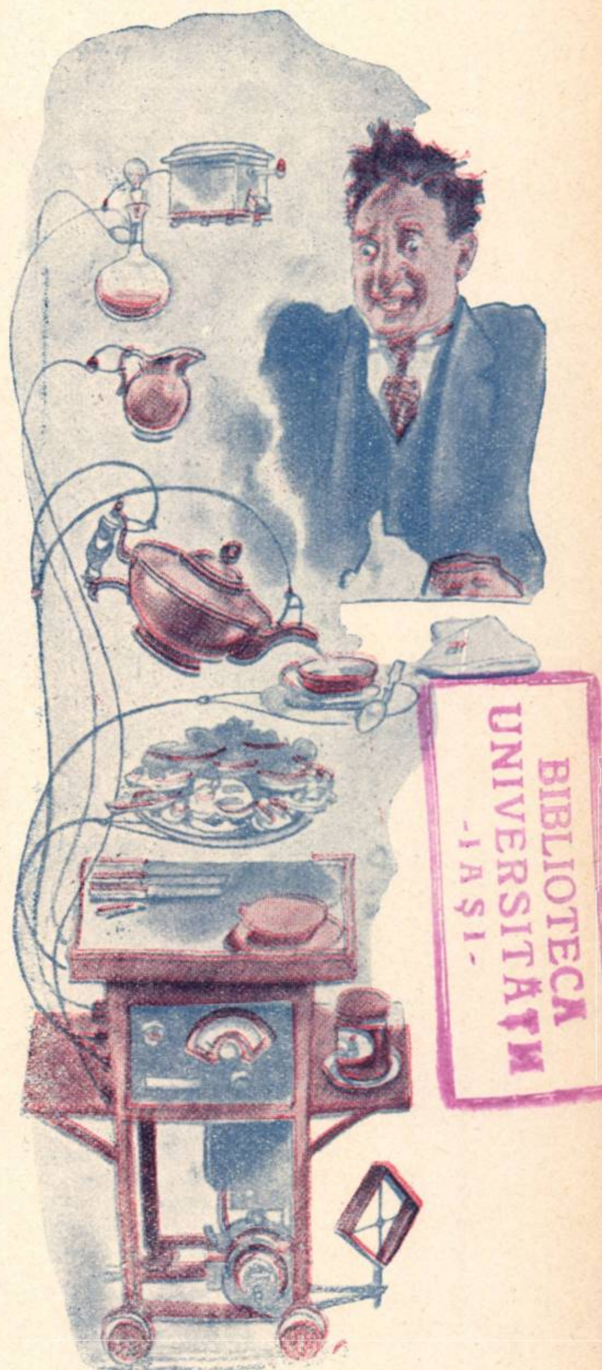
Mă gândiam dornic la fiinţa aceea îmbrăcată în negru, cu şorţ alb; la astfel de ocazii îţi surâde binevoitor şi-ţi ajută să desbraci paltonul, şi.... deodată — mă speriai! — o mână de fier se întinse spre mine. Nu ştiu din care colţ apăruse. Mai întâi îmi scoase pălăria din cap, o atârnă pe un cuier, pe urmă apucă mâneca dreaptă a paltonului, imediat după aceea pe cea stângă şi mi-l trase după mine, în fine paltonul deasemenea pe cuier, sub pălărie şi mâna se retrase încet în ascunzătoarea ei. Groaznic.

Dar în acelaş moment doamna şi d. Şep-

(Urmare în pagina 4-a)

O probă de menaj electric

Ceaiul

(Continuare din pagina 3-a)
telici intrară în vestibul şi-mi urară bun venit. Mai întâi crezusem că şi ei sunt tot maşini. Dar nu, din fericire erau ei în carne şi oase, aveau voce omenească şi nu se hrăneau cu electricitate. Foarte îmbucurător!

Salonul nu avea nimic neobişnuit, exceptând un mic tablou de distribuţie pe biroul gazdei. Era într'adevăr un obiect cam neobişnuit, dar graţie dimensiunilor sale nu prea mari, nu strica prea mult estetica odăii.

— „Şi acum dragul meu să luăm ceaiul", spuse d-na Şeptelici.

— „Dar Doamnă" replicai eu, „ar trebui să vă duceţi mai întâi în bucătărie şi...."

— „In bucătărie?" zâmbi dânsa, „nu! La noi nu este nevoe de aşa ceva. Facem totul pe cale mecanică. Te rog, Ionel, fă contact".

Domnul Şeptelici trase două pârghii şi se aşeză din nou. După vreo două minute, o măsuţa de ceai apăru pe şine şi se opri tocmai în faţa noastră. D-l Şeptelici puse pârghiile la loc — totul a mers cât se poate de exact. Extraordinar! Bineînţeles că ceaiul a fost turnat mecanic în ceşti. Pentru zahăr era o maşinuţă foarte simpatică. Apăsai odată, eşia o bucată, de două ori-două bucăţi de trei ori-trei bucăţi şi aşa mai departe. Totul mergea ca pe roate.

După ceai, gospodina *dernier cri*, îmi arătă şi celelalte mecanisme ale gospodăriei ei. Bineînţeles, nu lipsia aspiratorul de praf, automatul pentru aerisit, maşina pentru spălat vase, centrifuga pentru încălzit, aspicătoare pentru curăţat ghetele şi taxametrul pentru lustruit parchetele. Intr'adevăr, în această casă nu trebuia să pui mâna pe nimic.

— „ Poate că vrei să vezi acuma şi copilul nostru?" mă întrebă gazda după ce terminarăm vizitarea locuinţei.

Intrarăm în camera copilului. Acesta şedea în leagăn şi, arăta, ca şi cum ar fi avut de tată un *curent de inducţie* şi de mamă o *baterie galvanică.*

— „Ei, dragul meu Volt", i se adresă papa Şeptelici mângâindu-l. Pe urmă întorcându-se spre mine, îmi explică:

— „Pe băiat îl cheamă *Volt.* Nu găseşti că e un nume adorabil?"

Copilul probabil că era obişnuit să fie mângâiat pe cale electrică, deoarece mângâierile tatălui nu avură alt efect, decât de a deslănţui o furtună de urlete din partea micului Volt. Tatăl însă nu se intimidă, ci se îndreptă spre un tablou pe care se aflau diferite întrerupătoare. Apăsarea unui buton, avu de efect mişcarea automată a leagănului. Era într'adevăr mişcător, să priveşti cu câtă dragoste se ocupa întreg mecanismul de acest mititel locuitor al globului. Dar, cum cu toate aceste mijloace copilul nu vroia să se astâmpere, mama Şeptelici spuse:"

— „Mi se pare că ceva nu e în ordine. Cred că ar trebui uscat".

Papa fără să spue un cuvânt puse în funcţiune electroforul şi într'un minut micul Volt şi-a regăsit liniştea.

Tânărul Volt

Eu însă, începui să mă simt incomod, în această casă *dernier cri.* Căpătai deodată un dor nespus de o servitoare care sparge farfurii, de un chelner care se împiedică de covor, de un rândaş care miroase a rachiu... preciziunea acestui menaj îmi producea frică. Domnul şi doamna Şeptelici m'au condus până la uşă şi mă întrebară cu mândrie:

— „Şi acuma spune-mi dacă nu poţi eşi la căpătâi şi fără servitoare"?

— „Ba da, se poate, dar nu eşti *nevoit*" şi plecai.

La uşă însă, o a doua mână mi se întinse şi pe o tăbliţă apărură cuvintele:

— „Trăiţi"!

Nu înţelesei, însă gazda îmi explică:

Inevitabilul bacşiş

— „Un mic bacşiş, dacă te lasă inima"....

Am pus doi poli în mâna întinsă, după care o nouă inscripţie luminoasă apăru: „Mulţumesc".

La despărţire, n'am putut să mă stăcănesc şi am întrebat pentru cine este de fapt bacşişul

— „Pentru inginerul de exploatare", răspunse prompt d-na Şeptelici. „Aparatul acesta complicat, trebue supraveghiat de un specialist. Iţi spun sincer, un om îngrozitor! Şi dacă mai vii odată pe la noi, îţi voi povesti lucruri despre el.... lucruri cari să te îngrozească"!

Am plecat şi n'am mai revenit. Ştiam bine: D-na Şeptelici nu discută chestiunea servitoarelor; în schimb are multe de spus în privinţa *inginerului de exploatare....*

GOMEZ

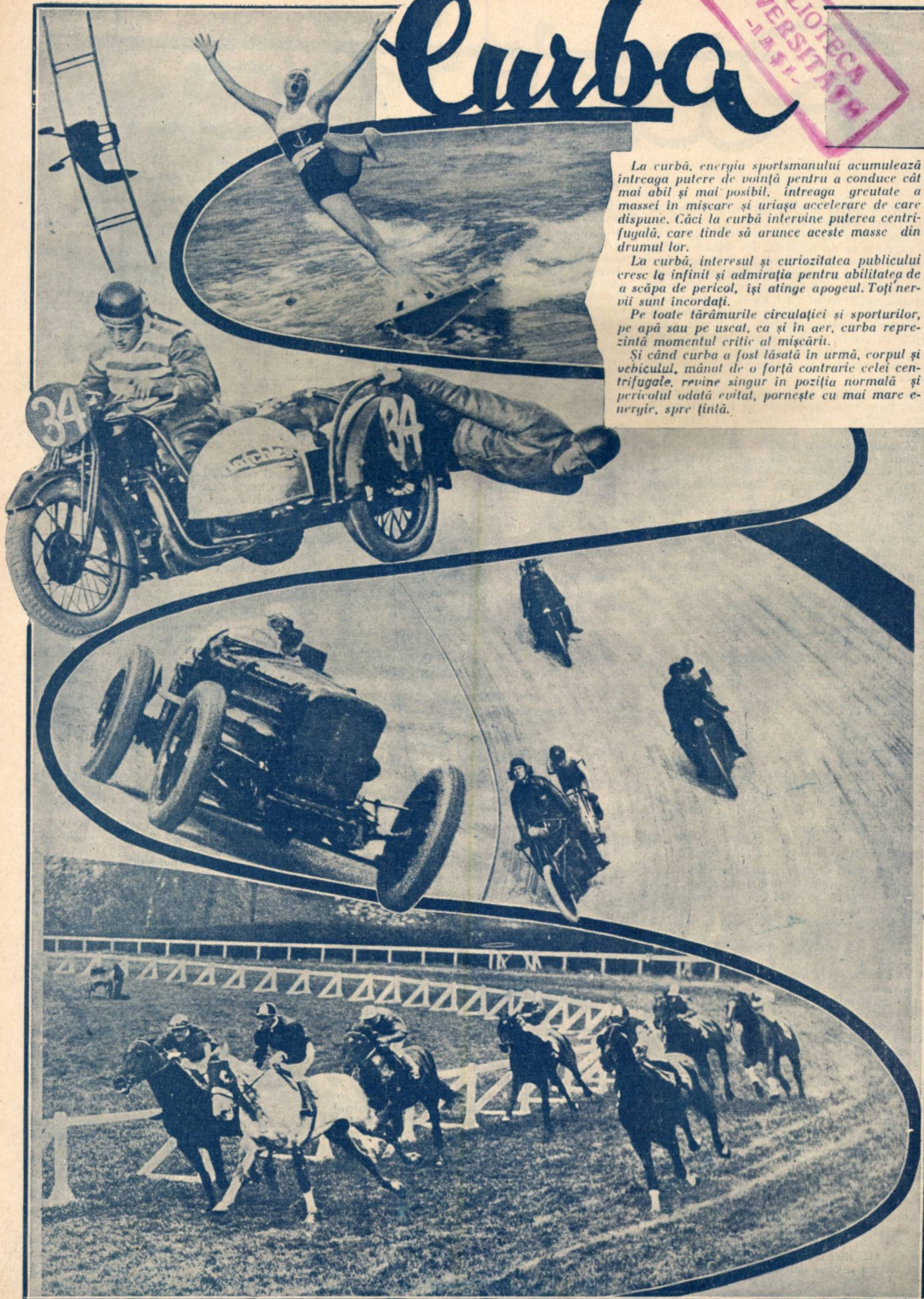
Glorie şi decădere

LA PARIS, acum câteva săptămâni, o bătrână, care obişnuia să vândă păpuşi în rue Pigalle, a căzut în nesimţire în hall-ul dela „Moulin-Rouge". Cu o ambulanţă a fost transportată la spital. Foarte puţini, dintre vizitatorii „Moulin Rouge"-ului au observat această întâmplare. La spital nu s'a putut constata decât moartea, sinucidere prin otrăvire. La stabilirea identităţii s'a citit cu indiferenţă numele de Renée Leblanc... până când cineva îşi aduse aminte: Renée Leblanc — dar ea era doară renumita „Desossée", dansatoarea de cauciuc — pe vremuri steaua „Moulin-Rouge"-ului.

Ea era! Flămândă, uitată de toată lumea, îmbătrânită, aproape oarbă, reuşise să se strecoare seară cu seară pe lângă cerberul dela uşă şi să pătrundă în lăcaşul fostelor ei triumfuri. Se otrăvise şi muri sub portretul ei, care o reprezenta în culmea gloriei dela sfârşitul secolului trecut, pe când înăuntru orchestra intona un cancan ca o reminiscenţă istorică, obicei rămas încă din vremuri trecute.

Renée Leblanc era de altfel numai cu puţin mai în vârstă decât... Mistinguett,

Curba

La curbă, energia sportsmanului acumulează intreaga putere de voință pentru a conduce cât mai abil și mai posibil, intreaga greutate a massei în mișcare și uriașa accelerare de care dispune. Căci la curbă intervine puterea centrifugală, care tinde să arunce aceste masse din drumul lor.

La curbă, interesul și curiozitatea publicului cresc la infinit și admirația pentru abilitatea de a scăpa de pericol, își atinge apogeul. Toți nervii sunt incordați.

Pe toate tărâmurile circulației și sporturilor, pe apă sau pe uscat, ca și în aer, curba reprezintă momentul critic al mișcării.

Și când curba a fost lăsată în urmă, corpul și vehiculul, mânat de o forță contrarie celei centrifugale, revine singur in poziția normală și pericolul odată evitat, pornește cu mai mare energie, spre țintă.

Ruptura

DE: EUGEN BOUREANUL

„Aici e odaia tatei,... aici e sufrageria,... aici „era" ietacul meu!

Pe obraji îi îngheţau boabe, care parcă nu se prelingeau de nicăiri... Işi ducea repede mâinile spre mijloc. Se opria locului, săgetată de dureri necunoscute. Trupul i se ghemuia şi... iar se destindea, pornind într'un drum... de-al cărui rost nu-şi da seamă, şi nici nu ştia când şi unde are să sfârşiască.

Undeva, foarte departe, şi foarte sus,... poate în vre-un turn,... sau — poate — numai în răbufniturile crivăţului, băteau — din când în când — lovituri misterioase, ca de ornic.

Opririle fetiţei se făceau din ce în ce mai dese. Cândva se desprinse de pe cărarea, la care trudise atâtea ceasuri, şi începu să înoate prin troian.

„Ceasul" o gonia. Târziu izbi într'o uşă scundă, o închise grăbită şi se prăvăli pe patul sărac, din colţul odăii reci.

Prin mijloc o săgetau dureri, ca tăieturi de cuţite. Chinul se înteţea. Gemetele se prefăceau în ţipete sfâşietoare pe care şi le înăbuşia în perne. Durerile se prefăceau în chin de moarte. Trupul şi-l simţia gata să se prefacă în puzderii... Era gata să pocnească. Şi-atunci nu se mai putu stăpâni: urlă ca o fiară înjunghiată... Şi nu mai simţi nimic.

Ceva ca o răcorială o moleşi. In clipa următoare, o învălui gerul. Uşa pocăni şi ca prin vis, într'o aiurire abia pricepută, auzi:

„A născut!

„Bine c'a uşurat-o Dumnezeu!

„Da bine, maică, de ce nu ne-ai chemat!

„Ce să ne mai cheme?... Un suflet chinuit!...

„Şi... ia te uită, că-i băiet!

— De unde ştii tu astea!... Cine ţi le-a spus? — întrebă gândul lui.

— De unde să le ştie? — făcu glasul aspru, de lângă ureche. — Aşa-i „povestirea"!

Şi? — da, da! povestirea urmează... Un copil din flori. O viaţă de urgisit. Blesteme de pretutindeni... Numai dintr'o singură parte dragoste... Mama!

Şi-apoi?... Ei, ce să mai fie apoi?... viaţa spinului din ochii cui nu l-a dorit...

„Taci, sunt lucruri cari nu se spun!... Ar mâhni pe cei morţi, cari le-au tăcut, cât au trăit, — şi i-ar învenina pe cei vii, cari nu le doresc spuse!

„Dar „povestirea"?... Ce faci cu povestirea?

„Poate începe de... oriunde!

„Bună oară?

„...De-acolo de unde vrei!

„Aşa-i!...

Şi gândindu-se să dea un rost povestirei, gândurile lui Florin Dimancea alunecă — pe încetul — la chiar viaţa lui. Şi lui i-a fost viaţa pustie, ca şi aceia a celui a cărui povestire începuse s'o închege...

De ce-a trăit el până acum? — prinde să se întrebe Dimancea. De ce?... Nimeni nu i-o poate spune, şi — ceea ce-i şi mai grozav — nu-şi poate răspunde nici el.

„Cândva" a vroit, a năzuit să facă „ceva".

Pe-atunci parcă era „altul"... Cum?.... Cine ştie!... Atât de depărtate par zilele acele, în cât n'ar putea găsi rostul hotărît al ţintirilor „de pe atunci".

Atât ştie precis: într'un timp a alunecat, s'a împiedicat de-o împrejurare negândită, şi când şi-a revenit şi a reluat drumul vieţii şi-a dat seamă că mergea cu totul pe altă cale, decât pe-aceia pe care şi-o croise. A dat să se reîntoarcă pe şleaul ştiut, dar... trecutul moare, şterge orice urme,... căile făcute, în cuprinsul lui nu se mai deslușesc.

Şi-a mers înainte, pe-un drum necunoscut, împins de o simţire străină de piedicele lui...

Aşa a trecut el — Florin Dimancea — pe drumuri străine, o inimă străină, printre streine suflete pe care întâmplarea i le-a scos în cale...

Cine era el?... Un om din altă lume!... Cine erau sufletele acele?... Simţiri din lumea lor...

O rază de soare furişată, printre norii de ghiaţă, ai iernii, pe-o lume de sloi, într'un cuprins înviforat... Şi raza s'a pierdut,...trăind — doar — în începuturile ei!

Şi-apoi?... Parcă el mai înţelege?

Ani cari trec, copii cari vin,... sfâşieri sufleteşti,... chinuri, certe,... şi, una câte una, visările copilăriei ce mor!

Florin Dimancea tresare. Se înserează. Grădina e pustie.

„Ce caută el aici?... Era vorba de-o povestire, cerută şi plătită de o revistă săptămânală!

Trebue să se ducă acasă, s'o scrie!... „Acasă?" — şi înainte i se năzare, ca'n incrustări de rânjet, întâmplarea aceia care-l curmase, tocmai pe când alcătuia „povestirea"...

Scutură din cap, desnădăjduit:

— Ce-are aface „povestirea" cerută?... Ce însemnează toate vorbele ei?... Ii vor găsi cusururi, lipsuri,... şi câte lucruri firesc ascunse din „povestirea ceialaltă, care nu se poate desvălui întreagă,... care nu se poate!

Şi începu să se gândească la „povestirea" cea mai dureroasă, cea mai de neînţeles,... a vieţii lui.

Când se curmă din gânduri, se înoptase cu totul. Era târziu, foarte târziu!

Se îndreptă spre casă. „Trebuia". Era om în rând cu lumea. Avea şi el o casă, copii.. Oftă din adânc. Işi plecă fruntea spre piept şi... porni.

Ajunse. Intră. Era linişte. Toţi dormiau... Nu!

O întrebare aspră îl făcu să tresară:

— Ţi-a dat drumul?... Acum, poate, de unde ai să zici că vii? — dela treburi?... Minciună!... Mincinosule!

Florin Dimancea închise pleoapele... „Povestirea"!... Care?... Ce-ar fi să povestească odată, fără meşteşugiri, tot ceia ce-i în sufletul lui.

— Cine te-a mai ţinut... până la miezul nopţii?

— „Ea" — şi bărbatul se gândi la o copilă tânără, tânără de tot,... la o căsuţă prinsă de viscole,... la o noapte de Februar...

— Da, alta!.... O ştiu şi pe asta!... Mişelule!... A câtea-i, le mai ţii minte? — şi furtuna reîncepu, cu abateri prin vremuri trecute, cu răscoliri de împrejurări uitate,... cu aceleaşi ţipete, ocări, învinuiri...

O! „povestirea" care nu se mai sfârşia, — dar, în clipa aceia, Florin Dimancea a înţeles altceva, că: „ruptura" trebuia să se facă la o pagină oarecare...

Şi?... prietenul meu Florin n'a vroit să-mi spună niciodată, când — anume — s'a întâmplat, ci a clătinat din cap.

— Timpul? — nu interesează. Totul e, ca ea să nu se făptuiască în suflet... Când a pornit, nu-i nimic care s'o poată opri, sau să umple golul, la loc!...

Şi nici azi nu ştiu: avea, ori nu avea dreptate prietenul acela, al meu?

EUG. BOUREANUL

Concursul de frumuseţe din Galveston

ASTAZI începe marele concurs internaţional de frumuseţe, din Galveston-Texas *(Statele-Unite ale Americei).*

Festivităţile vor dura 4 zile, pe cea mai frumoasă plajă americană, scăldată de apele calde ale golfului Mexic.

Marea paradă a frumuseţii se va desfăşura cu un fast extraordinar, — nevăzut încă până astăzi — în asistenţa a zeci de mii de spectatori, veniţi din întreaga America şi parte chiar din Europa.

Bătrânul nostru continent, şi-a trimis opt din cele mai frumoase reprezentante, în patria tuturor libertăţilor.

Au plecat frumuseţile Franţei, Angliei, Olandei, Luxemburgului, Germaniei, Austriei, Spaniei *şi d-ra* Magda Demetrescu *reprezentanta ţării noastre, aleasă la concursul organizat de noi, în ziua de 17 Martie.*

Suntem mândri, de a fi provocat fără nici un sprijin administrativ sau diplomatic, invitaţia ţării noastre la acest concurs internaţional, şi opera pe care am dus-o la bun sfârşit, constitue cea mai bună propagandă naţională.

Vom face câteva consideraţiuni de ordin comparativ, fără a avea însă pretenţia de a decreta acestea drept un pronostic: singure Miss Anglia şi Miss Germania pot concura întrucâtva — cu foarte puţine şanse însă — admirabila frumuseţe, tipic românească, întruchipată în d-ra Magda Demetrescu. *Celelalte concurente nu pot fi calificate în nici un caz, comparativ cu aceste prime ţări. Nu avem însă nici o informaţiune despre frumuseţile alese de statele americane, aşa că ne abţinem a face vre-un comentariu anticipat.*

Ţinem însă să arătăm miilor de cititori cari au întrebat în scris sau personal de condiţiunile călătoriei reprezentantei ţării noastre, că d-ra Magda Demetrescu *„Miss România" împreună cu însoţitoarea sa, au fost obiectul celei mai entuziaste primiri din partea românilor domiciliaţi în America şi a americanilor înşişi. Sosirea la New-York şi drumul până la Galveston, au însemnat pentru aleasa României un triumf şi poate fi considerat ca unul din cele mai bune certificate, pentru dragostea cu care este privit poporul român peste ocean.*

Nu putem termina aceste rânduri, fără a mulţumi din nou tuturor organelor administrative, care ne-au dat preţiosul lor concurs, precum şi Consulatului American din Bucureşti, care a dat dovadă de cea mai largă solicitudine.

Iar ca răspuns la câteva scrisori referitoare la un articol precedent al nostru, vom arăta că d-ra Erzsi Simon, *„Miss Ungaria" aleasă „Miss Europa", la un concurs problematic din Paris, n'a plecat la Galveston, nu din motive de naţionalitate, ci pentru că a fost prima şi cea mai ferm convinsă, că alegerea ei a fost o parodie, aşa cum am arătat în articolele noastre precedente.*

„REALITATEA ILUSTRATĂ" urează alesei sale şi a ţării cel mai desăvârşit succes, pentru mulţumirea ei personală şi pentru a patriei, pe care o onorează cu frumuseţea ei.

L. M.

Hazard

FRED RANDALL, cel mai tânăr curier diplomatic, se înapoiase din Paris cu vaporul de noapte. După regulament, ar fi trebuit să aştepte până dimineaţa şi să vie cu avionul care face serviciul peste Canal. Insă, când îşi pune ceva în cap, nu are linişte, până când nu-şi aduce planul la îndeplinire.

La ora 7 sosit în Londra, Randall luă baia, schimbă costumul de voiaj, şi la ora 8, un tânăr de 23 ani, elegant şi îngrijit se prezentă la locuinţa lui **Clawson** din Templestreet.

Clawson era tocmai la dejun. Un bărbat de 37 ani, voinic, cu părul încărunţit, dar un cinic, autor a trei comedii, — care au repurtat succese enorme — şi a jumătate duzină de volume. In haina de casă, cu pantofi moi, el şedea la masă, iar servitorul se învârtia încolo şi încoace, servind, cafeaua. Maşina de scris era aşezată pe un scaun, iar pe jos erau împrăştiate manuscrise.

— „Am lucrat toată noaptea", spuse Clawson, după ce strânse mâna lui Randall.

— „Eu m'am înapoiat tocmai acum" răspunse acesta, puţin cam iritat. „Am lipsit trei zile... Nu. Mulţumesc, nu iau nimic".

— „Nu te simţi bine?"

— „Ba da... Voi aştepta să termini dejunul. Trebue să-ţi fac o propunere importantă".

— „Bine!" răspunse Clawson liniştit. „Nu va dura nici un minut şi voi fi gata".

Şi mâncă oul pe când în cameră domnia o tăcere mormântală. Randall privia fix covorul. El nu era numai băiat drăguţ, ci avea şi avere, şi în scurt timp trebuia să ocupe un post în serviciul consular, căci tatăl său era subsecretar de Stat, şi fiii subsecretarilor de Stat avansează de obiceiu foarte repede.

Pentru toate aceste motive, multă lume se mira dece drăgălaşa **Mary Harper** nu se căsătorise încă de mult cu el. Dar aproape tot atât de mulţi se mirau, dece îl lăsa pe Clawson să aştepte atâta. Iniţiaţii, însă, cari ştiu tot, — şi încă ceva în plus, — o observau la „Circ" şi la „Prince", unde îşi îndeplinia scopul vieţii, anume de-a frânge inimi şi a strica prietenii, iar între dânşii, aceşti iniţiaţi numiau pe cei doisprezece cari alergau după dânsa, „Turma lui Miss Mary".

In sfârşit, Clawson termină dejunul, împinse scaunul la o parte şi-şi aprinse o ţigaretă.

— „Şi acum!" întrebă el.

După un moment de ezitare, Randall se ridică şi se apropie de masă.

— „Uite ce este", spuse el ezitând. „Am fost prieteni atâta timp, nu-i adevărat?"

— „Şi nu mai suntem"?

— „Ştii prea bine că nu mai suntem. Cum am mai putea să fim prieteni, atâta timp, cât Mary ne desparte".

— „Aha, Mary...." spuse Clawson cu un zâmbet rece.

— „Pari sigur de ea," răspunse Randall cu amărăciune. „Ei bine, eu nu am acest sentiment de siguranţă. In orice caz, decizia va fi între noi doi. Când Mary îşi va pronunţa preferinţa, alegerea nu va putea să cadă decât asupra unuia din noi. „Ceilalţi nu contează. Este drept, sau nu?"

— „Bârfitorii şi palavragii susţin acest lucru", spuse Clawson, rezemându-se de spătarul scaunului şi trăgând adânc din ţigaretă.

Vocea sa liniştită, aproape indiferentă, înfuriase pe Randall.

— „Incetează odată cu acest fel de-a vorbi!" strigă el. „Doar nu suntem într'o comedie de-ale tale!"

Clawson se uită puţin la el; pe urmă se ridică.

— „Dragă tinere, spuse el punând prietenește mâna pe umărul prietenului. „Liniştește-te, n'am vrut să te supăr. Insă acest fel de a fi, cum îl numeşti tu, trebue să-l pui în sarcina uşurinţei mele înnăscute! Dece să ne certăm din cauza lui Mary?"

— „Dece?" repetă Randall nerăbdător. „Pentrucă amândoi o iubim. Pentru Dumnezeu, Clawson, nu fii ipocrit!"

Clawson dădu din umeri şi arătă din nou surâsul său rece.

— „Ei bine?"

— „Imi pare rău," se tângui Randall, n'am avut intenţia să fiu violent. Dar trebue să înţelegi cum devine aceasta, căci tu eşti în aceeaş situaţie. Nu mă pot împăca cu gândul, ca Mary să se mărite cu un altul. Nu este nici vina mea, dar nici a ta, însă în nici un caz nu putem avea sentimente prieteneşti unul pentru altul, atâta timp cât durează această rivalitate între noi."

— „Poate să fie adevărat," răspunse Clawson rece. „Dar ce propunere vroiai să-mi faci?"

Randall îl privia fix în ochi.

— „Există un mijloc pentru a soluţiona definitiv această chestiune. Eri, la Paris, mi-a telegrafiat tatăl meu oferindu-mi un post în America de Sud. Ar trebui să mă

decid până astăzi la amiază. Dacă accept, pot să părăsesc Anglia încă astăseară. Absenţa ar fi de doi ani."

Făcu o mică pauză şi mâinile îi tremurau, în timp ce în privire avea o sclipire nervoasă.

— „Eu propun următorul lucru," continuă el. „Suntem amândoi jucători de pocker, să jucăm o partidă. Dacă pierd, plec astă-seară din ţară şi drumul pentru tine este liber. Dacă însă câştig eu, refuz postul din America de Sud, iar tu te obligi să porneşti chiar mâine într'o călătorie în jurul lumii, pe care de altfel o proectai de mult. Suntem înţeleşi?"

Tremura de enervare, era speriat de curajul pe care l-a avut de a risca totul, bazat fiind pe norocul său la cărţi, în sine însă simţia un fel de siguranţă că va câştiga.

Clawson surâse şi cu o mişcare a capului acceptă.

Randall simţi un fel de ameţeală, se stăpâni şi spuse răguşit:

— „Atunci să-i dăm drumul! Sper că ai cărţi la îndemână."

— „Să mă duc să caut".

Clawson trecu întro cameră de alături, deschise un sertar, în care căută câteva momente, pe urmă se întoarse cu un pachet de cărţi în mână. Randall se uita la el, ca obsedat de o idee fixă.

— „Şezi", spuse Clawson indicându-i cu mâna un scaun, care se afla în partea cealaltă a mesei.

— „Să vedem mai întâi cine împarte cartea. Cred că nu vom juca mai mult decât o talie?"

— „Bine!"

Randall se aşeză pe scaun şi se aplecă deasupra mesei, în timp ce Clawson amestecă pachetul de cărţi şi-l puse în mijlocul mesei.

— „Ridică", i se adresă Clawson.

Cu mâna termurândă Randall ridică şi arătă un nouă.

(Urmare din pag. 7-a)

— „Eu le dau", spuse Clawson, ridicând o **damă.**

Amestecă din nou cărţile, şi împărţi: cinci pentru Randall şi cinci pentru sine. Câteva secunde de linişte profundă, în care fiecare îşi privia cărţile. Clawson vorbi cel dintâi:

— „Câte cărţi schimbi?"

— „Trei", şopti Randall.

Scoase batista şi-şi şterse sudoarea rece depe frunte. Era alb ca varul şi tremura.

Clawson ridică pachetul şi cu o linişte deplină îi dădu trei cărţi.

— „Eu iau tot trei", spuse el, o clipă mai târziu.

Işi luă trei cărţi, se uită la ele, îşi fixă privirea asupra lui Randall, care şedea vis-a-vis de el. Mâna îi tremura atât de tare, încât abia putea să ţie cărţile, însă, acum obrajii i se roşiseră iar şi privirea îi deveni mai hotărîtă.

— „Acum s'a terminat", spuse el. „Cred,... eu cred, că am câştigat". Deschise cărţile şi le puse pe masă — patru popi şi valetul de treflă.

Clawson le privi indiferent.

— „Eu am patru aşi" replică dânsul.

Randall scoase un geamăt răguşit şi împinse scaunul înapoi. O clipă contemplă cărţile împrăştiate în dezordine; pe urmă isbucni într'un plâns nervos, iar capul îi căzu pe masă.

— „Cu toate că am trişat!" se tânguia el. „Am pierdut iubita — totul... In timp ce tu priviai înlături, am ridicat câteva cărţi de pe pachet! Ah! Dumnezeule... Vei putea să mă erţi, vreodată, Clawson?"

Clowson puse calm mâna pe umărul lui Randall.

— „Capul sus, tinere, — şi eu am trişat!"

— „Ce?"

Randall ridică fruntea, se întoarse cu scaun cu tot şi privia furios în ochii prietenului său.

— „Tu — şi tu ai trişat, canalie?" strigă el.

Clawson râdea liniştit.

— „Trebuie să scriu negreşit o comedie pe tema aceasta. Da, am trişat. Mai am un pachet de cărţi în buzunar. Vezi, dragul meu, am vrut să pleci în America de Sud, şi să te resemnezi — am vrut să te scutesc de o decepţie. In ziua când ai plecat la Paris, Mary mi-a promis să-mi fie soţie... şi aseară s'a îmbarcat pentru New-York, cu Braithwaite, milionarul american"...

In româneşte de N. M.

Cronica științifică

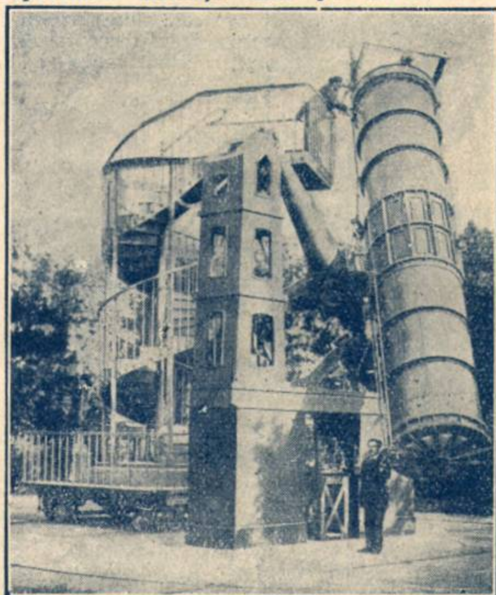
Alte universuri

de L. Floriz

SISTEMUL SIDERAL, alcătuit din câteva mii de stele vizibile cu ochii liberi şi din aproape o jumătate miliard de stele vizibile cu ajutorul telescopului sau a plăcii fotografice, constitue *Universul nostru.*

Dincolo de acest univers, la depărtări incalculabile, ce nu pot fi cuprinse cu mintea noastră, se află mii şi poate milioane de alte Universuri, dintre care numai câteva — cele mai apropiate — pot fi zărite cu lentilele astronomilor ca nişte palide pete fumurii, suspendate în albastrul adânc şi nemărginit al cerului.

Dimensiunile sistemului sideral, din care face parte şi Soarele cu planetele sale, sunt atât de enorme încât dacă ar îndrăzni cineva să facă o hartă numai a acestui sistem, luând ca scară o lungime de *1 milimetru* pentru a reprezinta distanţa dela *pământ la soare*, ne-ar trebui o coală de hârtie atât de mare, că ar acoperi Europa şi Asia.

Telescopul observatorului din Paris

Astronomii măsurând totuş aceste dimensiuni aproape infinite, au găsit că Universul nostru nu este *rotund*, adică nu se întinde în toate direcţiunile la fel.

Incă acum 100 de ani marele astronom *William Herschel* a emis ipoteza *lenticulară* a Universului şi această ipoteză a fost verificată întocmai de astronomii moderni.

S'a găsit astfel, cu ajutorul metodelor de măsură spectroscopice, că diametrul mare al Universului-lentilă e de circa *1.000 parseci* şi cel mic numai de *300 parseci.*

— „Ce e un „parsec"? se vor întreba cititorii.

Un *parsec* e unitatea de măsură a astronomilor. Işi poate închipui oricine, că dimensiunile Universului sunt prea mari pentru a putea fi exprimate în kilometri.

Pentru astronomi, kilometrul e o unitate microscopică; e ca şi cum cineva ar dori să măsoare circomferinţa pământului cu lungimea unui microb! De aceea astronomii s'au văzut siliţi să recurgă la o unitate de lungime foarte mare, numită *parsec.* Un parsec e distanţa la care se vede raza orbitei pământeşti sub un unghiu de 1 secundă de arc (paralaxa văzută sub un unghiu de o secundă). S'a găsit din calcul, că acest unghiu corespunde la o distanţă de *40 trilioane km.* (40.000.000.000.000 km) adică la o distanţă de 275.000 de ori mai mare ca distanţa dela pământ până la soare, distanţă care este după cum se ştie de 149.500.000 kilometri.

Se ştie că *metrul* este a zecea milioana parte din sfertul meridianului pământesc. Un sfert de meridian are deci 10 milioane metri; ocolul pământului la ecuator e de 40 milioane metri sau *40.000 kilometri.*

Reţineţi aceste cifre: circonferinţa pământului e de *40.000 km.* şi un parsec e de *40.000.000.000.000* km. Prin urmare *1 parsec e de 1 miliard de ori cât circonferinţa pământului.*

Pentru a străbate o distanţă de 1 parsec, lumina întrebuinţează 4 ani, făcând 300.000 kilometri pe secundă. Dacă la un capăt al Universului ar fi bunăoară un incendiu, — ceeace se întâmplă foarte des (incendii cereşti), — i-ar trebui *4.000 de ani* unei raze de lumină, pornită dela acest incendiu, să ajungă la celălalt capăt.

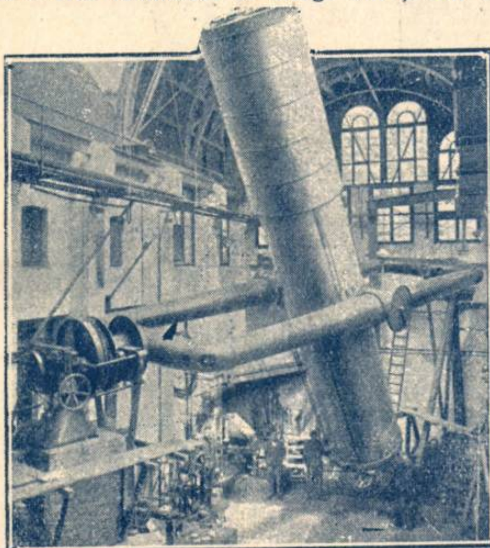
Şi totuş, dimensiunile Universului nostru sunt atât de mici în comparaţie cu depărtările altor universuri! Astfel, s'a găsit din calcul, că depărtarea la care se găseşte Universul cel mai apropiat de noi, trece de cifra enormă de 6.500 parseci — şi sper că cititorii n'au uitat că un parsec, acest metru al astronomilor, e de un miliard de ori mai mare ca circonferinţa pământului la ecuator.

Nebuloasele spirale, înrudite cu Calea Laptelui, sunt aruncate în nemărginirea spaţiului, la depărtări de *milioane de parseci* şi gravitează în haos, conform legii atracţiunei universale cu iuţeala spăimântătoare de 1 milion de metri pe secundă. Nu e desigur o viteză unică, să străbaţi într'o singură secundă o distanţă de două ori mai mare ca dela Bucureşti la Iaşi!...

Totuşi *Einstein* a demonstrat prin calcul, conform *Teoriei Relativităţii Generale*, că spaţiul cosmic nu e chiar atât de mare cum se crede. Să numim prin cuvântul *Cosmos* totalitatea Universurilor existente, din care face parte bineînţeles şi modestul nostru Univers.

Dacă acum 50 de ani *Eminescu* credea că face o exagerare permisă doar poeţilor, afirmând „că mii de ani i-au trebuit luminii să ne-ajungă" dela o stea oarecare, *Einstein* a întrecut însă mult imaginaţia poeţilor şi a determinat prin calcul, că spaţiul Cosmosului nu e atât de mare, întrucât unei raze de lumină i-ar trebui numai vre-o 45 milioane de ani, aproximativ pentru a străbate tot Cosmosul dela un capăt la altul.

Cum după teoriile lui Einstein spaţiul este *curb*, o rază de lumină care ar porni de la o stea luminoasă ar merge mii şi mii de ani în spaţiile siderale pentru a se întoarce după 45 milioane de ani în locul de unde plecase.

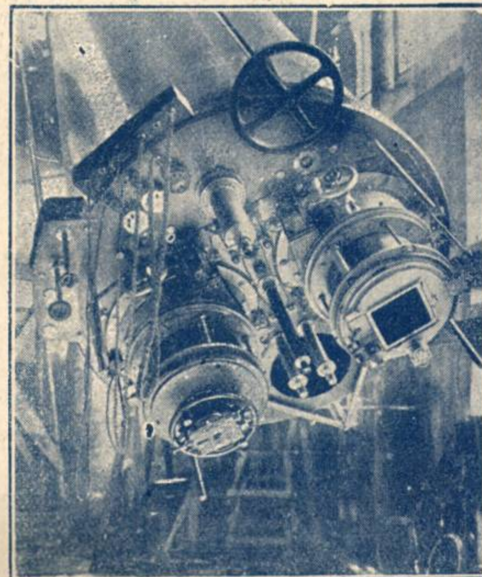
Telescopul staţiunei Nauen

Pentru a ne putea face o ideie de imensitatea Cosmosului, alcătuit din mii şi mii de universuri, trebue să ne mulţumim a ne da seama doar de sistemul nostru sideral (Universul nostru), singurul ce-l putem cunoaşte.

După o muncă îndelungată a mii de astronomi din toate cele 5 continente cari au fotografiat Cerul, alegându-şi fiecare o mică porţiune, s'a ajuns la concluzia că Universul nostru ar cuprinde circa *jumătate miliard* de stele, dintre care numai vre-o 4.500 pot fi văzute cu ochii liberi.

Când priviţi Cerul într'o noapte senină, să ştiţi că pentru fiecare stea şi steluţă ce abia poate fi zărită cu ochiul liber, există încă 100.000 de stele vizibile cu lunetele astronomice şi pe plăcile fotografice adoptate la telescop.

Fiecare stea e un soare, ba încă soarele nostru e unul din cei mai modeşti sori din Univers, care poate fi zărit doar în sistemele planetare vecine, cum ar fi bunăoară dintr'o planetă a lui Sirius sau al stelei Alfa din Centaur.

Un aspect interior al observatorului din Berlin

Iarna Cerul e cu mult mai interesant ca vara. Frumoasa stea Sirius, vizibilă în timpul iernii, e un soare de 1.000 de ori mai mare, ca soarele nostru. *Arcturus* e şi mai mare, cam de 20.000 de ori cât soarele şi dacă străluceşte atât de frumos în direcţiunea oiştei Carului Mare, aceasta se datoreşte nu atât mărimei sale cât faptului că e una din cele mai apropiate stele de noi.

După măsurătorile din ultimii ani s'a găsit că Arcturus e un soare foarte mic în comparaţie cu alţii, cum este bună oara mica *Alciona* din Pleiadele (steaua cea mai strălucitoare din Cloşca cu pui), *Rigel* din Orion, *Canopus* din Nava (stea *vizibilă* numai din emisferul de sud) ş. a.

Un inginer englez Gore, care era în acelaş timp şi un astronom de seamă, a găsit din calcul că steaua Canopus (vizibilă pe cerul emisferului de sud) e de *2.400.000* de ori mai mai mare ca soarele. Acest calcul a fost verificat cu îngrijire şi de alţi astronomi.

In jurul soarelui Canopus gravitează desigur planete de milioane de ori mai mari ca pământul, locuite poate de mii de miliarde de „oameni". Ce trebue să fie un războiu mondial sau o grevă de miliarde de lucrători pe una din aceste planete, dacă o fi existând şi acolo aceiaşi organizaţie socială ca în lumea ce o locuim?

Pentru omenirile din Canopus, soarele nostru se vede ca o modestă steluţă telescopică, înregistrată doar în atlasele cereşti a celor mai savanţi astronomi de acolo; iar Pământul nostru, biet punct invizibil gravitând în jurul acestei mici stele telescopice, nu are cinstea a fi cunoscut canfraţilor canopuseni. Bine ne redă dar *Eminescu.*

Abia poate imaginaţia noastră să cuprindă dimensiunile fantastice ale soarelui Canopus şi Michelson, cel ma mare astronom din America, a găsit, în urma unor măsurători făcute în 1919 şi 1920, că există un soare şi mai gigantic.

E Betelgeuse (alfa din Orion). Scriitorul român Gala Galaction, decanul Facultăţii de Teologie din Chişinău, a publicat acum vre-o 20 de ani în revista ieşană o nuvelă intitulată *„Alfa din Orion"* Fără îndoială că Galaction n'a ştiut că steaua roşietică Alfa

din Orion e un soare de *40.000.000* de ori mai mare decât soarele nostru.

Betelgeuse e de 220 de ori mai mare decât uriaşul Canopus şi de *52.000.000.000.000* mai mare decât Pământul.

Detalii interesante asupra dimesiunilor lui Betelgeuse au fost publicate în revistele *„Science and Invention“* (New-York) şi *„Viaţa Românească“* (Iaşi) de subsemnatul.

Soarele nostru e unul din cei mai mici sori din univers. E drept sunt şi stele cu mult mai mici ca soarele, dar cele mai multe îl întrec în mărime şi de aceia sistemul nostru solar ocupă un loc destul de modest în „Universul galactic“ cum e numit Universul din care facem parte.

Şi când ne gândim că toţi aceşti sori gravitează spre ţărmuri necunoscute, rostogolind, în nemărginirea spaţiului, convoiuri de miliarde de planete — deci miriade de luni— putem să ne dăm seama, odată cu regretatul astronom român *Victor Anestin* că „Pământul nu mai este o excepţie în Univers şi omenirea, ce se află pe el, nu mai pluteşte singură în spaţiul fără margini, căci există planete ce abia acum încep să dea naştere vieţii după cum sunt alte planete ale căror omeniri bătrâne, apărute cu mii şi mii de veacuri înaintea omenirei noastre, au ajuns poate la acele organizări sociale, care pentru noi rămân încă în domeniul Utopiei!

Pământul nostru, astru umil, poate fi văzut abia ca o „stea“ din planetele vecine ale sistemului solar, cum ne spune şi poetul-astronom *Traian Demetrescu*, melancolicul *Tradem:*

Şi gând ne gândim că acest „glob de humă“ poartă în spaţiu, odată cu atâtea dureri şi un tezaur imens de ştiinţă şi artă, de viaţă tânără şi frumoasă, ne cuprinde propria noastră admiraţie. Trăind pe o lume mică, de se măsură cu cotul, noi oamenii am ajuns, cu mintea noastră de furnici, să ne dăm seama până şi de structura Universului. Dacă acum o jumătate de veac învăţaţii puteau socoti doar „cât aur poartă marea în negrele-i corăbii“, după cum ne spune Eminescu matematicienii veacului nostru au reuşit să numere şi atomii... Universului.

Profesorul *Mac Millan* dela Universitatea din Chicago a descoperit de curând o analogie curioasă între Universul stelar şi microcosmosul elctronilor.

Astfel cei doi electroni ai atomului de Hidrogen se aseamănă în totul cu sistemul Soare-Neptun, relaţia între diametre şi distanţele lor mutuale fiind aproape aceleaşi.

Cum e uşor de numărat numărul atomilor unui gram de materie şi cum se ştie cu precizie câte kilograme cântăreşte sistemul solar (soarele, planetele şi cometele, profesorul *Millan* a putut stabili prin calcul că numărul atomilor întregului sistem solar ar fi uriaşa cifră astronomică :

6×10^{55} atomi.

adică :

60.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000
000.000.000.000.000.000

se citeşte :

60 septemdecimilioane sau *60 de miliarde de miliarde de miliarde de miliarde de miliarde de miliarde* atomi.

Volumul ocupat de domeniul soarelui în Univers e dat, tot după calculele lui Millan, de numărul:

6×10^{56} centimetri cubi.

adică :

600.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.

se citeşte :

600 septemdecimilioane de centimetri cubi.

In medie ar exista deci 1 atom la fiecare 10 centimetri cubi ai sistemului solar.

Atomii ar fi tot atât de distanţaţi în raport cu diametrul lor ca stelele Universului, după proporţia lor.

Revista *„L'Astronomie“* (Paris) comentând concluziile astronomului Millan, bazate pe simple analogii, ne arată că aceste concluzii întrec cu mult faptele cunoscute până în prezent de Astronomia modernă.

Şi astfel progresele astronomiei deschid cele mai vaste şi mai luminoase orizonturi filozofiei omeneşti. Toată năzuinţa noastră va fi să cucerim o cifră :

„Nous allons conquérir un chiffre seulement“ a profetizat *Sully Prudhomme.*

Omul viitorului va cuceri cifre peste cifre, scrutând şi măsurând zările Nemărginirii, iar PĂMÂNTUL, cu întregul sistem solar şi întregul Univers, zărit doar acesta din urmă în depărtarea altor Universuri ca o flacără plăpândă abia vizibilă în ochianul unui savant, vor continua să plutească, cu raze palide de lumină, pe cărări străbătute poate cu miliarde de ani înainte, de alte Universuri, cu alţi sori, cu alte Pământuri şi alte omeniri, având aceleaşi suferinţi şi însufleţite poate de acelaş geniu creator.

Nimeni nu poate pătrunde tainele adânci ale Firei...

L. FLORIN

Dragostea şi căsătoria în lumea cinematografică americană

DIN MOMENT ce în iarna aceasta Europa a fost nevoită să se supună *nolens-volens* capriciului valului de frig, tot aşa şi Hollywoodul, cetatea mirajiilor, trebuia să aibe şi ea valul ei, şi l-a avut.

Dar, dacă europenii au avut de suferit de pe urma curentului rece, nu tot aşa a fost şi cu fericiţii locuitori din Hollywood, valul ce se abătuse asupra capetelor lor, fiind cu totul de altă natură : căsătoriile....

Şi iată cum vântul, bătând cu furie, a rătăcit o săgeată de a lui Cupidon, înfigând-o drept în inima celui ce a fermecat legiuni întregi de femei, de pe tot întinsul globului, elegantul *John Barrymore.*

Pe *Dolorès Costello* n'a cunoscut-o decât cu ocazia turnării filmului „Jim le Harponeur" (jucat la noi sub titlul "Când cerul şi marea se 'ntâlnesc") unde îi era parteneră. Pe timpul acela, Dolorès care mai jucase roluri principale în „Scandals" şi „Mannequin", se găsia în plină ascensiune.

Farmecul ei, răspândit de ochii-i cu privirea turbure, misterioasă şi promiţătoare de gingăşii periculoase, a făcut ca tâmplele lui John să bată mai neregulat ca niciodată.

Dar experienţa, în asemenea materie, ce şi-o adoptase prin cele două căsătorii nefericite de mai înainte, îl îndemnă să nu se grăbiască, ci s'o cerceteze mai îndeaproape.

Avură minunata ocazie să turneze împreună scene de dragoste, şi odată idila înfiripată, devenind buni prieteni, convenirä amândoi asupra proectelor de viitor.

Imediat o mare vâlvă se produse în cercurile cinefile americane, care se ocupau numai de John şi Dolorès. Veşti neprecise circulau cu repeziciune, când anunţând logodna, când ruptura ireparabilă...

Nehotărârea celor doi îndrăgostiţi şi tot odată tărăgăneala lor, întăria convingerea opiniei publice, că la mijloc e ceva putred.

John venia des în familia Costello, bine primit de mama lui Dolores, rău tratat de tatăl acesteia, care nevăzând cu ochi buni insistenţele lui Barrymore, nu voia să-şi dea consimţimântul sub motiv că intrusul nu era decât un element de discordie în familie şi că, pe deasupra, cu toate că John număra patruzeci şi şase de ani, nu era un om capabil să rămână credincios soţiei.

Menajul Costello, din cauza neînţelegerilor dintre soţ şi soţie, fu distrus chiar în ziua când Dolorès împlinise douăzeci şi cinci de ani — de către judecătorii cari pronuntară divorţul, astfel că unirea a două fiinţe fu clădită pe despărţirea altor două.

Căsătoria lui John cu Dolorès avu, apoi, loc la Hollywood (Beverly Hills), în mijlocul unei mulţimi imense, care venise avidă să contemple pe „Frumosul Brummel" ce-şi punea cătusele, pentru a treia oară în viaţă.

Suferinţele şi desiluziile suportate de John cu tărie şi perseverenţă, timp de cinci ani, trebuiesc să fie o pildă, pentru cei ce cred orbeşte, că gloria aduce cu sine fericirea sufletească.

O altă căsătorie ce se crezuse la un moment dat că a avut urmări tragice, este aceia a delicioasei vedete sportive *Bébé Daniels* cu *Ben Lyon ;* odată formalităţile făcute şi serviciul religios terminat, cei doi soţi se suiră într'un avion, pilotat de însuşi Ben Lyon, pentru a face un sbor de câteva ore. Timp de o săptămână nu se mai ştiu însă nimic de ei.

Colonia cinematografică din Los Angelos şi Hollywood era foarte alarmată, iar autorităţile depuneau eforturi febrile pentru a se afla ceva despre soarta lor. Nimic nou însă nu venea să clarifice misterul şi abia când toţi deplângeau tristul destin al celor porniţi deadreptul la moarte, Bébé Daniels şi Ben Lyon aterizau la aerodrom, sosind din regiunea mărilor sudice, unde petrecuseră o săptămână, mai feerică şi mai minunată decât povestea celor „O mie şi una de nopţi..."

Interesante sunt împrejurările prin care *Lupe Velez* (partenera lui *Douglas* din

„Gaucho") a făcut cunoştinţa lui *Gary Cooper* (din „Le Beau Sabreur" jucat la noi sub titlul „Cavalerul Saharei") ;

Către sfârşitul anului trecut, magnaţii cinematografului american, oferiseră cunoscutului cineast francez, *Louis Aubert,* care vizita Holywoodul, un banchet la care erau invitaţi toţi artiştii şi toate actriţele mai de seamă, de-acolo. Destinul, sau cine ştie ce forţă oculta îi aşezară pe amândoi la masă, unul lângă altul şi astfel, Lupe Velez, atrasă de manierele şi verva spirituală a lui Gary Cooper, iar acesta din urmă sedus fiind de graţia ei, luară — după cinci luni, în care timp se vedeau zilnic, — hotărîrea de a se căsători, ceiace s'a şi întâmplat mai zilele trecute.

Betsy Lee era, acum vreo trei ani, o simplă figurantă şi-l iubia la nebunie pe deliciosul comic *Reginald Denny,* fără ca acesta s'o fi ştiut. A muncit însă biata fată din răsputeri, până când, în timpul din urmă, a intrat în rândul artistelor de seamă.

Coincidenţa a făcut, ca la o partidă de golf Reginald s'o remarce, s'o curteze cu asiduitate şi să-i ceară mâna, în cele din urmă... E inutil să mai adaog, cred, că drăgălaşa Betsy atât a aşteptat şi astfel, într'o Sâmbătă, acum cinci săptămâni, cei doi amorezaţi şi-au atins ţinta : s'au cununat !

Nu tot acelaş frumos sfârşit a avut idila închegată între *Bert Lytell,* fostul soţ al Clairei Windsor şi frumoasa *Phillis Haver,* care trebuiau să se căsătorească de curând,

când o ştire laconică primită dela Hollywood, ne aduse vestea că în preziua cununiei, Phillis Haver s'a decis să se mărite cu un negustor arhimilionar din New-York, William Seaman !....

Mirajul banilor ? ! *„Forse che si, forse che no !".*

Dar oricari ar fi motivele ce a determinat-o pe Phillys Haver, să comită un asemenea gest, nu putem decât să precizăm că starea de spirit a lui Lytell nu prea e de invidiat...

GEORGE THEO

Curiozități

Cel mai original congres din lume, a avut loc zilele trecute la Stuttgart (Germania). Anume, într'o pădurice dela marginea orașului, s'au adunat într'o întrunire, delegațiile tuturor... vagabonzilor din lume.

Intr'o biserică din Springfield (America) a fost montat un vitraliu, reprezentând pe colonelul Lindbergh, primul aviator care a trecut Atlanticul, iar în bassorelief, semnarea pactului Kellog la Paris.

Cel mai ideal scaun. **La o expoziție din Berlin, au fost expuse o serie de scaune metalice foarte confortabile, care prin suprapunere, sunt de cel mai mare folos în restaurante și cafenele.**

DOUĂ EPOCI. La o serbare de binefacere, un grup de soldați englezi îmbrăcați în zale medievale, au organizat o demonstrație de luptă cu tancuri de format mic. Originala idee a obținut cel mai mare succes.

Cel mai tânăr pensionar al grădinei zoologice din Londra, — un pui de elefant este scos la plimbare de paznicul său.

D-ra Edda Asselin, o tânără americană, care urmează să ia parte la un concurs internațional de... mâncăcioși, se antrenează de-ocamdată cu grămezi uriașe de macaroane, pe care le înghite cu o iuțeală extraordinară.

Oameni, fapte și idei

Cu ocaziunea deschiderei expoziției internaționale din Barcelona, inaugurarea a fost făcută în prezența suveranilor spanioli și a dictatorului Primo de Rivera.

Miss Olive Ricks, o tânără sportivă engleză, în vârstă de numai 12 ani, a câștigat până acum peste 200 de premii hipice, la diverse curse de viteză și de obstacole.

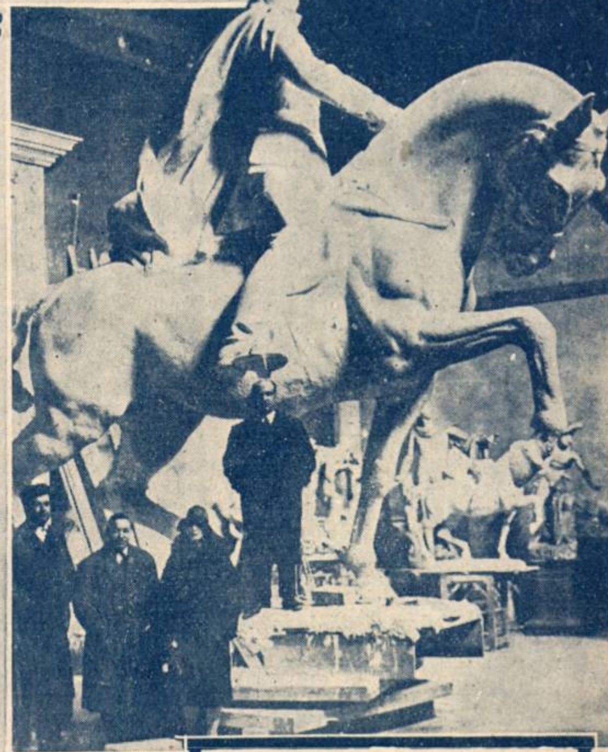
Lordul Rosebery, cunoscutul om politic și fost multă vreme șef al partidului liberal englez, a încetat din viață la Londra, în urma unei lungi suferințe.

Teatrul orășenesc din Stralsund, care și-a închis porțile încă din anul 1916, a fost cumpărat dela Stat de un consorțiu financiar, care l-a transformat în bancă.

Deoarece sinuciderile au luat o întindere extraordinară la Paris, autoritățile au dispus o pază severă a podurilor și cheiurilor Senei. Fotografia noastră reprezintă un sergent, demonstrând unei candidate la sinucidere, absurditatea gestului proectat.

Statuia equestră a lui Mussolini, lucrată de sculptorul Graziosi din Florența, — reprezentând pe dictator în uniforma de generalissim al armatelor, va fi instalată într'unul din squarurile Romei.

Poşta Laurei

Totoşca. — Glicerina, apa de colonie şi lămâia admirabile pentru mâini, nu pentru obraz. Ca apă de toaletă utilizaţi: Na boracic 1 gr. Aether 5 gr., glicerină 30 gr., apă de rosae 150 gr. Pentru piept purtaţi soutiene şi mâncaţi feculente. Duşuri reci locale şi fricţiuni cu alcool. Masagii făcute de persoane neexperte sunt dăunătoare.

Mioara, Curtea de Argeş. — Da, săpunul e dezastros pentru ten. Utilizaţi crema mea, sau laptele de migdale. Contra părului gras spălaţi-l cu lemn de panama şi fricţionaţi-l cu apă de chinină părţi egale cu alcool de lavandula.

Marilena g. — Utilizaţi crema mea. Pentru gât lanolina şi ung emoliens, părţi egale în care aţi pus câteva picături de Perhidrol. — Noaptea purtaţi un bandaj de cauciuc din comerţ.

Negrita. — Totul depinde de îngrăşare şi slăbire. — Aţi văzut vreodată femei grase plinuţe, cu gâturile înegrite şi cutate ca o armonică? Nu!... Deci o cură de îngrăşat de urgenţă. Mâncaţi lucruri dulci, feculente, beţi lapte mult, bere. Utilizaţi crema mea pentru ten şi gât.

Loulou C. — Pentru porii dilataţi: Ac. salicilic 1 gr. Aether 5 gr. Acet aromat 100 gr. glicerină şi apă de rosae 20 gr. Da, pudra Guerlain e bună.

Apa oxigenată utilizată local şi apoi ungere cu o cremă oarecare nu usucă. Toate depilatoarele au la bază sulf şi Clorură de Calciu, care usucă şi mai mult. Utilizaţi o mică pensetă şi învăţaţi să-l smulgeţi singură.

Le vicomte de Habe Nichts. — Soluţia Sabouraud: Menthol 0,50. Aether 20 gr. Alcool 100 gr. Un lichid care face să dispară părul este Odiscar, dar apare la loc. Tot penseta e mai bună. Aburii fierbinţi sunt buni dar seara. In urmă apă rece. Veţi unge tenul cu crema mea.

Mioara Braşov. — Bismutul face cu timpul tenul cenuşiu. — E mai bun pentru ulcer la stomac decât pentru ten. Deci fără bismut.

Plânsul, culcatul târziu şi sculatul târziu fac riduri sub ochi.

Suprimaţi aceste obiceiuri dacă le aveţi. Comprese cu apă de roze. Veţi unge ridurile cu ulei de cacao sau recine. Duşuri reci la ochi.

Albăstrita. — Peste putinţă ca oţetul să să vă fi făcut părul gras. Oţetul usucă, numai recina face părul gras. Luaţi foi de Jaborandi şi le fierbeţi bine şi cu această soluţie spălaţi capul des. Semen Sabadilla e minunată contra mătreţii.

Carmen. — Nu utilizaţi atât de multe pentru ten. Apă de roze, apă de colonie, glicerină, lămâie etc... Săpunul Elida pentru ras e bun pentru ras, nu pentru ten. Deci în lături cu el. Utilizaţi aburi foarte fierbinţi seara apoi apă f. rece. — Ungeţi faţa cu crema: glicerină 15 gr. Ceară 20 gr. Spermanceţ 15 gr. Apă de rosae 20 gr. Atât. — Odată pe săptămână ştergeţi obrazul cu Aether pur. Nu mai plângeţi mereu şi des, căci altfel ochii se vor face şi mai mici şi tenul se va înegri. Voeşte şi vei putea.

Violonistul. — Contra transpiraţiei abondente spălaţi cu apă şi bicromat de Ka. 5% Apoi talc şi licopodiu părţi egale. Contra punctelor negre: Na sulf. 5 gr. Aether 10 gr., glicerină 20 gr. Alcool Camforat 50 gr. Contra mătreţii ca la Albăstriţa.

Fifi. — Da, ştiu. F. greu de remediat. Numai masagiile lungi şi experte ar fi de folos. Şi mai de folos să vă îngrăşaţi puţin. Atunci dispar. Contra cearcănelor de sub ochi să nu citiţi niciodată noaptea în pat. Plânsul oprit cu desăvârşire.

M. I. D. — Nu, masajul electric nu e vătămător pentru sănătate. Pentru obraz are un efect salutar. Pune sângele în mişcare şi întăreşte muşchii. Generatorul ce-mi pomeniţi e bun.

16 Rose. — Ce sfaturi din revistă aţi utilizat pentru îngrăşat şi nu v'au folosit? Şi în ce interval?

Mâncaţi feculente multe: Macaroane, tăeţei, efcale. Apoi slănină dimineaţa. Fiţi calmă şi veşnic mulţumită. Nu lăsaţi să vă lucreze imaginaţia. Mâncaţi dulciuri şi beţi mult lapte. Apoi peste 2 luni vă veţi cântări şi vom sta noi de vorbă. Ingrăşatul şi reţetele lui nu se efectuează în 2 săptămâni. Corpul omenesc nu e o minge care s'o umfli cu aer. Aveţi răbdare. Contra dinţilor galbeni din nenorocire nu e remediu. Sunt culori de smalţuri de dinţi ca şi culori de ten sau ochi. Greu a se remedia.

Bănăţeana. — Da, este acelaş ulei.

O cititoare. — Dv. vreţi pentru creşterea părului, ori pentru culoarea lui? Pilocarpina nu colorează. Coaje de china 50 gr. la 500 gr. apă şi 20 gr. Na bicarbonic a se fierbe o jumătate oră. După filtrare a se adăoga 20 gr. ulei de recin şi aveţi o soluţie de colorat părul.

Kanimura. — Probabil că aţi savurat „Medelenii" căci Kanimura e extras de acolo. Sunteţi nostimă e drept cu această întrebare. — Aţi reuşit însă la bacalaureat? Faceţi o cură de îngrăşare şi gata. Cura o aveţi în revistă. Duşurile reci la sâni servesc pentru întărirea lor, nu pentru a-i îngrăşa. Intăresc muşchii, nu depun grăsime.

Miss Passulis. — Ce oraş reprezentaţi, scumpă miss? Passulis? Nu cunosc. Pentru coşuri mai întâi regim sever: Opriţi alcoolul, cafeaua, ceaiul, excitantele.

Puneţi-vă la cură de drojdie de bere şi luaţi bulinele mele cu sulf. Aceste lucruri intern, apoi extern: Sulf. p. 2 gr. Aether 20 gr. glicerină 15 gr. Alcool camforat 100 gr. Resorcină un gr. — Cremă: Pp. alb 2 gr. Resorcină 1 gr. Ung. emoliens 40 gr. Ichtiol 5 gr.

Nina Niculescu. — Utilizaţi ciorapi de gumă şi înfăşaţi picioarele noaptea. Sunteţi probabil grasă şi la corp. In cazul acesta o cură de slăbire generală n'ar strica.

Lola. — Ce fel se prezintă coşul şi ce vreţi să ştiţi despre crema mea? Inţeleg întrebări scurte, dar nu telegrafice... Nu am priceput nimic.

Logodnica Disperată. Scrisoarea d-tale m'a impresionat mult. Iţi stau cu plăcere la dispoziţie cu sfatul meu, însă, deoarece chestiunea întrece cadrul acestei rubrici, te rog să-mi trimiţi adresa, menţionând şi pseudonimul, şi-ţi voi răspunde prin scrisoare.

LAURA

Atragem din nou atenţia cititoarelor noastre, că d-na Laura nu va mai răspunde în viitor, decât scrisorilor cari vor conţinea şi banda de abonament, cu care este primită revista. Pentru celelalte răspunsuri, îşi rezervă a le da după timp şi spaţiu.

PENTRU CONSTANTA

Cursuri'e Academiei de Croitorie în Sesiunea Iulie-August

In urma nenumăratelor insistenţe, d. D. Theodorescu, directorul Academiei de croitorie, profesor de croit, a decis ca anul acesta să ţină cursurile de sezon în oraşul Constanţa.

Cursurile vor avea loc într'una din cele mai frumoase vile din Constanţa, *Vila Elisabeta"* strada Carol No. 120. Inscrierile vor fi primite numai în ziua de 30 Iunie. Duminecă dimineaţa dela orele 9—12 şi după amiază dela 3—6 în acel local.

Cursurile vor începe precis Luni dimineaţa la orele 9, pe ziua de 1 Iulie, şi vor dura până la 1 Septembrie.

Taxa unui curs complect este de lei 3000, (trei mii), achitaţi la înscriere. Achitat în două rate cursul costă lei 3500, prima rată achitată la înscriere, iar a doua rată la 1 August, de câte lei 1750.

Se vor preda aceleaşi cursuri complecte ca la Bucureşti: croitorie civilă, uniforme militare, croitorie de damă, lingerie şi hăinuţe de copii.

Elevii cari au urmat un curs, şi doresc a urma la Constanţa al doilea curs au o reducere de lei 500.

Se pot primi meseriaşi croitori, patroni şi lucrători, croitorese, precum şi orice tânără fată, doamne şi domnişoare de familie, având cel puţin vârsta de 15 ani, care doresc a învăţa croiala fie pentru uzul familiei, fie pentru a deveni profesionişti. Asemenea pot lua parte şi sezoniştii.

Şi în rezumat, este cea mai nimerită ocaziune, ca acei ce doresc, să poată lua parte la aceste cursuri.

Lămuriri mai detaliate cereţi d-lui D. Theodorescu, Bucureşti I, str. Halelor 7, sau d-lui Şerban Mocanu, str. Ştefan cel Mare 27, Constanţa.

MODA LA BUCUREŞTI...

In ansamblul ei moda la Bucureşti face furori şi păşeşte la infinit cu paşi repezi. Un perelinaj zilnic înregistrează Saloanele de mode «Parisul» situate în mijlocul Capitalei în str. Lipscani 41, Etaj (Intrarea prin Sf. Nicolae Şelari) este punctul de atracţie al Bucureştenilor ce tind la o eleganţă mai mare şi mai seductivă, cum şi a celor mai dificile Doamne mereu în gardă după necunoscut — după senzaţional.

Pălăriile pure ce confecţionează după ultimele modele originale din streinătate, sunt eficace şi întrunesc cu mare succes eleganţa de care nu se poate dispensa sexul feminin — dat fiind — mai ales că trăim în epoca concursurilor de frumuseţe şi a furiei ce de la un timp nu mai are sfârşit, predominând asiduu moda în România. Aşa că ne explicăm lesne de ce armata femenină de pretutindeni asaltează zilnic SALOANELE de MODE «PARISUL».

Enigma graiului animalelor

CÂND o pasăre deschide ciocul, nu cântă, ci vorbeşte!

Cu această senzaţională afirmaţiune şi-a început cunoscutul filolog prof. dr. William Patterson dela Universitatea Columbia, conferinţa pe care a ţinut'o acum câtva timp în faţa unui distins cerc de psihologi. El a prezentat auditoriului, o mică pasăre albă, care după părerea sa putea să pronunţe cel puţin 300 cuvinte. Această pasăre, un cintizoiu african, *„Serinus Leucopigius“*, a fost supusă de dr. Patterson unei observaţiuni de doi ani. Rezultatele au fost următoarele:

Sunetele pe care le pronunţa pasărea, erau foarte variate şi se asemănau foarte mult cu vocalele şi consonantele graiului omenesc. „Alfabetul" pasărei cuprindea 24 „sunete", 7 vocale şi 17 consonante. Acestea sunt unite în silabe care la rândul lor formează cuvinte, care în fine aduc foarte mult cu vorbirea noastră. Mai mult chiar, cuvintele nu sunt întrebuinţate fără nici o legătură între ele, ci, din contra, au anumite senzuri şi explicaţii. Spre exemplu, doctorul Patterson a putut observa că pasărea se trezia dimineaţa la o anumită oră şi că aproape regulat ţinea o „cuvântare", sui generis care dura cel puţin 14 secunde. Şi totdeauna pronunţa acelaş discurs!

Aceste fapte au adus o nouă latură în chestiunea care pasionează omenirea de secole şi pentru a cărei soluţionare psihologii au găsit abia acum cheia. Această chestiune este următoarea:

Păsările şi animalele pot ele vorbi? Putea-vom noi, oare, să ne înţelegem vreodată cu ele?

Oricine a posedat sau iubit vre-odată un câine sau un cal va fi spus adeseori:

„Animalul acesta pricepe orice, însă nu poate vorbi".

După aparenţă însă, el poate şi asta, dar numai în graiul său propriu. Ştim bine că animalele îşi exprimă sentimentele prin mişcări distincte.

Câinele dă din coadă când este mulţumit şi mârâie când e supărat; pisica scuipă, toarce sau se freacă de piciorul stăpânului. S'a dovedit că animalele pot gândi în adevăratul înţeles al cuvântului, însă mai suntem în dubiu asupra chestiunei dacă pot schimba reciproc gândurile într'o limbă proprie, pe care noi nu o înţelegem.

S'a dovedit prin mai multe experienţe, că animalele pot înţelege fraze întregi ale stăpânului lor. *Fellow*, un câine de un talent rar putea memoriza numele diferitelor persoane şi să le recunoască după numele lor.

Savantul german dr. Wilhelm Neumann, a declarat la congresul psihologic din Paris că un câine al său, *Rolf*, înţelegea tot ce i se vorbia, şi că dădea răspunsuri cari constau din lătrături bine închegate. In acest mod el putea discuta cu câinele său.

Dr. *Karl Krall*, un alt savant, şi-a dresat calul în aşa mod, că poate silabisi prin lovituri de copită numele acelora cari vizitează grajdul.

Totuşi până astăzi nici o încercare de învăţa pe animale graiul omenesc, nu a dat rezultate cât de puţin mulţumitoare. Cele mai interesante încercări în acest domeniu au fost făcute de profesorul Robert M. Yerkes dela universitatea din Yale, cu nişte maimuţe. Observaţiuni continuate cu tenacitate timp de câţiva ani au dovedit că aceste animale atât de inteligente şi atât de apropiate de om, sunt din punct de vedere fizic, în imposibilitate de a formula sunete omeneşti, cu toate că pot imita mişcările.

Şi totuş, maimuţele au graiul lor propriu. Profesorul *Yerkes* a putut stabili şi diferenţia aproximativ treizeci şi două de *„cuvinte“*, (diferite grupări de sunete) cu ajutorul cărora o pereche de cimpanzei îşi exprimau durerea, mulţumirea, foamea, etc. Insă la sfârşit, a ajuns la concluzia că aceste „cuvinte" nu sunt altceva decât exclamaţii involuntare la fel cu acelea prin care omul îşi exprimă simţirile, ca ah! oh! au! etc.

Timp de mai multe săptămâni profesorul Yerkes s'a chinuit să înveţe un cimpanzeu să imite sunetele cele mai simple. De câte ori deschidea o ladă cu banane, hrana favorită a maimuţelor, pronunţa silabele „ba-ba", în speranţa că maimuţa va repeta aceste silabe de câte ori va fi flămândă. Maimuţa însă, putea să imite mimica cu care aceste silabe erau pronunţate; *pronunţarea silabelor însă, întrecea aptitudinile sale.*

Complexul activităţii creerului şi activitatea declanşată de acesta, a plămânilor, laringelui, limbii şi buzelor, sunt străine de aptitudinile animalelor, care îşi pot exprima însă gândurile prin mişcări.

Profesorul dr. Yerkes speră să poată iniţia animalele într'un sistem de vorbire prin semne.

Maimuţele mari, spune el, ar avea multe de povestit, însă nu au posibilitatea să-şi exprime părerile lor personale prin grai. Totuş nu este exclus ca să fie obişnuite să-şi ia într'ajutor degetele, precum fac surdo-muţii, şi într'astfel s'ar putea creea o limbă mută, şi puţin complicată, prin care să ne înţelegem cu animalele.

Din toate câte puţin

UN JUDECĂTOR SE CONDAMNĂ SINGUR

Nu lipsit de interes este cazul unui judecător american, care şi-a rostit sentinţa, ce-l privia pe dânsul. Iată cum s'au petrecut faptele.

Neţinând seamă de riguroasele prescripţiuni ale regimului sec, judecătorul *Courtraight* din satul Winnipeg, se lăsă într'o zi antrenat şi bău peste măsură. Trecătorii îl culeseră depe drum şi-l transportară acasă la el. A doua zi dimineaţa el fu la postul său la tribunal. Sala de şedinţe era plină de o lume neobicinuită, care nerăbdătoare, vroia să cunoască atitudinea judecătorului.

Deodată judecătorul intră şi vorbi astfel:

— „Courtraight! Sunteţi prezent? Bine. Voi sunteţi judecător la Winnipeg? Da. Ei bine pentru prima oară în viaţă v'aţi îmbătat. Legea este egală pentru toţi. Vă condamn la 50 dollari amendă".

După pronunţarea sentinţei, judecătorul continuă să judece alte procese.

Cazul a produs o legitimă senzaţie, chiar în America.

* * *

Muzeul „Tolstoi" din Moscova, în dorinţa de-a strânge toate operile, scrise despre genialul literat rus, în toate limbile, a reuşit să strângă 25 mii de volume care s'au scris despre Tolstoi. Frumos record.

INTERIORUL CORPULUI OMENESC, SE POATE CINEMATOGRAFIA

Doctorul J. F. Montague dela „University and Bellevue Hospital Medic al College Clinic" din New-York a imaginat un dispozitiv care permite cinematografierea interiorului uman. Aparatul se compune dintr'un tub, prevăzut la capătul său cu o baterie de lămpi cu reflector şi 'n interior posedă nişte lentile minuscule. El este pus în legătură cu un aparat cinematografic.

Filmul se obţine introducând tubul în organul, pe care vroim să-l cinematografiem. Se poate astfel cinematografia cum se comportă organele în diferite stadii ale maladiilor şi de-a urmări zi cu zi eficacitatea tratamentului administrat.

Zilele acestea a fost proiectat un astfel de film în faţa somităţilor chirurgiei americane şi rezultatul a fost senzaţional.

Un film arătând evoluţia vindecării unei tumori, a fost proectat în faţa unui bolnav, care se afla încă pe patul spitalului şi putea să urmăriască „de visu" evoluţia propriei sale maladii.

Invenţia doctorului american pare că va aduce reale servicii ştiinţei medicale.

CÂINELE CARE CÂNTĂ

Un locuitor din localitatea Stanford Hill, de lângă Londra, posedă desigur cel mai fenomenal animal din lume. Este vorba de un câine ciobănesc de origină germană care cântă în toată regula. El este în vârstă de 7 ani şi posedă o voce simpatică de bas profund. Cântecul său nu este asemănător urletului specific canin, ci este o succesiune de note, curat scoase şi foarte armonic emise. Câinele cântă foarte exact imnul naţional englez şi încă 3—4 melodii.

Câinele se numeşte Bushy şi pe lângă voce posedă o inteligenţă sclipitoare. Niciodată n'a fost dresat.

Înţelege tot ce i se spune în limba engleză şi germană.

RECORDUL DIVORŢURILOR...

... îl deţine desigur Rusia sovietică. Până acuma Statele-Unite îşi revendicau, cu drept cuvânt, titlul de „Campioana lumei", în ceea ce priveşte divorţurile.

Iată însă, că Rusia modernă ne oferă cifre care par a întuneca recordul american.

Celebrul economist german Iuliu Wolf publică la Berlin o lucrare în care arată că 'n medie numărul divorţurilor în Rusia, atinge anual frumoasa cifră de 250 mii. Până acum recordul era al Statelor-Unite cu 175 mii divorţuri pe an.

Profesorul german admite, că este aproape imposibil de-a da un număr absolut exact al divorţurilor din Rusia, ţinând seamă de întinderea mare a teritoriului şi de curioasele uzanţe întrebuinţate la această procedură.

Nu este exclus ca numărul să fie mult mai mare.

CEA MAI BĂTRÂNĂ SPORTIVĂ

Cea mai bătrână sportivă din lume este desigur D-na *Iulia Hames* din Anglia. Locuieşte în mica localitate Bournemouth.

D-na Hames a învăţat să conducă automobilul după ce îşi celebră a 90 aniversare a naşterii. Ea nu luă decât o singură lecţie de jumătate oră cu ginerele său şi locuitorii din Bournemouth văzură pe d-na Hames făcând plimbări zilnice cu maşina, a cărei viteză nu depăşia 10 km., pe oră. Ea evită străzile frecventate şi nu caută să bată recordul vitezei.

MANIILE OAMENILOR CELEBRI

Rossini compunea numai în pat.

Meyerbeer şi *Proust* nu puteau să lucreze decât ziua, cu perdele trase, la lumina lămpii.

Genialul *Schiller*, când scria, ţinea picioarele în apă rece — din care cauză i s'a tras moartea.

Ibsen nu putea scrie decât dacă avea în faţa sa jucării.

Figurile Ecranului

Gilbert Roland

Noul june prim american al cărui nume a început să fie şoptit de înflăcăratele cinefile, a văzut lumina zilei — vorba vine, căci s'a născut la ora 11½ noaptea — în anul 1904 la Los Angeles.

Copilăria i-a fost turburată de mici necazuri din cauza situaţiei părinţilor săi. Mai

târziu — din cauza firei lui romantice şi aventuroase, — pleacă să colinde întregul continent american.

Anii au trecut şi iată-l fără nici un căpătâiu, la o vârstă când toţi tinerii îşi croiesc o situaţie.

Neimpăcându-se cu nici o situaţie, romanticul aventurier se introduse prin studiourile din Hollywood unde făcea figuraţie.

Dar norocul i-a surâs, căci într'o zi căutându-se un partener artistei Billie Dove, *un tânăr care să se asemene cu* John Gilbert, *regisorul l-a angajat pe Gilbert Roland.*

Dar mai târziu, din cauza unei dragoste nefericite cu Clara Bow, Gilbert Roland părăsi firma „Paramount" trecând la United Artists", *ca partener al marei artiste Norma Talmadge.*

Primul lor film a fost versiunea americană a piesei „Dama cu Camelii".

Unde mergem ?

TEATRUL „CARABUŞ" reprezintă superba revistă *„In plin"* de N. Kiriţescu.

PARCUL „OTETELEŞANU" şi-a deschis porţile cu *„Rămâi la nevastă-ta"*. In ansamblu, *Maximilian.*

INTERESANTA vedetă spaniolă, *Raquel Meller* apare la „TRIANON" într'un nou film : *„Nocturne"*.

FRUMOASA sală „CAPITOL reprezintă un nou film cu simpaticul artist *Ramon Novarro : „Ultima dragoste a lordului Astor"*.

„SELECT"-ul proectează o veselă producţie americană cu frumoasa *Clara Bow.*

CINEMA „BOULEVARD" reia minunata poveste de dragoste *„Monumentul iubirii"*.

CINEMA „REX", proectează un admirabil film de senzaţie.

LA „SCALA" putem vedea, ca întotdeauna, un frumos film de mare spectacol, iar la Grădina din Calea Victoriei se joacă *„Lele cu scurteica verde"* de Nicon şi Nican.

Poşta cinefililor

CASTELANA LIBANULUI. — Lui Nick Stuart îi puteţi scrie în româneşte pe adresa: c/o The Standard Casting Directory, 616 Taft Building, Hollvwood, Calif. U. S. A.

H. ROKER. — Monty Banks: c/o Britisch International Pictures, Elstrée, Anglia; Buster Keaton: c/o Metro-Goldwyn studios, Culver City, Calif., U. S. A. 2) Scrieţi acestor artişti în l. engleză sau franceză şi cred că vor fi atât de gentili, trimiţându-vă autograful lor.

RÉNÉ-Cetatea Banilor. — Simpatia dv. se află actualmente în Franţa, unde se repauzează după o muncă intensă. Scrieţi-i în l. franceză.

GIOBOG A. STOP. — Sunt câteva magazine în Capitală, care vând aparate de cinematografiat. Dar dacă doriţi unul de ocazie, nu-i nevoie decât să daţi un anunţ in ziarul *„Dimineaţa"* şi cred că se vor ivi destui ofertanţi. Filmul se poate developa la orice laborator cinematografic din Capitală.

P. ROLAND-GIURGIU. — Iţi admir curajul şi voinţa, dar, crede-mă, e mai bine să-mi asculţi sfatul: 1) Iată câte trei firme mai însemnate din fiecare ţară: Din *Franţa:* „Franco-film", 13, avenue Malakoff (XVI-e), „Cinéromans", 10, boulevard Poissonnière (IX-e) şi Lunafilm", 18, rue Ballu (IX-e), toate Paris; din *Germania:* „Universum-film", Kochstrasse 6—7 (SN. 68); „Universal Europa Produktion", Mauerstrasse, 83—84 (W.66) şi „Gegewaldfilm", Friedrichstrasse, 250 (S. W. 48), toate Berlin; din *America:* „Metro-Goldwyn", Culver City, „Universal Pictures" „Universal City" şi First National Pictures, Burbankee, toate Calif., U. S. A. 2) Despre d. G. G. am scris şi v'am sfătuit, menţinându-mi părerile mele. Dealtfel nu ştiu a ce ar necesita acel anuar unui viitor artist de cinematograf.

MAIER GOLDEN. — Jeny Jugo, Kurfürtendamm, 152, Berlin-Halensee.

SUZZY MELYYAN. — Eliza La Porta, Sitzenburgerstrasse, 28, Berlin, Scharlottenburg. E romancă şi nu-i căsătorită. Fiţi sigură că va răspunde.

LELIA GARDA-IUGOSLAVIA. — Georg Alexander este de naţionalitate germană şi are aproximativ 42 de ani. Ii puteţi scrie în l. germană pe adresa: Wiesbadener str. 5, Berlin-Friedman.

MARIOARA. — 1) Alice Terry este blondă, doamnă. 2) Biografia lui John Barymoore nu-şi are locul în această „poştă", ci la „figuri" unde o veţi ceti în curând. 3) Alexandru Mosjoukine din „Cântecul Deşertului" e frate cu Iwan şi dacă nu mă înşel e artist de operă.

NICUŞOR SPERANŢA. — 1) Până în prezent nici o firmă românească nu a anunţat producerea vreunui film naţional. 2) Unde vrei să-mi trimeţi fotografia? Câteva firme din Franţa şi Germania ai mai sus. Alege-ţi care îţi place.

RUDY-PERIANU. — Adresa compatriotului Nick Stuart (şi nu Stwart) o găseşti mai sus la răsp. Castelana L. Posibil ca mai târziu să scrim mai pe larg despre acest simpatic artist.

„MIKI". — 1) Laura La Plante: c/o „Universal Pictures", Universal City, Calif. E de naţionalitate americană şi are 24 de ani. 2) Maria Paudler, Albrech-Achillerstr., 103, Berlin-Halensee. Are 25 de ani şi e de naţionalitate germana. 3) Pola Negri are 30 de ani. Ii puteţi scrie prin intermediul revistei „Mon Ciné", 3, rue de Rocroy, Paris (X-e). 4) Mary Pickford s'a născut în 1895 şi e de naţionalitate americană. Adresa ei e foarte simplă: M. P. Hollywood, Calif. 5) Mary Prevost, c/o The Standard Casting Directory, 616 Taft Building, Hollywood, Calif. Are 27 de ani şi e de naţionalitate americană.

RUDI. — Brigitte Helm, Fehlerstrasse, 4, Berlin—Friedman.

CENTAURO-BRAILA. — Ca firmă mai importantă de producţie din Italia nu vă pot recomanda decât „Pittaluga-film" Torino. Insă vă încunoştiinţez că nici o casă de producţie italiană nu angajează artişti români şi mai cu seamă începători.

M. GROPPER-TECUCI. — Jeny Jugo, Kurfürstendamm, 152, Berlin Halensee. Are 24 de ani, nu-i căsătorită şi cred că vă va răspunde.

ILEANA P. — Hans Stüwe e unul dintre cei mai buni artişti germani. Are aproximativ 35 de ani. Obişnueşte să răspundă.

GEORGESCU-ORADIA. — Iarăş un aspirant la cinematografie! Ca să fii desluşit mai bine citeşte *„Realitatea Ilustrată"* No. 4 anul III. Relativ la scenarii, ele nu pot fi întrebuinţate la noi, ci cel mult în străinătate. Dar pentru aceasta trebuiesc să fie traduse în l. franceză, engleză sau germană.

NARU-HIKO-HIGASHI-KUNI. — Harold Lloyd, Baby Peggy, Charlie Chaplin, Hary Langdon, John Gilbert, Collen Moore şi Greta Garbo: The Standard Casting Directory, 616, Taft Building, Hollywood, Calif. U. S. A. Le puteţi cere autografe în l. franceză sau engleză. Iwan Mosjoukine şi Harry Piel: Universum film A. G. Kochstrasse 6—7 Berlin S. W. 68. Primului în l. franceză sau germană, iar celui de al doilea în l. germană. Pola Negri: c/o „Mon Ciné", 3 rue de Rocroy, Paris (X-e). Pat şi Patachon c/o Paladium-film, 42, Vimmelskaftet, Copenhaga, Danemarca. Restul în nr. viitor.

TITUS

O! Provincia!!!

DE GH. BRĂESCU.

INTENDANTUL, un locot. colonel cu fruntea mică, gras, ciupit de vărsat, cufundat în lectura unei corespondenţe ministeriale se prefăcea că nu vede ofiţerii, toţi de intendenţă, cari adunaţi dinaintea lui respectau liniştea atât de necesară unui şef-contabil in bani şi materii, răspunzător moral şi material, deci pe cale de a deveni milionar.

In fine închizând corespondenţa cu un gest obosit, intendantul se hotărî să ridice ochii.

— A venit toţi?... Inchideţi uşa... Planton!

— Ordinaţi, răspunse un soldat amărât, băgând capul pe uşe.

— Să nu intre nimeni.

— Am înţeles să trăiţi... Este un domn civil...

— Hai eşi!.... Domnilor v'am chemat anami... Prin urmare nu mai sunt şef, vreau să spun că mă desbrac de haină, adicătelea nu sunt mai mare decât d-voastră, suntem toţi egali... Ne găsim între camarazi de acelaş grad sau fără nici un grad, cum vreţi s'o luaţi... Discutăm, prin urmare, cum vă spuneam adineauri anami... Uite băeţi cum stă chestia... la şedeţi, luaţi loc... fumaţi care vreţi.... Daţi-mi şi mie o ţigare.... Aşa, v'am chemat să ne sfătuim împreună... Uitaţi-vă domnilor despre ce e vorba... Am primit, pe adresa mea, un plic dela centru şi două sute de bilete printr'un curier special... Fiica domnului general intendant, cred că o cunoaşteţi... Cine o cunoaşte? N'o cunoaşte nimeni?... In fine n'are importanţă... Vine să dea un concert, cântă splendid...

— Din gură?

— Nu. Mi se pare că din vioară.... Vă dau, prin urmare câte patruzeci de bilete de fiecare...

— Cui să le dăm?

— Nu ştiu vă priveşte.

— Le dăm pe la furnizori.

— Treaba d-voastră. Eu vă dau biletele, mie să-mi aduceţi banii... Aşa, care va să zică, cu asta am terminat... Staţi, nu plecaţi, mai este o cestiune.... Buna cuviinţă, adică eticheta, sau camaraderia dacă vreţi, cere să-i facem un mic cadou... Ceva care să frapeze....

— Să luăm un nisetru.

— Cum o să-i dai nisetru pe scenă? Ar fi bun, nu zic dar nu se poate... Spuneţi altceva...

— Flori....

— Numai flori...

— Bine, flori, ştiu, dar prea s'a obişnuit...

— Altceva....

— In fine, n'avem încotro... Cine se însărcinează?

— Popescu, cerură camarazii în cor...

— Bine Popescu... Dumneata domnule, fiindcă te pricepi... Fă ceva mare...

— Lăsaţi...

— Alege trandafiri, garoafe, micşunele...

— Ştiu....

— Iţi pun trăsura la dispoziţie... Apropos încă ceva, să nu afle nimeni (după o pauză) bine înţeles pe cât se poate...

Popescu se pricepea într'adevăr. Colindă oraşul. Adună trandafiri, liliac, narcise şi micşunele. Popescu era şi practic. Cumpără un coş de rufe, sârmă subţire şi hârtie colorată, făcând facturi în regulă, majorate cu 20 la sută adică cât se cuvine că câştige un om cinstit călăuzit de principiul sănătos: „că dacă nu cură, pică şi nu te doare capul".

Aşezat jos la el acasă, desbrăcat în mijlocul odăiţei, ajutat de ordonanţă, căpitanul înflori coşul cu măestrie simetrică, alternând culorile şi florile, alb după roş, trandafir după narcisă, delicat îngropate în muşchiul de hârtie mătăsoasă, verde, tăiată, ca tăieţeii de casă.

In total cinci mii de lei.

In ziua hotărîtă, conformându-se recomandaţiunei şefului său, doi soldaţi duceau panerul cu flori, înaripat cu lente tricolore, purtându-l ca pe nişte moaşte sfinte, ocupând trotuarul sub privegherea căpitanului intendant Popescu, care venia pe urma lor, oprindu-i la tot pasul, să aranjeze o floare, o panglică, dând lămuriri curioşilor cari se îngrămădiau ca să citească o placardă mare scrisă cu litere de aur, legată cu sfoară groasă, în evidenţă, de marginea coşului:

Omagiu de admiraţie şi mic cadou
Acordat domnişoarei X
Fiica iubitului nostru general intendant V.
Din partea ofiţerilor de intendenţă.

Maiorul de administraţie, care întâmplător se găsia la cafeneaua centrală a învârtit de gelozie. Adunând în grabă ofiţerii de care dispune un maior de administraţie, după ce i-a înumărat de două ori, au eşit trei la număr. Ce putea dar să facă? Era şi târziu. In asemenea împrejurări faci ce poţi. „Intenţia contează", isprăvi maiorul consolându-şi colaboratorii.

— Poftim trei sute de lei, cumpără d-ta locotenent Furcuţă un buchet...

— O jerbă...

— Cum vrei, mie mi-i indiferent...

— Sau, mai bine, o glastră înflorită frumos...

— Fă ce ştii...

Sala Paradis gemea de lume. Trecerea echipei care purta coşul omagial al ofiţerilor de intendenţă, a stârnit senzaţii. A fost aşezat, din vreme, între culise, discret, ca să se poată vedea atât din năuntru, cât şi din afară.

Se zice că pe evreu îl înşală chinezul. Nu ştiu până la ce punct e adevărat. Dar afirm cu siguranţă că ofiţerul de administraţie, e mai şmecher decât cel de intendenţă.

Când a intrat ca să depună glastrele cu zambile, scena era pustie. Pianul deschis. Intre culise coşul răspândia mirosuri delicate şi lângă el, beat de parfum adormise sdrenţuit, lihnit de foame, unul din soldaţi, cu consemn să nu se apropie nimeni de coş.

Judecând situaţia favorabilă, locotenentul Furcuţă care făcuse şcoala de războiu, ridică placarda ofiţerilor de intendenţă scrisă cu litere de aur şi aruncând-o în neant, o înlocui cu alta mică laconică:

Ofiţerii de administraţie
cu
Admiraţiune, Respect şi Dragoste.

In orice operaţiune militară intră, însă în joc, neprevăzutul care afirmă triumful, sau proclamă înfrângerea.

Gestul ofiţerului Furcuţă a fost descoperit de către un plutonier, trimis în recunoaştere de intendenţa vigilentă. Din nenorocire până când să aducă cazul la cunoştinţa celor în drept, a trecut timp.

Locotenentul Ciobotaru Remus trimis în grabă s'a găsit în faţa dezastrului.

Dar când se frânge sabia, militarul luptă cu teaca. Mai prompt ca o nenorocire, locotenentul de intendenţă scoase dintr'un uriaş portofoliu de piele, lucrat în atelierul Corpului, o carte de vizită caligrafiată cu peniţă rondă.

Locotenentul Ciobanu Remus
din Intendenţă

cu care înlocui placarda ofiţerilor de administraţie, aruncând-o dispreţuitor, cât colo.

Când s'a terminat de cântat, când mureau ultimele acorduri, la finele părţei întâia cum e stabilită regula de veacuri, directorul de scenă, prezentă panerul, care părea un parter de flori în braţele unui pitic.

Tunete de aplauze clătinară un moment sala Paradis, punând viaţa publicului în primejdie.

Mişcată până la lacrămi concertista dori, cum era firesc să cunoască pe autorul unui gest atât de galant şi rugă pe cei din jurul său, să-i transmită expresia vie a mulţumirilor sale, exprimate cu bătăi de inimă accelerate, de cel mai bun augur, dacă după o secretă speranţă fizicul galantului ofiţer ar fi fost la înălţimea gestului său.

Sunt dureri care se înfrăţesc: o lacrimă pustie, un suspin neisprăvit, un vis ce se spulberă, abia început.

Ameninţat de intendantul colonel că-i va imputa florile, comunicând celor în drept această excrocherie, ofiţerul se prezentă nevinovatei domnişoare cum n'ar fi dorit şi nu şi-ar fi închipuit să-l vadă, cerându-i ertare, declarând cu urechile roşii şi o ideie prea mari, că florile nu sunt din partea lui, rugând-o să-i confirme înscris că i-a adus la cunoştinţă acest lucru, după cum cerea intendenţa, care se ştie că lucrează numai cu acte.

Fata se execută:

„Am primit coşul cu flori şi am aflat că este din partea domnilor ofiţeri de intendenţă, cărora le mulţumesc".

Şi iscăli iritată, obsedată de urechile delicventului, înmormântat fără circumstanţe uşurătoare.

GH. BRĂESCU

„Vanitas vanitatum"... Convorbire cu D-ra Jeya Maior „Miss Transilvania"

„La noi sunt fete ca'n poveşti
Cu ochi frumoşi de zâne"...

Aceste versuri îmi veniră în minte, pe când dela fereastra vagonului admiram valea Temeşului şi Ţara Bârsei.....

Gândurile mele zburau spre frumoasele fiice ale acestor plaiuri. In minte aveam întipărit chipul drăgălaş al d-rei Jeya Maior, frumoasa frumoaselor din Transilvania cu ochii negri ca mura, gura... o cireaşă, părul... pana corbului.

Peste văi, peste câmpii, trenul înainta cu iuţeală, dar gândurile mele sburau spre Cluj.

Imaginaţia mi-o înfăţişa într'un palat din poveşti în mijlocul unui parc plin de flori rare....

Cluj! Decepţie!!!

In loc de parc şi palat din poveşti, coridoare şi pereţi sumbri, de cămin studenţesc.

D-ra Maior, studentă la litere, mă primeşte cu aceeaş drăgălăşenie, care mă subjugase de când o cunoscusem la Bucureşti, la concursul de frumuseţe al *„Realităţii Ilustrate"*.

Işi închipuia scopul pentru care venisem, cu toate că eu susţineam că numai plăcerea de a sta de vorbă cu cea mai frumoasă fată nu numai a Clujului, dar a întregii Transilvanii, mă mânase spre citadela Românismului de acolo.

N'am găsit mulţimea de admiratori, pe care mi-o imaginam în jurul unei fete atât de frumoase. In schimb am găsit o studioasă, înconjurată de vrafuri de cărţi. Peste tot numai cărţi....

Ghiaţa se sparge repede, şi dialogul devine foarte animat.

— *„Ca să nu pierdem timpul cu întrebări şi răspunsuri inutile, îţi voi face o mică descriere a vieţii mele:*

Am văzut lumina zile la Blaj. Copilăria mea n'a fost din cele mai fericite. Ca români în ţară străină, părinţii şi fraţii mei aveau mult de suferit. Aceste suferinţe în jurul meu, îşi găsiau reflexul şi în sufletul meu de copil.

Războ! Griji! Lipsă! Erau noţiuni pe care eu, la vârsta aceea fragedă, nu le pricepeam, dar o tristeţe instinctivă mă copleşia.

„Imi amintesc de acele zile memorabile din toamna anului 1918, când tot oraşul era în sărbătoare. Venise ceasul desrobirii. Pentru prima oară vedeam un alt tricolor decât cel unguresc, fâlfâind pe toate casele. Era o toamnă frumoasă, scăldată într'un soare întârziat. Şi în sufletul meu, până atunci întunecat de griji pe care nu le ştiam, pătrunse pentru prima oară o rază de soare. Mă simţiam şi eu fericită.

„Au urmat anii de şcoală, cari nu mi-au lăsat amintiri mai deosebite de cele ale altor şcolăriţe.

Am fost, intotdeauna, o elevă bună şi de multe ori am luat premii la sfârşitul anului.

„Mi-a plăcut să învăţ, cu toate că niciodată nu mă obosiam prea mult.

„Am terminat liceul şi iată-mă la universitate, unde m'am dedicat Literelor.

„Probabil că tristeţei, — care mi-a copleşit copilăria, — îi datoresc faptul că azi nu sunt la fel cu celelalte fete de vârsta mea.

„Nu-mi place să dansez, nu-mi place să flirtez, în schimb cuget, cuget mult...

„In şcoală, orele de literatură erau pentru mine o recreare. Pot spune că aproape toate cuvintele profesoarelor mele, mi-au rămas intipărite în minte. In orele libere, în loc să mă duc să măsor „corso-ul" la fel cu toată „jeunesse dorée" a urbei mele natale, consultam clasicii şi modernii, pe cât posibil în limba originală.

Mai târziu, am început să citesc pe Kant, Schopenhauer *şi* Nietsche.

„Multă plăcere mi-a procurat lectura lui „Faust" de Goethe.

O mare parte din preceptele, după care mă conduc astăzi, în viaţă, le datoresc acestei opere nemuritoare.

„Azi, când cea mai mare parte a anului o petrec în Cluj, îmi împart timpul liber, între lectură şi cugetare de o parte, şi artă de cealaltă.

„Pictura şi muzica îmi plac mult. Culorile vii mă atrag şi deaceea le aplic şi la îmbrăcăminte.

A doua patimă a mea, pe lângă literatură, e muzica. Nu jazz-bandul şi muzica uşoară, ci Wagner, Beethowen, Mahler, Haydn, Mozart, Grieg. *In privinţa aceasta, consider radio-ul şi gramofonul ca două invenţiuni cum altele până azi n'au fost mai bine făcătoare pentru omenire.*

„Cum altfel am putea noi să ascultăm în colţurile îndepărtate ale ţării noastre, o orchestră bună, o simfonie sau o arie din „Lohengrin", „Meistersinger", „Nunta lui Figaro?"

„Planurile mele de viitor? Vreau să ajung profesoară, căci îmi plac copiii. Nicăeri nu mă simt mai bine ca în mijlocul lor. Aceste mici făpturi naive şi nevinovate te mai fac să uiţi răutatea celor mari, cari te inconjoară.

„De aceea îmi consacru viaţa educaţiei generaţiilor viitoare, şi voi avea cel puţin mulţumirea sufletească, de a fi făcut tot ce mi-a stat în puteri, pentru a scoate din copiii încredinţaţi mie, alţi oameni mai buni decât cei de azi. Voi reuşi oare?....

— „Ştiţi domnişoară, că după câte mi-aţi spus, nu pricep cum v'aţi decis să vă prezentaţi la concursul nostru de frumuseţe ?"

— *„Vanitas Vanitatum!"* fu răspunsul laconic al frumoasei Jeya.

Am plecat încântat de acele puţine momente petrecute cu *„Miss Transilvania"*, dar cu regretul că meseria m'a obligat să-i răpesc timpul cu atât mai preţios, cu cât se află acum în preajma examenelor.

Trenul goneşte iarăş peste munţi şi ape, peste câmpii şi văi şi în gând îmi revenirã versurile:

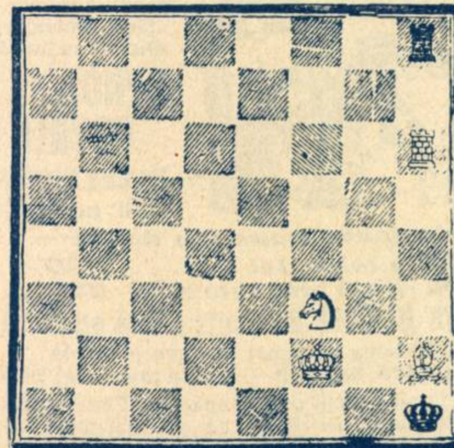
„La noi sunt fete ca'n poveşti
Cu ochi frumoşi de zâne"...

N. IONESCU

Rubrica şahului

PROBLEMA No. 5

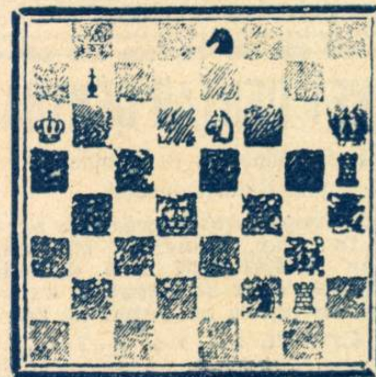
de **H. Grundher**

Mat în 3 mişcări

PROBLEMA No. 6

de **G. Christoforatos**

Mat în 2 mişcări

RECTIFICARE

La problema No. 2, de Marcel Rosenzweig, lipseşte un pion negru la c6.

In problema No. 3 (Niemeyer) trebue pus la b4 un pion alb în loc de pion negru.

Rugăm pe d-nii deslegători a-şi corecta soluţiile.

MARCEL ROSENZWEIG

Cupon pentru jocuri No. 24

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

....

RUDYARD MULLTON

Procesul omului decapitat

O nouă aventură senzațională a celebrului detectiv GEX TREVOR

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Intr'un hotel din Viena se descoperă decapitat în camera 117, contele Alfred d'Arlon. *Autoritățile și detectivul* Trevor Gex, *încep cercetările. Se găsesc niște urme ce sunt ale Ritei von Torgau, domnișoara de onoare a principesei* Amelia de Halstadt, *care ocupă apartamentul vecin.*

Rita von Torgau *e arestată. Atunci logodnicul ei, locotenentul* Waldemar *declară că* Rita *e nevinovată și că el a ucis pe contele d'Arlon.*

Dar și principesa Amelia se declară autoare a crimei! Și toți declară că n'au avut complici!

Totuș, detectivul Trevor Gex, cu toate aceste mărturisiri susține că ucigașul ar fi un belgian, anume Peter Bruys, care rămâne să fie prins de poliție, pentru a se lămuri această afacere, în care există mai mulți criminali mărturisiți, decât ar fi logic să fie și decât are nevoie justiția!

Cercetările continuă, în cabinetul judecătorului de instrucție.

* * *

— Pe mâner se afla o bună amprentă digitală, pe care am ridicat-o. Nu aveți decât să confruntați această amprentă, cu amprentele ce am ridicat de pe alte obiecte din camera lui Bruys și cu amprentele de sânge, găsite în camera victimei, pe faianța cuvetei dela lavoar.

Mayer dădu ordin să se execute această expertiză antropometrică și rezultatul sosi într'o clipă:

— Amprentele sunt identice.

— Ei bine, d-lor, zise detectivul Trevor Gex, este incontestabil că Peter Bruys este asasinul contelui d'Arlon. Rămâne ca agenții d-lui Mayer să prindă pe criminal.

IV.

— Mie mi se pare foarte curioasă toată această afacere, zise Kolberg. Aș fi înțeles ca asasinul să ucidă pe contesa de Lambert, căreia i-a furat colierul. Dar în ce scop a ucis pe contele d'Arlon ?

— Portfeuillul victimei s'a găsit? întrebă judecătorul.

— Nu.

— Atunci mobilul e furtul.

— Dacă e furtul, zise Mayer, nu vi se pare ciudat un hoț care fură un colier și apoi îl trimite înapoi?

— Sunt multe lucruri neînțelese, în această afacere, zise Trevor Gex.

PETER BRUYS

I.

Ușierul deschise ușa cabinetului de instrucție:

— Un domn, care spune că e dela *Banca Vienei*, dorește să vă vorbiască în chestia asasinării de azi noapte.

— Să intre.

— Un tânăr cu figura zâmbitoare intră:

— Domnul judecător de instrucție?

— Eu sunt, zise Spessart.

— Dați-mi voe să mă prezint: Steinberg. Dv. instruiți crima de azi noapte, nu?

— Da.

— Ei bine, eu sunt...

— Asasinul?... Incă un asasin?... Mulțumesc, nu... Avem destui... Mai mulți decât ne trebue!... strigă judecătorul enervat.

— Nu, d-le judecător... Vă rog să nu vă supărați. Eu sunt procuristul Băncei Vienei.

— Și ce doriți?

— Am venit să vă fac cunoscut că eri, contele d'Arlon a ridicat dela banca noastră suma de două mii cinci sute de mărci germane, care i s'a expediat dela Berlin, de către d. Carol Bing, Kaiserstrasse 8, prin Banca de Scont berlineză.

— Și suma aceasta a dispărut! zise inspectorul de poliție Mayer. In adevăr, la percheziția făcută asupra cadavrului, s'a constatat că-i lipsește portfeuillul din buzunar, iar în cameră nu s'a găsit nici o sumă de bani.

— Mulțumesc, d-le, zise judecătorul de instrucție adresându-se procuristului Băncii Vienei, care se înclină și eși...

— Așa dar, spuse Trevor Gex, ne aflăm în fața unei crime, al cărei mobil a fost furtul.

— Suma de 2500 mărci nu e așa de mare, șopti pe gânduri judecătorul.

— Dar, ripostă Gex, criminalul n'a știut ce sumă va găsi la contele d'Arlon. Și poate că a furat mai mult.

II

In acea clipă, ușa se deschise, lovindu-se de perete, și un domn cu spatele enorm, împingând la o parte, ca pe un fulg, ușierul care căuta să i se opună, intră în cabinetul judecătorului de instrucție, strigând:

— Haideți, domnilor, odată!... Arestați-mă!... De zece ceasuri aștept în centrul orașului să binevoiți să puneți mâna pe mine....

Așa se face poliție? Din birou?...

Magistrații se ridicară în picioare, surprinși de această erupțiune neașteptată. Mayer, inspectorul de poliție, apăsă pe butonul soneriei. Trevor Gex începuse să râdă...

Ușierul, cu doi gardiști, cu revolverele scoase, apărură în ușe.

— E un nebun! zise procurorul.

— Cine ești d-ta? întrebă judecătorul de instrucție Spessart, pe zgomotosul musafir.

— Eu sunt asasinul contelui d'Arlon!... strigă uriașul.

— Incă un asasin! urlă Spessart.

Individul era un om masiv, ras, cu priviri negre, scăpărătoare. Avea o veche cicatrice, lungă, pe obrazul stâng.

Mayer rămăsese și el înmărmurit:

— Incă un asasin al contelui!...

— E profesorul Peter Bruys, zise Trevor Gex.

— A!... făcură în cor cei prezenți.

— Dar d-ta de unde mă cunoști?.. întrebă uriașul pe Trevor Gex.

Și zărind în aceiaș clipă navaja însângerată de pe masa judecătorului, rosti cu o ironie înfiorătoare:

— A, văd că mi-ați găsit și briceagul!... Bravo!... Sunteți tari... Imi retrag acuzația că faceți poliție din birou...

— Domnule! izbi judecătorul Spessart cu pumnul în masă, încetează!...

— Domnule, răspunse Peter Bruys, bănuesc, după zgomotul pe care-l faceți, că sunteți judecătorul de instrucție. Ei bine, ați găsit navaja mea, m'ați identificat, eu sunt Peter Bruys, asasinul contelui d'Arlon, mă aveți în mână și dacă vă e teamă că voi scăpa, puteți da ordin să mă lege. Ce mai vreți?... Decât să-mi bateți cu pumnul în masă, ați face mai bine să puneți în libertate pe d-ra Rita von Torgau și pe logodnicul său, locotenentul Waldemar. Ziarele au început să țipe: curmați scandalul, pânăce nu vă va mătura guvernul din acest cabinet... Vă declar dela început că n'am avut nici un complice.

— Taci !... Respectă justiția, strigă judecătorul, impresionant în mânia sa.

Urmă o clipă de tăcere. Peter Bruys privi pe rând pe cei de față. Judecătorul se calmă:

— Domnule grefier, comunicați ordinul meu, ca preveniții Rita von Torgau și locotenentul Waldemar, să fie puși imediat în libertate.

— *A la bonheur!...* zise Peter Bruys.

— Vă repet pentru ultima oară să respectați justiția! îi zise rece judecătorul Spessart.

— Justiția!... d-le judecător... Nimic mai relativ, decât noțiunile de justiție și morală omenească... urmă Peter Bruys pe un ton calm, de perfectă politeță. Dar cei cari n'au făcut niciodată înconjurul lumii, nu-și pot da seama de această relativitate.

— Sunteți profesor de filosofie? îl întrebă procurorul Kolberg.

— Nu. Am fost profesor de limbile orientale, de mult, înainte de războiu. Acum, nu mai sunt profesor, dar mă intitulez astfel, fiindcă în Europa e mai distins și inspiră încredere. In Argentina, am cărți de vizită cu: *„Peter Bruys, aventurier"*. In Europa: *„Peter Bruys, profesor"*. E o diferență de longitudine, — ca și justiția, — respectul ce se arată pentru diferitele profesiuni.

— Recunoașteți deci că sunteți un aventurier? întrebă Spessart, în care instinctul de magistrat instructor se ivia din nou.

Peter Bruys râse larg:

— O, desigur!... Sunt mai mult: un asasin!

— Și încă un asasin cinic! scrâșni Spessart.

— Mai degrabă, sceptic. Scepticismul e amețeala morală pe care o dobândești, învârtindu-te în jurul pământului și văzând diferența de moravuri dela un popor la altul. Cum eu am făcut până acum de trei ori înconjurul pământului, nu e de mirare dacă scepticismul meu s'a nuanțat prea mult cu cinism...

SPESSART RAPORTEAZA MINISTRULUI SAU

In cursul după amiezei, judecătorul de instrucție Spessart, primi o nouă scrisoare din partea principesei Amelia-Francisca de Hallstadt, prin care Alteța Sa arăta că, data fiind descoperirea adevăratului asasin, nu va mai vizita pe judecător rugându-l să considere prima sa scrisoare ca neavenită. Principesa își cerea scuze, că nervii slăbiți ai domnișoarei sale de onoare, făcuseră probabil toată încurcătura.

Judecătorul dădu din umeri și puse scrisoarea la dosar, mormăind:

— Degenerații ăștia numai încurcături fac!...

Judecătorul, se vede, era un democrat convins....

II.

De îndată însă ce se află despre arestarea lui Peter Bruys, judecătorul de instrucție primi o serie de proteste prin care se arăta că acuzatul nu e capabil de o astfel de crimă dublată de o tâlhărie, iar ziarele continuară să scrie că misterul crimei din camera 177 nu a fost elucidat, deoarece și Bruys, ca și ceilalți, își lua asupra sa o crimă, ca să acopere pe adevăratul criminal. Aluziile, când la prințul Iohan, când la consilierul Rathenow și chiar la principesă, deveniau tot mai precise...

Dar la percheziția ce i se făcu, — asupra lui Peter Bruys se găsi portfeuille-ul cu acte al contelui d'Arlon, cele 2500 de mărci furate dela victimă, și o scrisoare prin care *Banca Vienei* invitase pe conte să ridice această sumă..

Intregul parchet era convins că Peter Bruys va lămuri tot misterul acestei afaceri, care, de altfel, părea simplificată: aventurierul ucisese pe contele d'Arlon, ca să-i ia banii.

I se luă un interogatoriu, ca să se lămurească unele chestiuni de ordin secundar: dece înapoiase colierul contesei de Lambert, dece s'a predat și nu a încercat să fugă, de ce aghiotantul și domnișoara de onoare au încercat să-l acopere, luându-și răspunderea crimei asupra lor...

Judecătorul de instrucție, Spessart întârzia să dea ordonanță definitivă, în dorința de a lămuri toate aceste amănunte.

Atunci însă fu chemat de ministrul justiției, care se interesă în ce fază se află cercetările instrucției.

Spessart îi dădu toate lămuririle și apoi ministrul zise:

— Domnule judecător, nu am înțeles niciodată să mă amestec în cursul justiției. Dacă credeți că întrebarea mea echivalea-

ză cu un astfel de amestec, vă autorizez să nu-mi răspundeţi: Dece nu consideraţi instrucţia închisă aci, şi nu fixaţi mai curând data procesului?

— Sunt unele amănunte nelămurite, Excelenţă.

— Amănuntele se vor elucida în cursul procesului. Eşti convins că Peter Bruys a asasinat pe contele d'Arlon?

— Da, Excelenţă.

— Reese chiar din declaraţia asasinului că mobilul crimei este furtul?

— Da, Excelenţă.

— Atunci?

— Aveţi dreptate, Excelenţă, misiunea mea se termină aci; aşi fi dorit, să iau interogatorii informative şi prinţilor de Hallstadt, precum şi interogatorii suplimentare aghiotantului princiar şi domnişoarei de onoare, ale cărei amprente s'au găsit în camera crimei..

— La ce bun?.. Toate acestea nu ar aduce nici o lumină nouă într'o afacere atât de clară: nici una din aceste persoane nu poate fi complice la tâlhărie, iar asasinul îşi mărturiseşte crima, ca şi scopul ei. In schimb prelungirea instrucţiei în sensul ce mi-ai arătat, ne-ar aduce oarecari încurcături de Stat. Ştii bine ce rol joacă prinţul de Hallstadt, în chestiunea Anschlussului. Inţelegi deci, ce urmări ar putea să aibă o primire prea austeră, ce am face acestui oaspe succeptibil... Scandalul trebue să înceteze.... Incă odată îţi declar, că nu vreau să mă amestec în instrucţie. Dacă însă crezi că ai terminat instrucţia, trimite dosarul cât mai curând Curţii cu juri, ca să închidem odată un scandal, care pentru prinţul de Hallstadt este foarte penibil. Ziarele fac tot felul de presupuneri şi ipoteze elucubrante, care indispun pe prinţ. S'au creat o mulţime de legende. De aceea, de îndată ce vei trimite dosarul, vom soroci termenul procesului pentru o dată cât mai apropiată. E o crimă ordinară, asasinul e un aventurier de rând şi sancţiunea trebue să vină cu promptitudine, ca să curme orice bănueli nejustificate.

III

Mai erau câteva zile până la proces.

Judecătorul de instrucţie, Spessart, primi următoarea telegramă, datată din Berlin:

„*Bruys nevinovat. Amânaţi procesul.*
Trevor Gex".

Judecătorul o arătă ministrului. Excelenţa Sa se supără:

— Nu se mai poate amâna!... Am impresia că toată încurcătura a fost făcută de acest maniac de Gex. Cine e acest individ, şi ce interes are să încurce justiţia în acest fel?... L-a acuzat pe Bruys, a produs dovezi zdrobitoare contra lui, şi acum telegrafiază că Bruys e nevinovat!... Trevor Gex e un nebun şi vă rog să nu-i mai permiteţi să se amestece în mersul justiţiei noastre!...

PARTEA DOUA. — PROCESUL.

I.

Marea sală de şedinţă a Curţii cu juri.

Preşedintele tronează între alţi doi magistraţi. E un judecător în togă, ca şi ceilalţi; e mai în vârstă însă şi privirea lui ţintueşte ascuţită pe cel privit, ca un ac trecut de un entomolog prin trupul unui bondar, ca să-l fixeze pe planşa colecţiei de insecte şi să-l observe în voe. Brun, sever, trăsături dure, nu zâmbeşte niciodată şi vocea lui are o răceală metalică deşi rămâne gravă.

In dreapta, boxa juraţilor. Două şiruri de burghezi cu expresii placide, cu trupuri sau prea groase sau scoabe; trei chelii strălucesc în massa juraţilor ca trei bile galbene de biliard; un blond spălăcit alături de părul roşu, înflăcărat, ca de-o perucă neverosimilă, al unui jurat evreu, apoi două capete albe. Feţe cu expresii quasi-nule.

In stânga se află scaunul ministerului public, ocupat de un procuror rigid, cu faţa întunecată şi groasă, cu un nod pe muchea vasului şi urechile enorme.

Lângă el, un grefier anodin. In fundul sălii, pe băncile rezervate publicului, e o înghesuială extraordinară. Numeroşi asistenţi, nemai având loc pe bănci, stau în picioare, pe lângă pereţi, sub ferestrele vaste. Un murmur difuz se ridică din această massă nerăbdătoare.

In faţa şirurilor de bănci se află bara avocaţilor apărării.

Preşedintele sună puternic din clopoţel. Se face linişte:

— Să se introducă acuzatul.

O uşe laterală se deschise şi în cadrul ei apăru Peter Bruys, uriaş cu spinarea lui masivă, drept, cu fruntea sus şi privirile limpezi, — între doi jandarmi. El intră în boxa acuzaţilor şi rămase în picioare, nemişcat şi puternic. Părea o stâncă.

Şoapte vagi din partea asistenţei, primi această apariţie. Se şopti, contradictoriu;

— Gigantul acesta poate să ucidă şi un taur.

— Bruys nu e capabil de o crimă atât de îngrozitoare: nu vedeţi ce figură blândă are?

Preşedintele agită din nou clopoţelul, aruncând o privire aspră asistenţei.

Şoaptele tăcură o clipă, apoi reîncepură, în timp ce se făcea apelul martorilor.

Un avocat, care venise să asiste la desbateri, da lămuriri unei cuconiţe fardată cu artă:

— Preşedintele e foarte sever, iar juraţii sunt toţi burghezi ce nu admit circumstanţe atenuante. Condamnarea e sigură.

— Dar domnul cel blond de pe banca apărării, cine este? întrebă femeea.

— E avocatul Myrbach, apărătorul din oficiu al asasinului. Bruys a refuzat să-şi angajeze un avocat, spunând că se va apăra singur. Atunci, conform procedurei i s'a fixat un apărător din oficiu. Dar Myrbach va avea un rol ingrat: crima e dovedită şi asasinul a mărturisit că a ucis, ca să fure. Vă spun, condamnarea e sigură...

— Se spune totuşi, că şi o domnişoară de onoare din suita prinţului de Hallstadt, ar fi amestecată...

— Nu cred; a fost probabil o eroare în cercetările poliţiei. S'a făcut un mare rău că s'a amestecat în această afacere, numele prinţului. Chestiunea Anschlussului....

Dar preşedintele trânti clopoţelul cu vehemenţă, de masă, şi strigă:

— Rog publicul să-şi amâne comentariile, după proces.

II

Apelul martorilor se terminase şi ordonanţa definitivă se citise.

Se începu luarea interogatoriului acuzatului.

Preşedintele se adresă lui Peter Bruys:

— Acuzat, numele, pronumele, vârsta, naţionalitatea şi profesiunea....

Acuzatul rosti răspicat, fără cea mai mică emoţie, cu capul sus, cu privirile luminoase:

— Mă numesc Peter Bruys, am probabil 42 de ani, de naţionalite nedefinită şi cu multiple profesiuni.

Preşedintele: — Acuzat, trebue să fii precis în răspunsuri. Ce înţelegi prin naţionalitate nedefinită?

Acuzatul: — Sunt nevoit totdeauna să aparţin ţării în care mă aflu.

Intrebare: — In ce ţară te-ai născut?

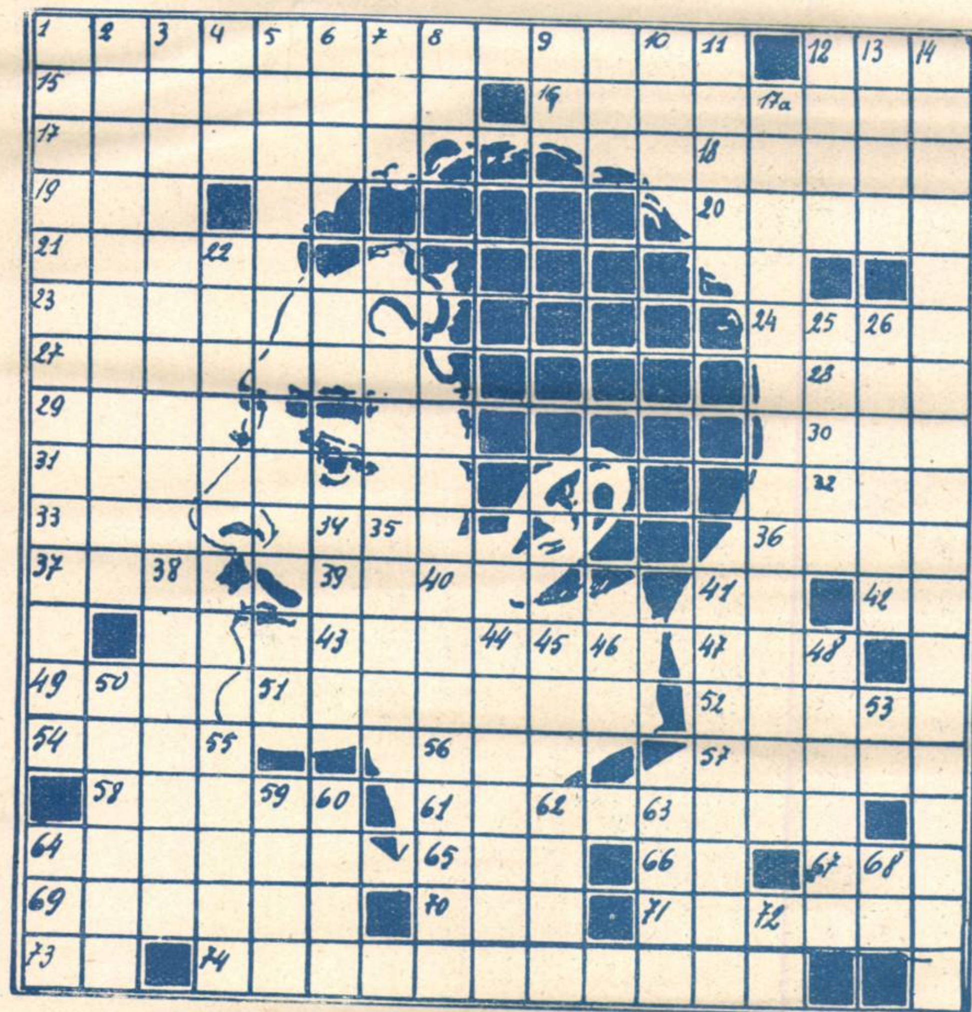
Răspunsul: — In nici una.

(Va urma)

Jocurile „Realităţii Ilustrate“

Joc No. 1 (Cuvinte încrucişate) „John Gilbert“

(15 puncte)

de **CICERONE ATH. PALADE-Galaţi**

ORIZONTAL: 1) Film în care Gilbert interpretă rolul principal. 12) Bilet. 15) Numărau unu câte unu. 16) Rege al Spartei (397—360 a. Hr.) 17) A pierde drumul. 18) Veşnic. 19) Un fel de patine de lemn. 20) Conştiinţă. 21) Stil (fig). 23) Podiş în Asia. 24) Pasăre venerată de vechii Egipteni. 27) Providenţă (fig.) 28) Măsură de lungime. 29) Regină a Angliei. 30) Balaur. 31) Conjuncţie. 32) Luntre dintr'un trunchiu scobit od.) 33) Prepoziţie. 34) Literă slavonă. 36) Om de stat mexican (1828—1916). 37) Baston de lovit bilele la biliard. 39) Colecţie de legi. 41) Conjuncţie. 42) Negaţie. 43) Insufleţit. 47) Plantă. 49) Cel ce poartă acelaş nume de botez cu altul. 51) Zăgaz. 52) Perdaf. 54) Exalez. 56) Unsoare (Mold.). 57) Insemnat. 58) Locuia. 61) Teorie particulară asupra unei chestiuni. 64) Mamifer. 65) Pleacă. 66) Două litere din „Blum“. 67) Atribuţie. 69) Bucătiţi. 70) Oraş în Serbia. 71) Desenau în culori. 73) Articol. 74) Sfială.

VERTICAL: 1) Sagacitate. 2) Film în care jucă J. Gilbert. 3) Invăţară din experienţă. 4) Interjecţie. 5) Interj. (Mold.) 6) Măsuri. 7) Conjuncţie. 8) Pronume. 9) Pronume. 10) Notă muzicală. 11) Pagubă mare. 12) Nătărău fig.). 13) Pasări de curte. 14) Film în care J. Gilbert avu rolul principal. 17a) Locuitori dintr'o parte a Siriei vechi. 22) Măsură de timp. 25) Un fel de prepelicari. 26) Impărat roman. 34) Salcâm (Tr.). 35) Regiune. 36) Legislator atenian. 38) Film în care jucă J. Gilbert. 40) Numărul de împărţit. 41) Caracter omonim. 44) Luai urma. 45) Articol. 46) Pronume. 48) La corabie. 50) Lipsit de moralitate. 53) Zeu. 55) Pădure de nuci (e=a). 59) Dosi. 60) Vuim. 62) Mănuşe de care se serviau atleţii. 63) Scos din 64) Soartă (fig.). 68) Două litere din „odă“. 72) Conj.

Joc No. 2 (Metagramă)

(5 puncte)

de **M. I. ŢIŢEIU-Feteşti-Ialomiţa**

Cu C. sunt vas,
Cu D. termen de respect,
Cu L. mobilă,
Cu N. parte adaosă,
Cu R. sunt basin!...

Joc No. 3 (Enigmă)

(10 puncte)

de **NIC. DINU-Ploeşti**

— Sunt mititel şi delicat,
Mă are orice biurocrat;
— Chiar o mărturisire fac:
„Analfabeţii nu mă plac!“

— Şi ca s'arăt că nu's fudul,
Eu stau şi'n alte părţi destul:
— La ori ce uşe, ori şi cine
Este silit să dea de mine!

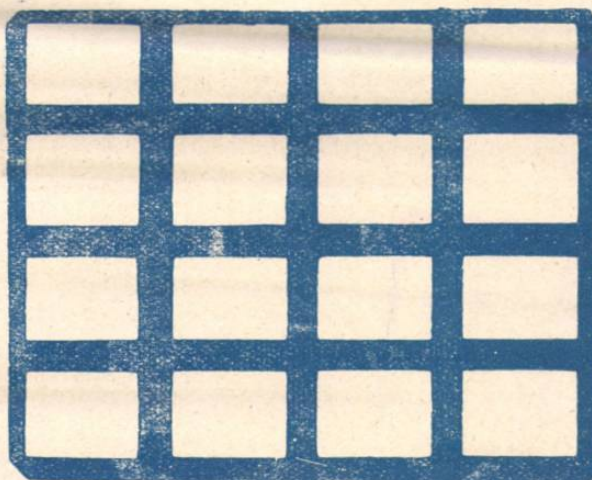
— Nu sunt deloc aristocrat,
Ba încă's foarte democrat:
— Cismarii toţi, făr' să regrete,
M'aşează la pantofi şi ghete.

— Şi-acuma, mare şi mărunt,
Să spuneţi iute,
— Cine sunt?...

Joc. No. 4 (Fracţiunile magice)

(10 puncte)

de **Quiddam**

— Se va pune în careurile de mai sus câte o fracţiune ordinară, încât: atât în coloanele orizontale şi verticale, cât şi în diagonale, suma numărătorilor să fie de 46, iar a numitorilor de 62.

* * *

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 Iulie corent. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri din numerile 24, 25, 26 şi 27, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători primesc câte un volum din operile autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Iulie 1929.

* * *

Tuturor deslegătorilor din **Capitală** le vom elibera gratuit câte un carnet de bonuri „Suchard“ în valoare de 50 lei.

La cumpărăturile, care se vor face la magazinele din Bucureşti ale fabricei de ciocolată „Suchard“, se vor putea da drept bani, bonuri din carnetul pe care-l oferim.

Carnetele se vor elibera deslegătorilor de îndată ce le vor apare numele în revistă.

* * *

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, str. Sărindar 12
Telefon 306/67

PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an	**Lei 350**
Pe o jumătate de an	**„ 180**
Pe trei luni	**„ 95**
PENTRU STRĂINĂTATE	
Pentru America	**„ 800**

REALITATEA ilustrată

„MISS TRANSILVANIA", d-ra Jeya Maior-Cluj

Atelierele „Adeverul" S. A.

ANUL III. — No. 25 — 15 IUNIE 1929 24 PAGINI APARE SÂMBĂTA

REALITATEA ilustrată

Cea mai simpatică vânzătoare de gazete.

(COLLEN MOORE, celebra vedetă americană, în ultimul ei film)

(Photo First National)

PREŢUL 8 LEI

Strada

Au fost luate noui dispoziţii pentru reglementarea circulaţiei pe principala arteră a oraşului.

Nu ne facem iluzii nici asupra bunelor rezultate ale măsurilor de-acum, deoarece o măsură, oricât de bună ar fi, nu poate remedia un rău dacă nu e aplicată cu sinceritate şi cu inteligenţă. Legile noastre sunt mai toate redactate în spirit luminat, după modelul unor state, care ocupă locuri de frunte în ansamblul european. Ceeace nu ne împiedică pe noi să fim depărtaţi de ele cum este cerul de pământ, sau cam aşa ceva, deoarece legile, ori n'au fost aplicate, ori au fost aplicate strâmb.

Câte circulări de reglementare a circulaţiei nu am citit? Ele au rămas totuş literatură inofensivă pentru considerentele arătate mai sus.

Dispoziţia pentru vehiculele, care circulă pe Calea Victoriei, nu a rezolvat problema circulaţiei pe această stradă strîmtă şi răsucită, deoarece, acum, pietonii s'au revărsat de pe trotuar în drum.

Tot aşa de greu se circulă şi astăzi pe Podul Mogoşoaiei. Cetăţeanul grăbit se îmbolnăveşte de nervi atunci când e silit să străbată la prânz sau pe înserate o porţiune din această Cale a Victoriei, confiscată de persoane, care, când nu exercită o anume profesiune şi nu pun la cale anumite aranjamente, vin pe Podul Mogoşoaiei să ia... aier, aierul infectat de benzina maşinilor.

Serviciul circulaţiei nu va putea spune că a rezolvat problema circulaţiei dacă, în afară de măsurile de reglementare a mersului vehiculelor, nu va lua măsuri şi împotriva pietonilor cari împiedică circulaţia. Onoratele persoane, care se îndeletnicesc cu anume profesiuni, — peşti, cocote, etc., — pot fi invitate să-şi facă meseria în locuri acoperite şi, în orice caz, mai retrase, iar acelora cari vin pentru aier, li se poate spune că Şoseaua, Parcul Carol şi Cişmigiul sunt mult mai nimerite.

Accidente, — alte accidente de automobil, — în Capitală şi în provincie. Conducătorii de automobile dovedesc o suverană desconsiderare pentru ordonanţele oficiale şi pentru viaţa celor ce merg per pedes.

Dacă slugile simt o perversă plăcere, când, din balcon, scuipă în capul celor de pe trotuar, şoferii gustă voluptăţi atunci când stârnesc panica pietonilor şi când izbutesc să zmulgă un stâlp de telegraf.

Au venit căldurile şi-a sporit îngrijorarea noastră. Capitala a devenit iarăş un cazan cu smoală în care dracii dănţuesc tontoroiul. Transpirăm şi căutăm un loc în care să fie un dram de umbră şi de răcoare.

Mai sensibili şi mai exigenţi şi mai expeditivi, şoferii cunosc mijlocul biruirii căldurilor: viteza.

Gonesc, gonesc nebuni.

Păzea!

In circulările oficiale e o copilărie să ne punem speranţe. Dar am putea noi, cetăţenii, să încercăm a-i convinge pe şoferi că dorim să murim altfel decât sub maşinile lor cauciucate.

De exemplu, în Franţa, la bariera unui oraşel, a fost bătută o placă, pe care se găsia următorul avertisment la adresa şoferilor:

„Dacă mergeţi încet, veţi vedea localitatea noastră: este frumoasă. Dacă, însă, conduceţi cu mare viteză, veţi vedea puşcăria noastră: este igrasioasă".

ION PAS

Progresele technicei moderne

Automobilism — Aviaţie

MECANIZAREA vieţii umane, tinde să se generalizeze. In toate domeniile de activitate omenească se observă o tendinţă de îndrumare către mijloacele cele mai practice.

Una din problemele de actualitate care preocupă cercurile iniţiate, este viitorul mijloacelor de locomoţiune. Progresele realizate de industria automobilelor şi a aviaţiei, pun pe tapet lipsa de teren, necesar unor realizări practice. Alergăm mereu, cu viteze fantastice, avem mare nevoie de teren cât mai mult. *Agnelli Giovanni*, creatorul cunoscutei firme de automobile italiene, „Fiat", a construit pe acoperişul uzinelor sale un *„autodrom"*, care are o întindere de 1200 metri pătraţi. Automobilele „Fiat" ieşind din fabrică, sunt urcate sus cu ajutorul unui ascensor, pentru probă.

La Washington — în America — problema descongestionării străzilor a determinat crearea în anumite cartiere, a garagelor pe acoperişurile caselor. Paralel cu această inovaţiune s'au construit numeroase piste pentru automobile, pe acoperişele caselor şi nu rare sunt cursele de automobile pe imenşii zgârie-nouri americani.

Aviatorul *Védrines*, fu primul, care aterisă în ziua de 19 Ianuarie 1919, cu un avion Gaudron G3 de 80 H. P., printr'o manevră de adevărat maestru, pe acoperişul palatului Galeries Lafayette, în inima Parisului. Astăzi constructorul Balte Klaus, a pus în practică o instalaţiune de plecare, care permite avioanelor de toate categoriile, să aterisezе, pe o suprafaţă cât mai mică. Aviatorul american *Harrigan* a reuşit să frâneze un avion pe o distanţă numai de 50 metri, în timp ce alte avioane au nevoe la aterizare de 6—700 metri.

Una din cele mai senzaţionale adaptări aeronautice este cu siguranţă *„autogirul"* lui *Cierva*, care îngăduе un aterisaj aproape vertical.

Tendinţa actuală este creearea de avioane, care să poată ateriza uşor, pe aerodromurile construite pe acoperişele caselor, situate în cartierele şi centrele comerciale şi industriale a marilor metropole. Autogirul lui Cierva este desigur una din cele mai minunate perfecţionări aeronautice din ultimul timp şi'n numărul viitor al revistei noastre vom vorbi pe larg despre această minunată invenţie.

Pentru a înlesni aterisajul, s'a adoptat de către multe aerodromuri străine, litere enorme, care sunt noaptea puternic luminate şi care indică aviatorilor diferitele locuri de aterisaj. Acelaş sistem va fi utilizat pentru aerodromurile de pe acoperişele caselor, aerodromurile viitorului.

Perfecţionările *„autogirului"* şi *„catapultei"* adică ale sistemului de lansare a avioanelor de pe bordul vapoarelor deschide noi perspective aterisajului.

Autogirul nu este decât un avion obişnuit, la care aripile plane sunt înlocuite de nişte elice turnante, care pot fi în număr de 3—4—5. Fiecare din elice învârtindu-se, formează un efort de susţinere şi când învârtiturile sunt repezi, totalitatea acestor forţe adunându-se dă o energie capabilă să susţină şi să ridice aparatul.

Inventatorul spaniol dela Cierva, a construit de-acum 18 autogire. Primul avea două elice, care se învârtiau în sens invers. Aparatul nu prezenta însă prea multe avantagii practice.

După doi ani de cercetări, el creează un nou tip de autogir : C4. Infine, după multe transformări el ajunge la actualul sistem, care deocamdată pare cel mai perfect. Paternitatea noului avion şi-o dispută şi italianul *Felix Arena*, care în ziua de 3 Decembrie 1910 obţine un brevet în Egipt al unui aparat similar.

Germanii, prin *Hüttmann* au construit şi ei câteva tipuri reuşite de avioane cu aterisaj vertical. Demne de relevat, sunt şi încercările francezului *Clout* care încă din anul 1910 a construit un soi de autogir.

Autogirul are la activul său câteva zboruri remarcabile. Inginerul spaniol, a construit primul său aparat în anul 1919. In 1923, face experienţe reuşite pe aerodromul englez dela Farnbourough, iar în ultimul timp a efectuat numeroase sboruri deasupra canalului Mânecei, Paris-Londra şi retur. Astăzi, autogirul poate sbura cu o viteză de 120 km. pe oră şi are o scoborîre aproape verticală.

Traversarea întinderilor mari de apă, care se face încă destul de anevoios, a determinat legătura dintre avion şi vapor. Vapoarele purtătoare de avioane „navale-mame" destul de numeroase, au pus pe tapet problema catapultei. Ce este catapulta ? Nu este altceva decât un dispozitiv de lansare, a avioanelor de pe vapoare.

Se atribuie lui *Chambers* ideea catapultei, dar într'adevăr *Wright* se servia în anul 1906 de un „dispozitiv de lansare" a avionului. Primul vapor care a întrebuinţat lansarea avionului este *„North-Carolina"* în anul 1915. Aparatul a fost perfecţionat şi pus la punct în anul 1921.

Astăzi marina americană numără aproape 50 de catapulte. Vapoarele „Sarr... „*Lexiston*" sunt cele mai mari, care sunt dotate cu sistemul catapultelor.

Legătura dintre autogir şi catapultă va constitui aspectele aviaţiei de mâine.

N. B.

Debutul lor

Clara Bow

CĂPĂTAM zilnic pedepse dela directoare, pentru că afla adesea printre cărțile mele, diverse reviste cinegrafice.

Dar ce era să fac? Școala n'o puteam părăsi, pentrucă sărmanii mei părinți care-și rupeau dela gură, pentru a-mi forma o cultură, — în disperarea lor, m'ar fi internat la o casă de corecție și nici de reviste nu mă puteam despărți, căci odată ce iei morfină e greu să mai renunți la ea.

Dar cel puțin am avut norocul să nu sufăr în zadar, căci mi-am văzut visul cu ochii.

Și iată cum:

Una din revistele, pe care le citiam, a organizat un concurs de fotogenie, la care desigur era absolută nevoe să iau parte ca orice fată modernă.

Rezultatul a fost fericirea mea. Ia gândiți-vă că într'o zi cumpărând revista, la care au concurat mii de fete, să vă vedeți chipul chiar pe copertă, însoțit de următoarele cuvinte:

— „Laureata concursului nostru de fotogenie".

Inarmată cu o sută de exemplare din această revistă, am lăsat și casă și școală și am fugit la Hollywood. Dar acolo peste câteva zile, ajunsesem la disperare. Nimeni nu vroia să mă angajeze și n'aveam nici bani.

Dar tocmai când voiam să părăsesc acest oraș amăgitor, un asistent-regisor, mă angajă, ca figurantă la „Fox". Eram mulțumită. Aveam cel puțin ce mânca.

Iar peste câteva luni, un regisor dela „Paramount" mă angajă pentru un mic rol din „Fetele moderne", care a fost debutul meu.

Colleen Moore

AH, când mă gândesc la zilele când colindam ca o nebună, toate studio-urile, în căutarea unui post de figurantă cât de

mic, mă apucă fiorii! Dar eram și încăpățânată!

Un unchiu al meu care era foarte bine introdus pe la toate casele de producție, îmi propuse de mai multe ori să mă ajute, intervenind pentru un angajament.

Il refuzam însă net, nu vroiam să ajung vedetă, decât prin propriile mele mijloace.

Și totuș, a fost scris, ca tot prin unchiul Sam să fiu angajată, căci, într'o zi, când eram în vizită la el, un director dela „First National" mă întrebă dacă nu vreau să interpretez un rol de mâna doua în „O aventură în Far-West", film pe care îl realiza unul din regisorii lui. Desigur că nu l'am refuzat și am debutat în cinematograf.

Anny Ondra

VREȚI să cunoașteți debutul meu? Iată-l:

Făceam figurație neînsemnată pe la diverse studiouri din Berlin și câte odată din Viena — depindea dacă aveam bani de tren sau nu.

Intr'o zi, pe când așteptam trenul în gara din Berlin, un domn văzându-mă că citesc un ziar ceh, mă rugă să-i împrumut o parte din el. Preferai însă să i-l dau în întregime, în schimbul unei reviste cinematografice.

Conaționalul meu — tot cehoslovac era —

mă întrebă dacă mă interesează mult cinematograful. Atunci îi povestii toate peregrinările mele de figurantă.

Rezultatul acestei împrumutări de gazetă, a fost că n'am mai plecat cu trenul nici eu, nici el, ci ne-am îndreptat spre un mare studio, unde mi s'au luat câteva probe, iar peste două săptămâni turnam prima scenă din „Suzy Saxofon", primul meu film mare.

Carmen Boni

AM trecut foarte simplu, dela scenă la ecran: prin intermediul unui director de producție care mă rugă foarte mult să accept rolul ce mi-l oferă, căci aș fi inter-

preta căutată.

Pe atunci, cinematograful mă interesa foarte puțin.

Vedeam rar câte un film și atunci numai pentru a mai schimba distracțiile, dar în fața onorariului ce mi se oferia, am acceptat să interpretez rolul principal din primul meu film: „O dramă în Alpi".

Jenny Jugo

AM DEBUTAT în „Tragedia unei fete" și iată cum:

Eram figurantă la „Ufa", când într'o zi directorul Pommer, — în timp ce tria niște fi-

guranți, — ajungând la mine, se uită lung și apoi spuse unui asistent, să-mi ia câteva probe.

După trei zile, șeful serviciului de figuranți mă înștiință, că Pommer mă așteaptă în biurou.

Cu o oarecare sfială, am intrat la director, unde se mai aflau încă trei persoane.

Fără nici o introducere, directorul îmi spuse:

— „In urma probelor de acum trei zile, ești angajată ca a doua interpretă în „Tragedia unei fete" și îmi strânse mâna.

Din cauza emoției, mi se tăiară picioarele și căzui în primul fotoliu ce mi se ivi în cale.

Succes, am avut foarte mare.

Camilla Horn

SEARA, când eșiam dela atelierul de lingerie, unde lucram, mă duceam la câte un cinematograf, căci singura mea pasiune era de a fi mare vedetă a ecranului.

Din această cauză, nemai putându-mi stăpâni dorința, părăsii atelierul și bătui la porțile tuturor studiourilor din Berlin, în căutarea unui cât de mic rol de figurantă.

Norocul îmi veni într'ajutor, căci într'o după amiază, în timp ce așteptam la poarta „Ufei", regisorul Murnau, care tocmai eșia, mă întrebă dacă am mai făcut figurație.

I-am răspuns afirmativ; atunci el se înapoie în studio și după un sfert de oră, un om de serviciu mă introduse în biroul regisorului.

După ce mi s'au luat probele, toți au fost atât de entuziasmați încât mi s'a dat rolul Margaretei din „Faust" alături de marii Emil Jannings și Goesta Eckmann.

Acesta a fost primul meu film.

Călătorie de nuntă

ÎNCĂ înainte de nuntă, i-am spus viitoru lui meu socru:

— „Cere-mi orice, afară de călătoria de nuntă. Eu n'am noroc la drum. Sunt un călător ghinionist, cum alţii sunt jucători ghinionişti".

Insă tata-socru răspunse îngrozit:

— „Nici să nu te gândeşti! O nuntă fără călătorie? Ar fi ca un cinematograf fără muzică. Nu, dragul meu, trebue să pleci în

călătorie. Pentru creditul meu şi pentru fericirea voastră. Vrei să vorbiască lumea, că Negulicii n'au destui bani, ca să-şi permită călătoria de nuntă a copiilor?"

Şi pe urmă a venit şi ziua când Lolo a spus „*da*" repetat şi de mine. Şi după „da" şi „da" am fost căsătoriţi. După aceea, vreo treizeci de persoane pe care nici unul dintre noi nu le cunoşteam, s'au ospătat pe contul lui tata-socru, de s'au săturat pe o săptămână înainte, şi în fine, Lolo şi cu mine, am fost încărcaţi într'un taximetru. Ţinta: Fericirea. Cu ocolurile de rigoare, şoferul a atins ţinta.

La gară — Orient-Expresul era sub presiune — Negulici senior îmi înmână două bilete de călătorie Nissa-Paris-Londra..... Mama plângea, (mamele plâng totdeauna, dacă îşi căpătuesc fetele sau nu) şi papa îmi explica ruta spre fericire:

— „Vagonul de dormit îl aveţi clasa I-a, împreună. La Nisa am rezervat telegrafic camere la „Hotel Negresco". La Paris veţi locui la prietenii mei *Lebrun*. Notează-ţi numele. Dar surpriza cea mai mare, vă aşteaptă la Londra. Am închiriat pentru voi o locuinţă în Vest, un „boardinghouse" cum nu-şi poate închipui cineva mai idilic şi mai drăguţ pentru luna de miere".

Tata-socru ar mai fi avut multe de spus, dacă nu ne grăbia conductorul să ne urcăm. De pe scara vagonului ne-am luat rămas bun dela socri, în timp ce papa mai vorbia. Ce vorbia, nu pricepea nimeni. Mama plângea, par'că ar fi fost angajată cu ziua. Probabil că-i făcea plăcere să plângă. Dar Expresul, foarte puţin sentimental, pornia

din ce în ce mai repede. Adio! Adio! Lolo se lipise de mine, ca şi cum ar fi pozat la fotograf. Eu făceam semn cu batista. Mama voia să răspundă, dar batista ei era prea udă, ca să mai fluture în vânt.

II

Vagon de dormit clasa I-a.... De fapt foarte drăguţ. Cel mai bun mijloc de călătorie spre fericire.

— „Domnule conductor, cabina noastră"? Lolo se aplecase pe fereastră şi privia câmpia. Ii era penibil copilei, să călătoriască singură cu mine.

Conductorul salută respectuos şi luă biletele.

— „Numărul 7, poftiţi, un compartiment admirabil. **(Urmare în pagina VI-a)**

„CÂNTAREA ROMÂNIEI" ÎN SUEDIA

Sigurd Curman custodele muzeului regal de antichități

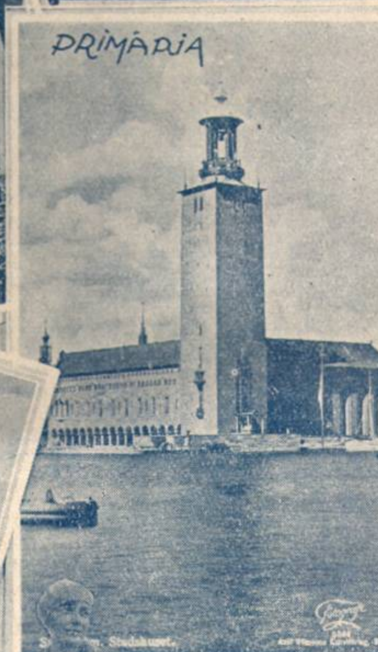

F. Henrickson șeful biroului presei din Ministerul de Externe

SALA DE CONCERTE

PRIMĂRIA

Generalul L. Sparre un distins militar

Dl. Stefănescu, conducătorul misiunei, cu doamna

Dna. Dr. Annie Quensel cunoscuta publicistă și conferențiară

TREI CONCERTISTE IN REPAOS

DL. CARAGEA MINISTRUL NOSTRU LA STOCKHOLM.

(Continuare din pag. 4-a)

Pornim spre numărul 7. Eu înainte, Lolo în urma mea. Dar numărul 7 este încuiat. Conductorul scutură uşa, însă uşa rămâne închisă. Conductorul scoate din buzunar cheia şi descuie. Un strigăt. Un strigăt de femee. Vocea unui domn:

— „Neruşinare! Eşti obligat să te admire oricine?"

Eu mă înfurii:

— „Neruşinare este din partea dumitale, să ocupi, pur şi simplu, compartimentul nostru!"

Domnul vrea să se repeadă la mine şi să-mi... Dar conductorul se postează între noi şi ia în primire pentru mine, palma. E într'adevăr un conductor foarte conştiincios. Pe urmă se uită cu atenţie la biletele noastre....

— „Dar bine domnule, biletele d-v. sunt pentru Orient-Expresul următor. Domnul şi doamna de aci au ocupat compartimentul pe dreptul lor."

Eu privesc pe Lolo, dar ea nu se uită la mine.

— „Pentru următorul..." bâlbâi eu, „dar când pleacă următorul...?"

— „Peste trei zile", susţine conductorul.

— „Atât de mult nu putem aştepta, căci pierdem legătura. Ce-ar fi de făcut în acest caz?"

— „Puteţi lua loc în alt compartiment de clasa I-a".

— „Mai ai ceva liber?"

— „Regret, dar totul este ocupat".

— „Ce să facem atunci?"

—„Puteţi rămânea pe coridor, până se eliberează vre-o cabină".

— „Dar se eliberează ceva în drum?"

— „Regret, dar până la Viena sunt toate locurile ocupate".

Tot la Viena trebuia şi noi să coborîm, ca să schimbăm trenul pentru Nisa. Am petrecut prin urmare 24 de ore pe culoarul Orient-Expresului. Eu făceam tinerei mele soţii reproşuri, că tatăl său ar fi un om fără scrupule, care procură bilete de călătorie false. Lolo plângea şi-mi reproşa că sunt un scandalagiu, căruia nimeni nu-i poate face pe plac. Atunci avui eu primul acces de furie în proaspăta noastră căsnicie. Dar Lolo, cu lacrimi în ochi, mă rugă:

— „Fii fericit, Nicule!" Şi pentrucă nu i-am împlinit prima dorinţă în căsnicie, — s'a supărat şi până la Nisa n'am mai schimbat nici un cuvânt.

III.

Nisa. Hotel Negresco. Mândru păşesc în faţa portarului:

— „Aveţi rezervate camere pentru Costin".

Portarul surâse ca primăvara, care la Nisa este cuprinsă în preţul camerei şi începu să caute. Cu cât căuta mai mult, cu atât mai puţin surâdea. Şi deodată, ne spuse:

— „Regret. Nu s'a rezervat nimic".

— „Dar nu se poate! Socrul meu o fi greşind el la cumpărarea de bilete de vagon-lits, dar în chestiunea de telegrame, este neîntrecut. Te rog, caută încă odată".

Incă odată cercetează portarul, registrul:

— „Regret. Din Bucureşti au fost într'adevăr reţinute camere, însă pentru domnul *Gaston*. Vă rog să vă convingeţi singur."

Mă uit. Da. Funcţionarul dela Telegraf greşise. In alfabetul Morse, din Costin eşise Gaston. Imi dădui toată osteneala să dovedesc portarului că eu sunt acel Gaston. El însă clătină capul:

— „Costin nu este Gaston. Eu sunt nevoit să reţin apartamentul pentru domnul Gaston. Altfel putem avea cele mai mari neplăceri.'

— „Neplăceri poţi avea, dacă nu ne laşi pe noi să pătrundem în cameră!" replicai eu furios. Dar nu ajută la nimic. Rămâne stabilit: Costin nu este Gaston. In fine, îl iau mai domol.

— „ Dă-ne alte camere."

—„ Regret, dar nu am nimic liber."

— „...Atunci, ce-i de făcut?"

— „Aşteptaţi până se liberează o cameră", este părerea portarului, care dă din umeri.

—„ Şi când se liberează vre-o cameră?"

— „Nu ştiu. Probabil săptămâna viitoare. Dar nu cred. Suntem de-acum în sezon".

— „Atunci recomandă-ne un alt hotel!"

—„ Cu plăcere, încercaţi la „*Ruhl*."

—„ Acolo sunt camere libere?"

— „Exclus. N'o să găsiţi nimic. Cel mai bun lucru ar fi să vă întoarceţi acasă şi să reveniţi la vară".

M'am înfuriat şi am strigat cerberului de pe Coasta de Azur:

—„ Domnule! Noi suntem în călătorie de nuntă. Nu putem să revenim la vară. Ştim noi, oare, dacă, la vară, vom mai fi împreună?"

Dar cerberul dă din umeri şi ne sfătueşte deocamdată să petrecem noaptea în aer liber. Nopţile sunt atât de plăcute la Nisa şi în parc domneşte un miros îmbătător de mimoze.

Prima noapte am dormit într'adevăr sub palmieri. Eu însă mi-am închipuit lucrul acesta mult mai plăcut. Lolo era de părere că voiajul nostru spre fericire suferă întârzieri enorme. Eu i-am interzis acest fel de a vorbi şi ea a început să plângă, susţinând că aş fi un nevropat. Când a încetat plansul, s'a răstit la mine:

— „Pentru Dumnezeu, fii odată fericit!"

Şi pentru că n'am vrut să fiu fericit, n'a mai vorbit cu mine nici un cuvânt.

A doua zi dimineaţa am părăsit Nisa. Spre Paris. Numai la Paris poţi fi într'adevăr fericit.

IV

La gară nu era nici un monsieur..., dar cum il chema? Cum a spus tata socru?.... Le.... Le.... nici Lolo nu-şi putea aduce aminte. Ea nici n'a ascultat. In fine — ne aşteaptă Monsieur Le.. Le... nu-mi aduc aminte.

Deci, fără acest monsieur. Vom merge la un hotel. In Paris n'ai nevoe să dormi sub cerul liber, pentrucă nu te îmbată mirosul de mimoze.

Trecem spre eşire. Un val imens de oameni ne împinse din spate. Suntem despărţiţi. Desperat strig: „Lolo". Nu ajută nimic. Lolo o fost târîtă de acel val enorm de călători, cari debarcau la Paris. Alerg şi o caut în toată gara. Inconjor de 20 ori clădirea gării, dar de Lolo nici o urmă. Am o idee: Mă urc într'un taxi şi pornesc din hotel în hotel, să întreb dacă nu cumva Lolo a luat cameră acolo. După şase ore de mers cu automobilul am terminat de vizitat toate hotelurile. Aparatul arăta 547 franci, dar pe Lolo tot n'am găsit-o. Lolo a dispărut.

Cinci zile mai târziu o întâlnesc pe Rue de la Paix, încadrată de două persoane foarte onorabile. In stânga un domn mai în vârstă şi în dreapta o doamnă nu mai puţin tânără. Ne explicăm şi stabilesc că Lolo, când a fost despărţită de mine în gară, şi-a adus aminte de numele Lebrun, pe care îl cunoştea ca vechi prieten al tatei, şi s'a adresat lui. Ne-am luat la ceartă şi am declarat atunci că nu mai rămân nici o oră în Paris. Monsieur şi Madame Lebrun au încercat să mă convingă, dar eu am rămas la ideea mea. Atunci Lolo mi-a spus:

— „Mă! Dacă nici acum nu eşti fericit, să ştii că divorţez."

La care eu am răspuns:

— „Fericit nu pot fi de cât într'un „boarding-house" din Londra". Azi încă, plecăm la Londra."

V.

Adorabile sunt aceste „boarding-house" din Londra. Seamănă între ele ca şi baletistele dela „Cărăbuş".

„Boarding-house"-ul nostru era un cămin delicios confortabil în care puteam fi foarte fericiţi.

— „Mai am ceva de îngrijit în oraş", spusei eu lui Lolo. Acum e ora 2, la ora 4 putem fi înapoi. Şi pe urmă rămânem 4 săptămâni în mica noastră căsuţă, fără ca să mai facem un pas dincolo de uşă. Vii şi tu cu mine in oraş?"

— „Nu," răspunse dânsa, „aştept aci. Sunt obosită. Peste două ore eşti, doar, înapoi".

Ne-am sărutat şi am plecat.

Când m'am întors am fost, însă, într'o dilemă îngrozitoare. V'am spus doară, că o casă semăna cu cealaltă. Prin urmare, care era casa noastră? Ştie oare soţul unei baletiste dela „Cărăbuş", cu care din cele o sută de fete este însurat? Ştiam eu în care din acele case, mă aştepta Lolo a mea nerăbdătoare? Nu! Şi administraţia coloniei era de-acum închisă. Londonezii au probabil un instinct special, pentru a-şi găsi locuinţa, mie însă îmi lipsia acest instinct. Rătăciam de la casă la casă, în timp ce soarele apuse, şi rătăciam, rătăciam mereu. Se făcuse noapte şi pierdui orice simţ de orientare.

Am pătruns în apartamente străine, am fost martor la scenele cele mai penibile, a trebuit să înghit mojicii londoneze, dar pe Lolo n'am găsit-o nicăeri. In fine, târziu noaptea sun la uşa unei case părăsite. Pustiu peste tot. Să fie oare apartamentul meu?... Ne e posibil! In apartamentul meu mă aşteaptă, doar, Lolo. Eram gata să pornesc mai departe, când găsii pe masă un bilet:

„Neruşinatule! Aştept de şapte ore, dar nu mai stau nici un moment. Plec acasă la părinţii mei! Nu te obosi să vii după mine, căci n'are nici un scop. Când vei sosi în Bucureşti, eu voi fi intentat proces de divorţ. Lolo."

VI.

Şase săptămâni după cununie, eram divorţaţi. Jur că nu mai întreprind nici o călătorie de nuntă! Nu e bună de nimic.

Nu e altceva de cât surmenare. Dormi sub bolta plină de stele, nevasta plânge, socrii te blestemă şi mai ai şi cheltueli cu divorţul.

NyM.

UN PORTAR de hotel ştie tot. El e un psiholog foarte rutinat. Păşeşti în faţa lui cu alura unui om de lume, în pardesiu elegant cu monoclu la ochi şi cu valizele acoperite de etichetele celor mai renumite hoteluri din lume, şi te găseşti în faţa unor ochi, cari te pătrund ca razele Roentgen. Nu mai ai curaj să completezi datele cele mai romantice, autobiografia pe care o ai gata tipărită şi soţ model fiind

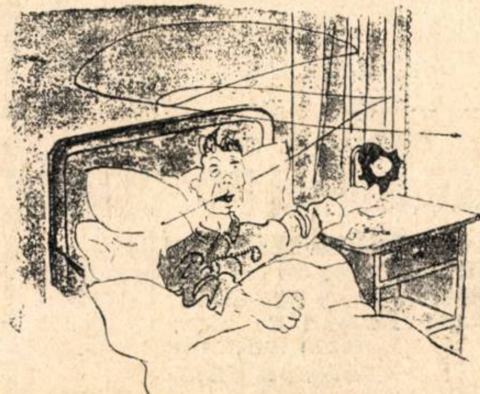

uiţi subit data naşterii soţiei tale şi te faci de ruşine şi tu şi ea.

Indrăgostiţii intimidaţi, pun preţ pe camere separate.

Portarul face plecăciuni, însă amabilitatea sa este fără obligaţie. Serviciul şi-l îndeplineşte cu o gravitate napoleoniană.

— „Numărul 498 la al cincilea este încă

liber; în orice caz pe lângă ascensor".

— „Bagajele dela 17 la trenul de 5!"

— „Si signore, la signorina e a la casa adesso".

— „Domnule doctor, aveţi poştă".

— „Imi daţi voie, domnule, să vă arăt apartamentele princiare?... chem numaidecât pe director".

— „Gheorghe, vezi că domnul caută desigur pe d. Caftancioglu. Dumnealui se întoarce peste cinci minute".

— „Nu domnişoară, la noi nu locuieşte nici un baron de Chateaurose".

— „Orient-Expresul pleacă la 12 fix, — Ostanda soseşte la ora 23.07".

— „Ioane, repede o cutie de „C. D."-uri pentru numărul 95".

Cine voiajează puţin şi nu silit de împrejurări, găseşte camera de hotel încântătoare.

In prima seară vii mai târziu ca de obicei să te culci. Te întinzi în pat satisfăcut. Dacă ţi-ai aranja din nou casa, nu ţi-ai mai face alte dulapuri, decât clădite în perete! Şi pe urmă tabloul acela frumos din perete! După tablouri se cunoaşte rangul hotelului.

Aprinzi lampa de pe masă. Dacă funcţionează este o lampă roşie sau verde foarte intimă şi incomod montată — cu lumina cam voalată, — însă foarte bună ca să poţi adormi...

— „Adormi!"....

Par'că ar fi atât de uşor. Acasă, eşti obişnuit cu vecinii; ei îşi au chiar părţile lor bune.....

La hotel însă te afli în faţa unor fapte cu totul noui şi eşti absolut nepregătit!... Numărul 24 sforăie.... E dela sine înţeles că orişicine sforăie, însă: c'est le ton qui fait la musique!

— „Adormi"!

Ba bine că nu.... Dar acela care sforăie nu e singurul vecin. Sus, jos, în dreapta, în stânga, vis-a-vis, peste tot locuesc vecini. Vecini cari nemulţumiţi de afacerile de peste zi, caută în somn motive noui, pentru

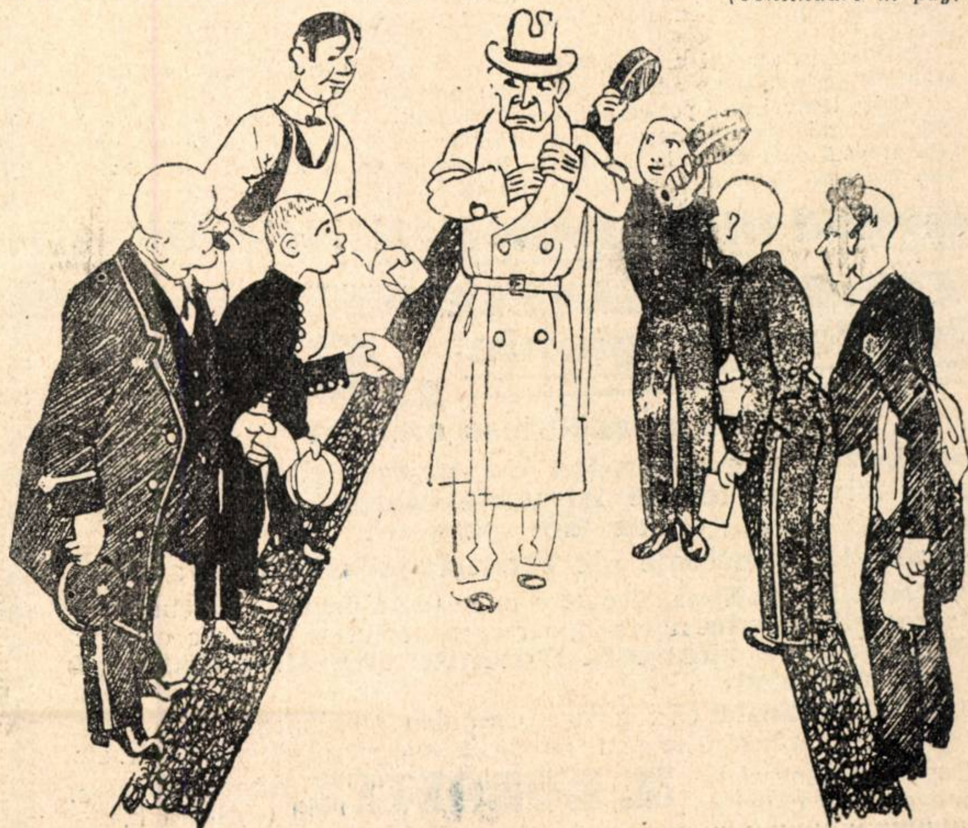
a convinge pe clienţi de calitatea mărfurilor lor... Vecini, sau mai bine zis americane, care sunt obişnuite să ia baia numai după miezul nopţii.... prietene de pension, care s'au regăsit după o despărţire de câţiva ani şi-şi povestesc amintiri şi impresii..... Soţi veşnic în ceartă, provinciali cari s'au uitat prea adânc în fundul paharului, tenori cari a doua zi dau concerte, sugaci, astmatici!.... şi dacă baţi în perete, eşti expus unei avalanşe de cuvinte, pe care niciodată nu le vei găsi în dicţionarul Academiei Române, înscrise în sensul în care îţi sunt adresate.

Şi dacă însârşit spre dimineaţă ai reuşit să adormi, servitorul îţi bate la uşă, sau trebuie să auzi fără voie un concert matinal de deşteptătoare, sonerii, uşi de dulapuri, care scârţâie, găleţi răsturnate ş. a. Capacul tuturor acestor neplăceri îl pune vreun ticălos, care îţi bate în uşă şi te întreabă dacă ai sunat.

Incetul cu încetul, te indispui.

Incepe seria constatărilor neplăcute: plapuma e prea scurtă... perna e prea tare....

(Continuare în pag. 8-a)

(Continuare din pag. 7-a)
ouăle la dejun sunt reci.... cafeaua prea slabă.... madama e urâtă și murdară.... hainele sunt prost curățate.... servitorii sunt obraznici....

Și la sfârșit, mai descoperi și *musca de hotel*, această insectă deosebit de mare, deosebit de neagră și deosebit de bâzâitoare, care se așează numai pe obiecte foarte fragile, pe becuri, pahare, oglinzi sau pe plafonul camerei, numai în cazul când acesta este foarte înalt. Această bestie, care se deșteaptă imediat ce stingi lumina, se lovește cu toată puterea de pereți, îți trece pe lângă urechi și dispare fără urme, când aprinzi iar lumina. De altfel, ea îți poartă ghinion în toate.

Pentru ca să scapi de obsesia ei, pleci în oraș și întâlnești acolo pe cel mai nesuferit dintre cunoscuții tăi, pe care trebue să-l suporți zilnic, în tramvai, pe care îl eviți pentrucă îți povestește cele mai vechi și cele mai proaste glume, pentrucă îți pune întrebările cele mai indiscrete, pentrucă e murdar, leneș sau prost.

Vecina ta de masă, atât de drăguță, primește vizita soțului ei, un nesuferit cum se cade. Fotografiile pe care le-ai făcut, au eșit prost, începe să plouă,... iar poșta începe să aducă știri rele.

E timpul să pleci. Începi să-ți aduni argumentele, care te-au decis pentru plecare. Îți iei inima 'n dinți și-ți faci curaj pentru periculosul drum la portar, ca să-i ceri nota.

Care om ar fi fost pregătit la o asemenea sumă fantastică!... Dai din cap și nu înțelegi, când dracu a mai făcut toate comenzile, însemnate pe hârtie.

Privirea portarului te mai străbate odată ca niște raze X și-i dai un bacșiș de două ori atât de mare de cât ți-ai propus.

Impachetezi inspectând încă odată sertarele goale, în care ai căutat, până acum, de zece ori. Totuș uiți sticla de „colonie" care stă în mijlocul mesei. In fine ți-ai îmbrăcat paltonul, totuș nici un zâmbet de bucurie nu împodobește în această clipă, fața celui ce pleacă.

Însă de-abia ai ajuns acasă, și de abia ai ținut piept primei furtuni de salutări colegiale și diferitelor știri rele, de abia începi să te obișnuești, din nou, să lucrezi ca un automat de dimineață până seara, când pe pustiul existenței apare fata morgana hotelului.

Iți apare un hotel ca din visuri, confortabil, elegant.... până când d. Niculescu — cu fruntea încrețită, — vine și te întreabă:

— „...ce să scriu lui Ionescu, Vasilescu et Co.? susțin că n'au primit stimata noastră din 5 c.?"

O, tu hotel drag, neuitat și divin!

Curiozităţi

Rococco şi modernism. Un actor englez travestit, pornindu-şi maşina.

La Paris au fost instalate calendare în toate colţurile străzilor mai frequentate

Miss. M. Dawson, care cu toate cele 200 kgr. a luat parte la un concurs de înnot.

Un pui de elefant este distrat de îngrijitorul grădinei, cu o muzică de gură.

Cum se transportă răniţii cu avionul

Prima lustragerie americană unde serviciile se fac de către fete

Cuvântul „mister" avea pe vremuri o semnificaţie religioasă, cuprinzând acele taine divine, dogme şi practici, care erau cunoscute numai de câţiva iniţiaţi.

Cu timpul, înţelesul cuvântului a evoluat şi astăzi se înţelege prin „mister" un secret sau o taină de orice natură, care nu trebuesc divulgate. In literatura franceză se numesc „mistere" piesele de teatru din evul mediu, cu subiect religios şi în care intrau ca personagii Dumnezeu, sfinţii, îngerii, diavolul.

Aş vrea să ştiu...

21) **JEAN JUGA-Slatina.**

Ce e „Atlantida"?

„Atlantida" este numele unui continent, despre care se spune în mitologia antică că ar fi existat odată în locul unde se află acum Oceanul Atlantic, la apus de Gibraltar. Evident, această presupunere e de domeniul legendei şi ea a inspirat celebrul roman „Atlantida" al scriitorului francez contimporan **Pierre Benoit.**

22) **UN VECHIU CITITOR.**

In ce constă teoria generaţiei spontanee?

Această teorie admite posibilitatea naşterii unei vieţuitoare în afară de germenii vitali şi filiaţiunea obişnuită. Astfel, în antichitate, Aristotel credea că anumite animale mici, a căror generaţie nu era destul de clar cunoscută, apar dela sine din locurile unde trăiesc: omizile din frunza pomilor, scoicile din stânca mărei, etc. In decursul veacurilor se lămuri şi filiaţiunea multora din aceste fiinţe, totuşi teoria generaţiei spontanee subzistă pentru unele mici organisme, animale, a căror naştere nu putea fi încă bine explicată, în special în ceeace priveşte infuzorii. Insuş marele naturalist francez Buffon admitea pentru aceştia posibilitatea generaţiei spontanee. Deasemenea, în ceeace priveşte viermii apăruţi pe cadavre şi alte materii organice în putrefacţie, care se credeau că s'au născut din aceste substanţe, lui Pasteur îi revine meritul de a fi spulberat, definitiv, ultimele vestigii ale acestei teorii eronate prin câteva experienţe destul de simple, devenite de atunci celebre. Astfel, Pasteur, sterilizând materiile organice, în care se produceau de obicei, numeroase microorganisme, împiedică apariţia acestora, dovedind astfel adevărata cauză a apariţiei lor.

23) **LONGINUS-Dela Mureş.**

a) **Ce e macrocosmul şi microcosmul?**

„Macrocosmul" înseamnă universul mare şi „microcosmul" universul mic. Evident aceste noţiuni se utilizează numai pentru comparaţie şi într'o accepţiune relativă. Astfel se zice că lumea este un macrocosm faţă de om şi atomul sau celula vie în complexitatea lor reprezintă un microcosm în raport cu acesta. Microcosmul este în general un soi de imagine a universului în rezumat, în embrion.

b) **Ce este geodezia?**

Geodezia este ştiinţa, care are de scop studiul diverselor metode şi procedee pentru măsurarea unor suprafeţe sau distanţe pe pământ, cu ajutorul diferitelor instrumente de măsură.

c) **Ce sunt undele hertziene şi razele infraroşii?**

Undele hertziene sunt undele electromagnetice ale eterului, descoperite de fizicianul german Hertz şi care servesc la transmisiunea semnalelor de T. F. F.

Razele infraroşii sunt raze de lumină, imperceptibile penru ochiul nostru şi având efecte calorifice puternice.

24) **ZUZZI NELGAN, Bacău.**

Ce este onomatologia?

Este ştiinţa care se ocupă cu studiul numelor şi clasificaţia lor.

25) **L. M., Fălciu.**

Ce este o enciclopedie şi cât costă?

Enciclopedia este o operă, care cuprinde toate cunoştinţele timpului în diversele domenii ale ştiinţelor, artelor şi în general în orice alt tărâm de cunoaştere.

Cele mai cunoscute enciclopedii în limba franceză sunt „La grande encyclopédie" şi „Le grand Larousse", fiecare având un număr destul de mare de volume. In limba germană vă recomandăm cu deosebire celebrele „Konversazions-Lexicon" de Mayer sau Brockhaus.

Pentru preţ, adresaţi-vă unui librar. Dacă doriţi un dicţionar mai redus, pentru noţiunile uzuale, însă practic şi eftin, luaţi „Le petit Larousse" într'un singur volum legat, al cărui preţ este de vreo 200 lei.

26) **UN ELEV din Brăila.**

a) **Ce se numeşte torpilor şi care e forma lui?**

Torpilorul este un vapor, care aruncă torpile contra vaselor duşmane. Forma lui se aseamănă cu aceea a unui vapor obişnuit.

b) **Ce este un contratorpilor?**

E un mic vas de războiu, cu mare viteză, destinat să fugăriască şi să ajungă torpiloarele.

c) **Ce este un cuirasat?**

Este un vapor de războiu, protejat prin plăci metalice contra torpilelor.

27) **UN CETITOR Sătmărean.**

Ce deosebire este între providenţă, soartă şi destin?

Răspunsul la întrebarea dv. este desigur destul de delicat, întrucât în general, în vorbirea curentă, cei trei termeni sunt consideraţi ca aproape sinonimi.

Totuş, dacă ar fi să discernăm o deosebire între cele trei denumiri, am putea spune că providenţa şi destinul implică par'că o nuanţă mai marcată de fatalitate şi predestinare decât noţiunea de soartă, pe care o putem concepe ceva mai liberă.

28) **MOLOC VASILE, Siret.**

Ce se înţelege prin cuvântul „mister"?

29) **D. IONESCU, Predeal.**

a) **Care este fiziologia morţii...**

Chestiunea fiind prea complexă pentru cadrul acestei rubrici de popularizare, vă recomandăm să consultaţi cărţile de specialitate. In limba română o lucrare interesantă în această direcţie, este aceea a d-rului I. Westfried: „Enigma Morţii".

b) **Ce înseamnează moarte prin „inhibiţie"?**

Inhibiţia fiind un fenomen de ordin nervos prin care se întârziază, se încetineşte şi chiar se opreşte activitatea unei părţi din organizm, moartea prin inhibiţie corespunde unei acţiuni generalizate în acest sens, care are ca efect anihilarea funcţiunilor vitale.

30) **SILVIU BRUMĂ, Cernăuţi.**

Cauzele, urmările şi tratamentul flebitei.

Flebita constă în inflamarea unei vine. Ea poate proveni fie din cauze de ordin *chirurgical*", cum ar fi operaţiuni la vine, luarea sângelui cu un instrument necurat, injecţii intravenoase, contuziuni, fracturi, fie din cauza unei boli ca sifilisul, reumatismul, guta.

Urmările flebitei neglijate sunt infecţiuni care se manifestă prin febră, turburări de circulaţie şi supuraţii.

Tratamentul constă în repaos absolut şi după trecerea perioadei de inflamaţie, se recomandă masagii, duşuri locale şi electrizări.

Din toate câte puțin

Delegația organizației „Straja Regelui“ — de sub conducerea d-lui Tăzlăuanu, șef de cabinet la Ministerul de Interne, — defilând la Alba-Iulia.

Un concurs original

PICOLII hotelelor din Londra, sunt grupați înttr'o asociație profesională, care are grijă din când în când, să pue la încercare prin concursuri, serviabilitatea membrilor săi.

Cu ocazia unui concurs ținut acum două săptămâni la „Carlton-Hotel" din capitala

Angliei, au luat parte peste 600 de picoli, cari au concurat la premiul întâiu, constând dintr'o medalie și un ceas de aur.

Concursul a fost câștigat de picolo-ul **Arnold,** deoarece a putut servi un client în timpul cel mai scurt, adresându-i-se totodată în două limbi.

Fotografia noastră reprezintă pe fericitul câștigător, aclamat de colegii săi, pe terasa hotelului unde servește.

O aniversare

Marele poet și dramaturg francez George de Porto Riche, **membru al Academiei franceze, a împlinit zilele trecute optzeci de ani. Piesele maestrului au fost în majoritate traduse și reprezentate pe scenele românești,**

obținând mari succese.

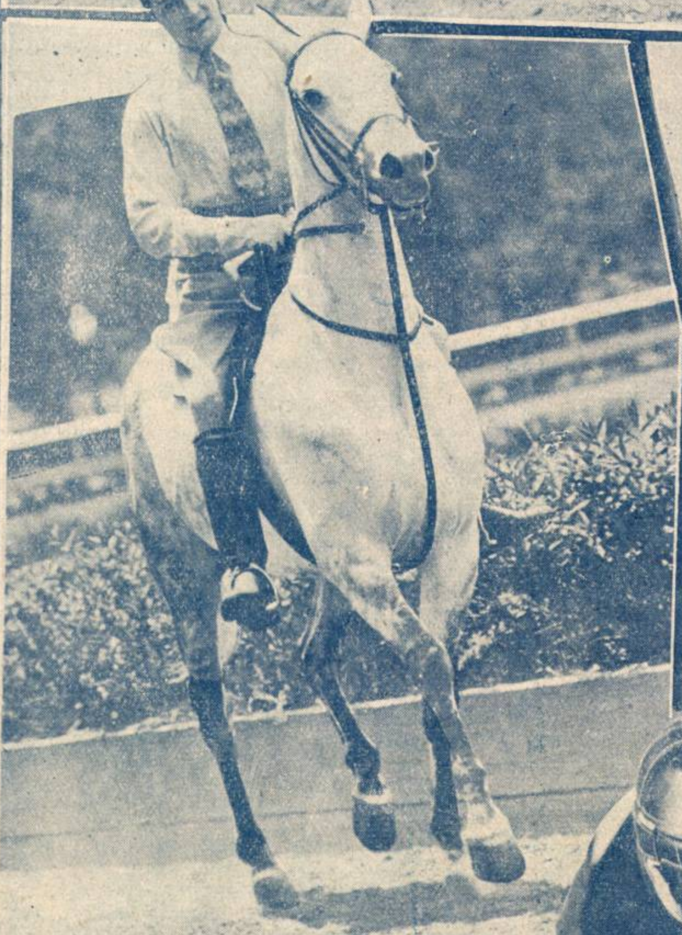
Se știe că George de Porto Riche **este autorul preferat al marei noastre tragediene** Marioara Ventura.

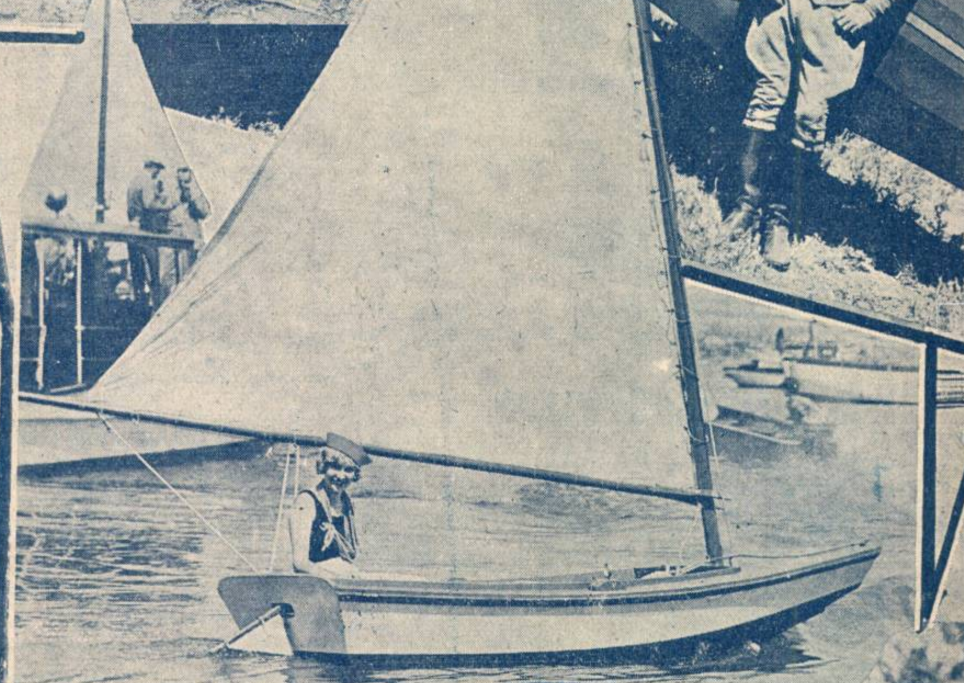
Inovație interesantă!

Aflăm că Salonul de coafură de Dame „Anette“ din calea Moșilor 92, — s'a mărit și renovat cu confort modern și sfătuim pe Doamnele amatoare și de bun gust ce doresc a fi servite conștiincios — să-l viziteze o singură dată pentru convingere devenind sigur adeptele lui.

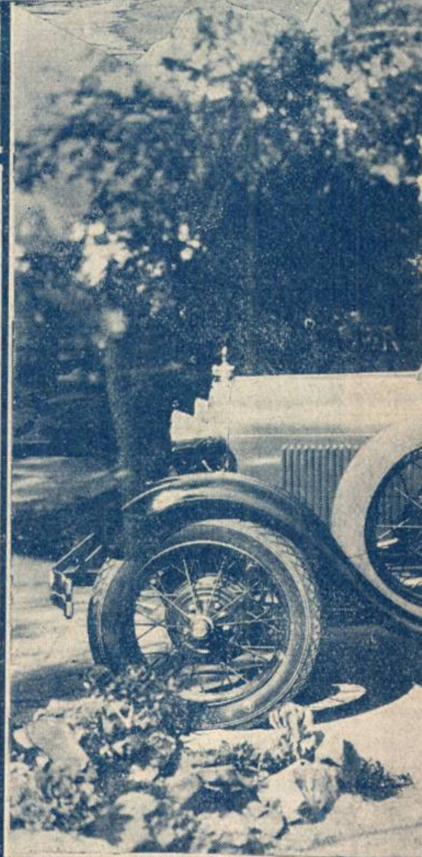

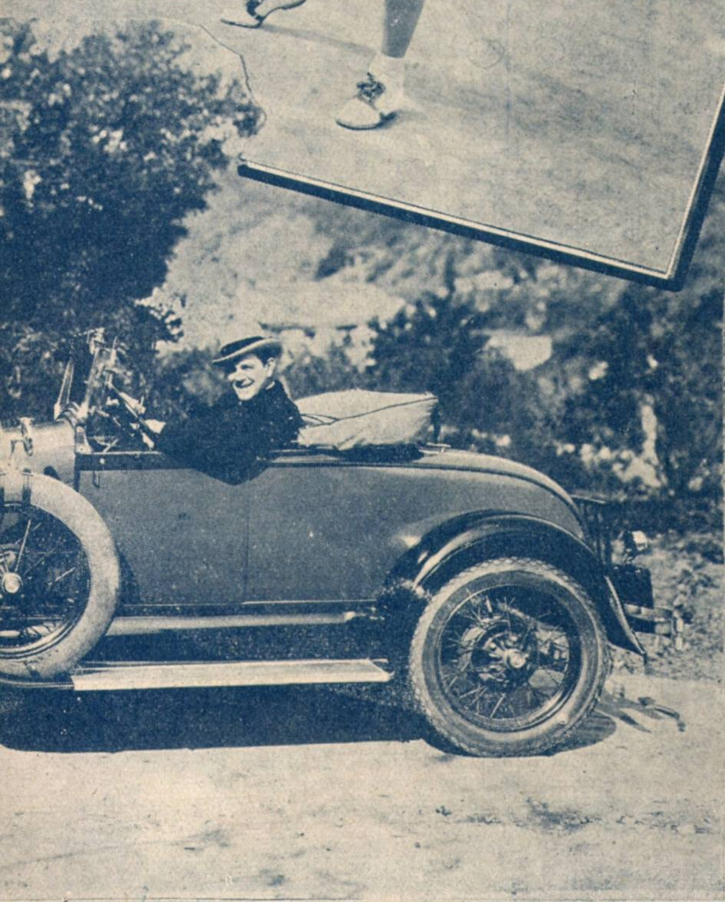

Photos:
"M.G.M."
"First National" "Paramount".

ORTURI
VARĂ

Poșta Laurei

P. D. Cluj. — Utilizați laptele de migdale a căror recetă a apărut de nenumărate ori în revistă. Făina de migdale simplă strânge tenul. Nu mai utilizați săpunul Cadum, nu e bun pentru ten. Săpunul de borax e bun, sau cel de gudron, dar rar. Zilnic în nici un caz.

Aura. — Vai! din nenorocire semnele de vărsat nu dispar toată viața! Receta pentru crema Demetrei nu o cunosc. Probabil că are la bază tot obișnuitele: Ceară spermanceti, etc.

Marioara Câmpulung. — Contra petelor: Bismuth și Pp. alb 3 gr. Vaselină 20 gr. Lanolină 15 gr. Apă de roze 20 gr. Pentru ten crema mea în care ați pus câteva picături de Perhidrol. Ținută la răcoare. Pentru părul gras, ca la Mioara, Curtea de Argeș. Evitați gălbenușul de ou.

Cetitor fidel. — Uite ce e de făcut: Veți spăla nasul cu soluția dela Violonistul. Veți face comprese f. fierbinți pe nas seara. — Contra tenului gras soluția Sabouraud din revistă.

Malvine Constanța. — Nu cunosc eficacitatea oului topit cu coaje cu tot în lămâie. Utilizați mai bine uleiul de camfor, e eficace și nu vatămă tenul. — Pentru a deschide părul: Pulv. Rei 50 gr., fiert bine în 500 gr. apă. Apoi coji roșii de ceapă fierte tot în 500 gr. apă, ambele soluții le veți amesteca într'o sticlă și veți unge părul șuviță cu șuviță de 3 ori pe săptămână.

Fredi. — Băi seara f. fierbinți cu Saltrol Roddel. Apoi ungere cu ulei de Laur și ulei camforat părți egale. Pudrare cu talc.

666. — Vai! ce pseudonim puțin literar! și mai ales dacă ar fi și reprezentantul injecțiilor respective. Produsele ce-mi vorbiți nu sunt atât de recomandabile. Dar reclama! Oh! reclama! Perii smulși cresc la loc.

Duduița cu ochelari. — Crema Laura a cărei recetă a apărut în revistă. Nu! săpunul nu e bun, — Utilizați pudra Marcia; numai la institute de frumusețe.

Miss Chișinău. — Să ne înțelegem scumpă Miss, receta contra mătreței trebue să macereze 12 zile în alcool, aceia pentru colorare nu. Utilizați soluția dela o cititoare. Da, ședințele electrice sunt bune. Sunt câteva institute în Capitală. Pe care îl doriți? Nu cunosc prețul lor însă.

Do-Re-Mi. — Crema Laura e bună. Soluția Sabouraud e minunată contra tenului prea gras. Ați utilizat-o?

Leonidas B. B. — Contra mătreței aveți în revistă. Cumpărați dela farmacie foi de Jaborandi și le fierbeți în apă cu care soluție vă veți spăla capul. Sau mai bine: Pilocarpină 0,50. Alcool de Lavandula 100 gr. Ulei de recine 20 gr. Tra. Jaborandi și Chinină 15 gr. Sublimat corosiv 0,05 gr. care e bună pentru ambele cazuri.

Utilizați crema Laura contra tenului crăpat: e eficace.

Hélène Teodoru. — Prin revistă vă satisfac cererea imediat. Ce vreți să știți?

Marcella. — Ce mult mă măguliți! E drept că nu greșesc răspunsurile niciodată. Puterea obișnuinței însă. Utilizați: Resorcină și Pp. alb 2 gr. Ung. emoliens 40 gr. Ichtiol 5 gr. pentru coșuri. — Crema Laura cu 5 pic. de perhidrol pentru ten. — Și uleiul camforat pentru pestrui.

Nini T. — Dar un piept desvoltat și tare e minunat, drăguța mea. In tot cazul chestie de gust. Faceți masagii cu ulei de cacao și vaselină. Purtați bandaj noaptea peste piept. Nu mâncați nimic ce v'ar putea îngrășa. Dar nu vreți regim. Alt nu cunosc.

Nelly Bistrițeanu. — Dela Casele Naționale, Calea Victoriei. Dar vai! mă simt confuză cu atâtea omagii. Și zău nu le merit chiar toate.

Fifi. — Mai am o Fifi la care am răspuns; să nu le încurcați. Găsiți la orice farmacie toate produsele care le recomand eu. Alegeți care vreți. V'ar trebui însă și ceva intern. Drojdia de bere, bulinele cu sulf sau Depurativ Richelet.

Vera Violeta Sibiu. — Pentru coșuri găsiți în revistă. Regim c. îngrășatului? sunt destule. Unul din ele: Beți dimineața câte un ceai f. slab cu lămâie multă. Mâncați pesmeți de Karlsbad, nu beți multe lichide, nu mâncați dulciuri.

Barbarosa. Nimic mai simplu: Fierbeți 100 gr. cortex China la 500 gr. apă și 5 gr. Na bicarb. Soluția o filtrați și o păstrați într'o sticlă. Cu această soluție în care ați pus și 50 gr. Ulei de ricin vă veți unge părul de 3 ori pe săptămână.

La Roque. — Nimic mai bun decât glicerolat de amidon în care ați pus 5 pic. de Perhidrol, pentru mâini, pentru ten e minunat gălbenușul de ou cu glicerină și Perhidrol.

Baby. — Ștergeți obrazul de 3 ori pe săptămână cu: Menthol 1 gr. Aether 10 gr. alcool camf. 100 gr.

Ema. — Durata 5—10 minute și în urmă o fricțiune cu apă de Colonia. La obraz imediat apă f. rece. Veți face la început odată pe săptămână, apoi de 2 ori, de 3 ori și în urmă la 2 seri odată. Comunicați efectul.

O brașoveancă. — Nemai auzit! O soluție pentru a îngrășa pentru scurt timp unele părți ale corpului... adică te ungi cu soluția și te îngrași văzând cu ochii, cea mai, mare invenție a secolului! Păcat că sunt brașoave scumpă brașoveancă.

Adela Miclescu. — Răspund bucuros la 2 din 4. Pentru coșuri veți urma un puișor de regim. Oprite alcoolurile, piperurile și excitantele. Luați drojdie de bere intern. Extern hrăniți obrazul cu Resorcină 1 gr., Sulf. 2 gr. Aether 20 gr., alcool camf. 100 gr., glicerină 30 gr. Apoi crema. Pp.-alb 2 gr. ac. salicilic 1 gr.. Ung. emoliens 40 gr., Ichtiol 5 gr. Rezultat excelent contra părului de pe obraz; apa oxigenată le va veni de hac. Sau o smulgere cu penseta fir cu fir, dar e dureros și crește la loc.

Sabina Coman. — Sunt pete de soare sau de ficat? Cum se prezintă ele, fiți explicită.

Susv. — Sunt fericită că v'am fost de folos. Utilizați acum o soluție de: Aether 10 gr. Acet aromat 100 gr. Apă de roze 50 gr. Menthol 1 gr. la 2 seri odată. Pentru îngrășarea brațelor, comunicați-mi înălțimea și kralmele dv. să le cunosc.

Helianta S. — Nu există nici o soluție care intern sau extern să provoace creșterea în lungime a corpului omenesc. Sunt mofturi, gimnastică și iar gimnastică. Dar făcută sistematic și cu folos. Alergări în plin soare, sărituri, în fine sport și iarăș sport. Părinții dv. sunt mici de statură?

Ella. — Mulțumesc de fotografie dar nu pricep de ce mi-ați trimis-o și de ce o cereți înapoi.

Eu sunt d-na Laura, nu domn cum credeți dv. Ce vreți să fac cu fotografia și ce doriți de la mine ?

Violeta. Brașov. — Soluția mea cu Aether și Menthol din revistă, și crema de coșuri tot din revistă. O cură de drojdie de bere.

Ochii mari. — Face să crească sprincenile. Da, crema e bună numai să fie proaspătă, borcanele pline nu scăzute.

Aristița, București. — Aveți coșuri sau pete ? — Ce fel de ten iritat aveți. Pentru a înegri părul din blond sau din alb ? Cum e al dv. ?

Mimy K. — Pentru pestrui au apărut numeroase remedii în revistă. Pentru îngrășat mâncați feculente și dulciuri multe și luați fiole de hemostile Proussel.

O Vâlceneancă. — Contra tenului gras soluția cu Menthol și Aether din revistă. Contra coșurilor tot în revistă. Ce fel de pete negre aveți ?

Jeny Galați. — Ce fel de pecingine aveți pe gât, ca o eșarfă ? Cum se prezintă ea ? Aveți mâncărime ? Nu pricep.

Mymy. — Mai întâi că Mimi nu se scrie cu 2 y scumpă Mimi. Nu cunosc conținutul pudrei Germandrée. Probabil că nu conține mercur căci n'ar avea dece.

Leonore B. — Pentru mâini roșii. ca la La Roque. Contra sudoarei tamponări cu Bicromat de k 5 la sută și pudrări cu talc.

Manoilide. — Locurile indicate nu miros nesuferit dacă sunt spălate de două ori pe zi cu săpun. Pentru mirosul nasului, suferiți probabil de vreo boală ? Aveți un guturai cronic, sau polipi? — Fiți explicit.

Doamna Onofri, Directoarea fabricei Italiene de Umbrele Giovanni Liocheti din str. Lipscani 44, a fost la Palatul Regal din Șos. Kiselef unde Alteța Sa Principesa Elena a reținut diverse umbrelele de soare și ploaie.

Amiciția suedo-română

Succesul „Cântării României", la Stockholm

LUNA Mai a fost bogată în evenimente care au darul de a contribui la strângerea relațiunilor amicale dintre Suedia și România.

După un deosebit succes cu crearea „Asociațiunei suedo-române" cu membrii proeminenți din viața culturală și politică din Suedia, pentru care se cuvin deosebite laude d-lui ministru *Pennescu* și d-lui *Caragea*, vizita „Cântării României" ne-a adus pe aceste meleaguri ale Suediei — țară atât de îndepărtată de România — cântecele vesele ale poporului nostru.

D-l *Marcel Botez* a avut un mare succes iar membrii „Cântărei României" au trecut prin clipe fericite.

Muzica românească, costumele naționale și dansul *„bătuta"* au captivat publicul entuziasmat din Stockholm.

M. S. Regele Suediei, a ținut să primiască pe trimișii cântecului românesc, în marea sală de recepție din palatul regal și să-i felicite în mod călduros, pentru succesul repurtat în capitala Suediei.

Intreaga presă suedeză a publicat articole și fotografii, demonstrând marele interes al poporului suedez pentru România.

Nu pot încheia aceste rânduri fugitive fără a arăta că d-nii *F. Henriksson*, consilier de legație, fost șef al biroului de presă din ministerul de externe, autor cunoscut pentru lucrările sale politice, *doctor Brillioth*, șeful agenției de presă suedeză, *doctor E. Fahlbeck*, directorul marei reviste *„Svensk Tidskrift"* cât și d-na doctor *Annie Quensel*, mare animatoare a prieteniei suedo-române, sunt cei mai devotați prieteni ai țării românești.

Prietenia suedo-română se desfășoară sub cei mai buni auguri și evenimentele viitoare vor contribui la o colaborare mai strânsă pe terenul economic și financiar.